Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

THE ORTHODOX OBSERVER

Rev. Constantine Raptis
313 Bay St. P.O. Box 416
Tarpon Springs, Fla 1/61

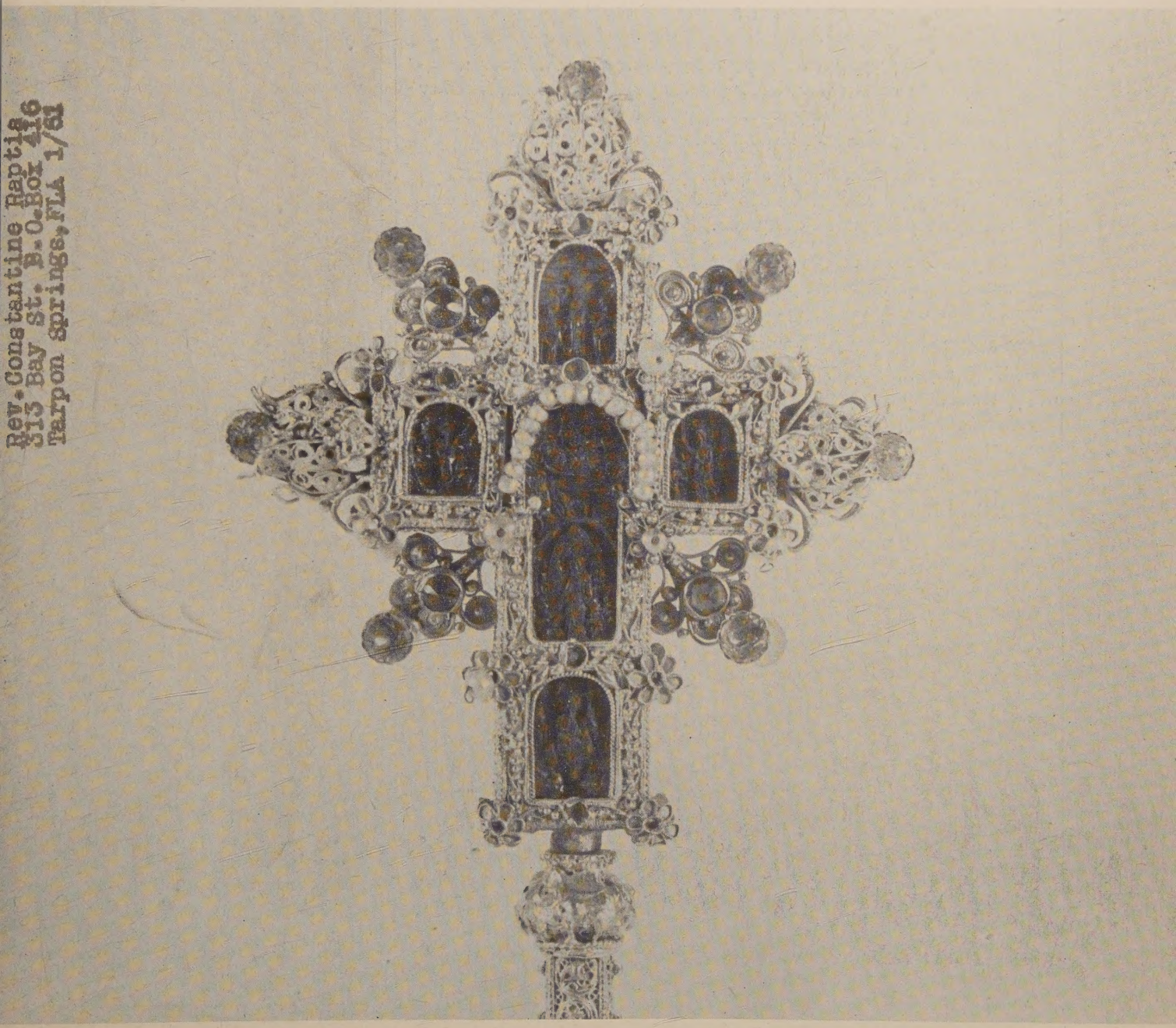

Ὁ Τίμιος καὶ Ζωοποιὸς Σταυρός, τοῦ ὁποίου τὴν Ὕψωσιν πανηγυρίζει ἡ Ἐκκλησία τῇ 14ῃ Σεπτεμβρίου.

The Exaltation of the Holy and Life-giving Cross (September 14)

ΕΤΟΣ ΚΣΤ΄. ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ—SEPTEMBER, 1960 ΑΡΙΘΜΟΣ 486

ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΑΜΕΡΙΚΑΝΟΠΟΥΛΑ ΜΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΕΡΑΝΟΣ ΥΠΕΡ ΤΟΥ SCHOLARSHIP FUND ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ

Ἐνθουσιώδη γράμματα πρὸς τοὺς γονεῖς των στέλλουν καθημερινῶς τὰ 80 παιδιὰ τῶν ἑδῶ Σχολείων μας, τὰ ὁποῖα ἀπέστειλεν εἰς Ἑλλάδα ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπή μας διὰ νὰ παραθερίσουν εἰς τὰς καλλιτέρας τῶν ἐκεῖ Παιδικῶν Κατασκηνώσεων.

Ἐξ ἴσου ἐνθουσιώδης ἦτο ἡ γενομένη εἰς τὰ παιδιὰ ὑποδοχὴ κατὰ τὴν ἄφιξίν των μὲ τὰ δύο Ἑλληνικὰ Ὑπερωκεάνεια «Βασίλισσα Φρειδερίκη» καὶ «Ὀλυμπία».

Θερμὰ καὶ ἐνθουσιώδη ἐπίσης ἦσαν τὰ σχόλια τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Τύπου διὰ τὴν νέαν αὐτὴν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς πρωτοβουλίαν, ἡ ὁποία πρέπει νὰ ἐνισχυθῇ καὶ νὰ ἐξελιχθῇ εἰς μόνιμον θεσμὸν ἐθνικοθρησκευτικόν.

Ἡ Ὁμογένεια τῆς Ἀμερικῆς ἐξ ἄλλου δὲν ἔπαυσε νὰ ἐκδηλώνῃ τὴν ἱκανοποίησίν της καὶ τὴν στοργήν της ἀλλὰ καὶ τὸ ἐνεργὸν ἐνδιαφέρον της διὰ τὴν ἱερὰν αὐτὴν ὑπόθεσιν, ἐξακολουθοῦσα νὰ προσφέρῃ ὑπὲρ αὐτῆς.

Ὁ κ. Νικόλαος Βερνῖκος-Εὐγενίδης, Πρόεδρος τῶν Ἑταιρειῶν «HOME LINES» καὶ «ΕΘΝΙΚΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ», διὰ τοῦ ὑπερωκεανείου τῆς ὁποίας ἀπεστάλησαν 40 μαθήτριαι μετὰ 6 νεανίδων συνοδῶν εἰς Ἑλλάδα, ἐπισκεφθεὶς τὸν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον τῇ 20ῇ Αὐγούστου ἐ. ἔ., προσέφερεν ὑπὲρ τοῦ ὡς ἄνω ἱεροῦ σκοποῦ 1,000 δολλάρια.

Ἡ Ἑταιρεία «ΓΚΡΗΚ ΛΑ·Ι·Ν», διὰ τοῦ ὑπερωκεανείου τῆς ὁποίας «ΟΛΥΜΠΙΑ» ἀπεστάλησαν 40 μαθηταὶ μετὰ 6 συνοδῶν εἰς Ἑλλάδα, προσέφερεν ὑπὲρ τοῦ αὐτοῦ ἱεροῦ σκοποῦ 500 δολλάρια.

Ὁ ἐκ Σικάγου ἔγκριτος ὁμογενὴς κ. Πιὲρ Δεμέτς, Μέλος τοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, προσέφερεν ὑπὲρ συνεχίσεως τοῦ ἐθνικοθρησκευτικοῦ τούτου θεσμοῦ 500 δολλάρια.

Διάφοροι ἄλλοι Ὁμογενεῖς καὶ Ὀργανώσεις τῆς Ὁμογενείας προσέφεραν καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ προσφέρουν διάφορα ποσά. Κάθε Ὀργάνωσις τῆς Ὁμογενείας, ἐν ἐπιγνώσει τῆς ὑπάτης ἀποστολῆς της ὅπως συντελέσῃ εἰς τὴν ἐπιβίωσίν μας ὡς Ἑλληνορθοδόξου συνόλου ἐν Ἀμερικῇ καὶ εἰς τὴν διακράτησιν καὶ μεταλαμπάδευσιν τῶν Ἐθνικοθρησκευτικῶν μας Παραδόσεων καὶ Ἰδεωδῶν, πρέπει νὰ συμπεριλάβῃ ἀπαραιτήτως εἰς τὸ πρόγραμμά της καὶ τὴν οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν τοῦ Ἐθνικοθρησκευτικοῦ τούτου Θεσμοῦ. Δι' αὐτοῦ θὰ συνδέσωμεν ἀρρήκτως τὴν Νέαν μας Γενεὰν μὲ τὴν Μητέρα Ἑλλάδα καὶ τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν.

Orthodox Observer

Est. 1934

The official publication of the news, work and thought of the Greek Orthodox Church in America, published monthly by the Greek Archdiocese of North and South America
10 East 79th Street, New York 21, N. Y
Phone: TRafalgar 9-2060

•

EDITOR:
BASIL VASILIADES, Δ.Ο.Θ.

EDITOR, English Section:
ARTHUR DORE

•

Subscription Rates in U.S.A. and Canada:

One year	$4.00
Two years	$7.00
Three years	$10.00
Single copy	40 cents
Foreign Countries	$4.50 per year

•

Second class mailing privileges authorized at New York, N. Y.

•

Allow one month for change of address and renewal orders to become effective. To insure accuracy in changes, include previous and new address. Contributions and News deadline for THE ORTHODOX OBSERVER is the 2nd day of the month for issue of following month. Send all communications to:

ORTHODOX OBSERVER
Greek Archdiocese
10 East 79th Street, New York 21, N. Y.

Ὁ Ἐπίσκοπος Ντιμπέλιους

Ὁ Γερμανὸς Ἐπίσκοπος Ντιμπέλιους, γέρος πιά, ἀπεχώρησε ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία του. Φεύγοντας ἔγραψε μιὰ «πνευματικὴ διαθήκη», ποὺ καταλήγει μὲ τὰ ἑξῆς λόγια: «Κατηγορῶ τὸν ἑαυτό μου ἐπειδὴ δὲν ἔδωσα στὸν κόσμο τὴν μαρτυρία, ποὺ ἔπρεπε νὰ δώσω περισσότερο καὶ μὲ περισσότερο θάρρος. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔδειξα μιὰ πιὸ χαρούμενη πίστι καὶ μιὰ πιὸ φλογερὴ ἀγάπη. Ἀλλὰ πιστεύω στοὺς οἰκτιρμοὺς τοῦ Θεοῦ, ποὺ εἶναι μεγαλύτεροι ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες μου».

15η ΚΛΗΡΙΚΟΛΑ·Ι·ΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ ἐν BUFFALO, N. Y.

Καμμία Κοινότης δὲν πρέπει νὰ ἀπουσιάσῃ ἀπὸ τὸ Ἀνώτατον Νομοθετικὸν Σῶμα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΕΝΑΡΞΙΣ ΝΕΑΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ὁ Σεπτέμβριος εἶναι ὁ μὴν τῆς ἐνάρξεως μιᾶς ἐποχῆς τοῦ ἔτους καὶ μιᾶς νέας περιόδου δράσεως. Τὸν Σεπτέμβριον ἀρχίζει τὸ σχολικὸν ἔτος. Διδάσκαλοι καὶ μαθηταὶ ἐπανέρχονται εἰς τὰ σχολεῖα ποὺ ἀνοίγουν καὶ πάλιν τὰς πύλας των. Τὸν Σεπτέμβριον ἀρχίζει κατ' οὐσίαν καὶ τὸ γεωργικὸν ἔτος, μὲ τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς καὶ τὴν προετοιμασίαν διὰ νέαν σποράν. Ἕνας ἀσυνήθης ὀργασμὸς πνεύματος καὶ ἐργασίας καὶ μία βασικὴ ἀλλαγὴ ρυθμοῦ τῆς ζωῆς παρατηρεῖται κατὰ τὸν Σεπτέμβριον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν Ἰανουάριον, ὅστις δὲν διαφέρει σχεδὸν διόλου ἀπὸ τὸν Δεκέμβριον καὶ τὸν Φεβρουάριον.

ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΙΝΔΙΚΤΟΥ

Τὴν ἀλλαγὴν αὐτὴν τοῦ ρυθμοῦ τῆς ζωῆς καὶ τὴν εἴσοδον εἰς μίαν νέαν περίοδον δράσεως ἐπευλογοῦσα ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία, ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων ὥρισε τὴν 1ην Σεπτεμβρίου ὡς ἀρχὴν τῆς Ἰνδίκτου (Index), ἤτοι τοῦ πίνακος τοῦ ἔτους. Τὸ Ἐκκλησιαστικὸν ἔτος ἄρχεται τὴν 1ην Σεπτεμβρίου. Τὸ Σεπτὸν Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, θεματοφύλαξ ἀρχαιοτάτων καὶ πολυτίμων Παραδόσεων, ἐπὶ αἰῶνας καὶ μέχρι σήμερον ἐξακολουθεῖ νὰ ἑορτάζῃ μὲ ἀρχαιοπρεπῆ ἐπιβλητικότητα καὶ Βυζαντινὴν μεγαλοπρέπειαν τὴν Ἀρχὴν τῆς Ἰνδίκτου. Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, κατερχόμενος τοῦ Θρόνου Του, ὑπογράφει εἰς εἰδικὸν βιβλίον τὴν ἔναρξιν τοῦ νέου Ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, ὡς καὶ οἱ Συνοδικοὶ Μητροπολῖται, ἐνῷ οἱ Πατριαρχικοὶ Χοροὶ ψάλλουν τὴν ὑπέροχον ὑμνολογίαν τῆς Ἀκολουθίας, παρακαλοῦντες διὰ τοῦ Ἀπολυτικίου, ὅπως: «Ὁ πάσης δημιουργὸς τῆς κτίσεως, ὁ καιροὺς καὶ χρόνους ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ θέμενος, εὐλογήσῃ τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητος Αὐτοῦ».

ΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΤΟΥ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Ἡ Θεομητορικὴ ἑορτὴ τοῦ Γενεσίου τῆς Θεοτόκου πανηγυρίζεται τὴν 8ην Σεπτεμβρίου. Εἶναι τῆς Παναγίας τὰ γενέθλια, κατὰ τὰ ὁποῖα εὐγνωμονοῦμεν τὸν Θεόν, διότι «ἡ γέννησις τῆς Θεοτόκου χαρὰν ἐμήνυσε πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ . . .».

Τὴν 10ην Σεπτεμβρίου τιμᾶται ἡ μνήμη τῶν μαρτύρων Μηνοδώρας, ἁγίας χριστιανῆς μητρὸς τῶν συμμαρτυρησασῶν μὲ αὐτὴν θυγατέρων της Μητροδώρας καὶ Νυμφοδώρας.

Μία ἄλλη ὑπέροχος χριστιανὴ μητέρα, ἡ Ἁγία Σοφία, μετὰ τῶν τριῶν θυγατέρων της Ἐλπίδος, Ἀγάπης καὶ Πίστεως, εἰς τὰς ὁποίας εἶχε δώσει τὰ ὀνόματα τῶν τριῶν ὑψίστων χριστιανικῶν ἀρετῶν, μαρτυρήσασα μετ' αὐτῶν διὰ τὸν Χριστόν, τιμᾶται τὴν 17ην Σεπτεμβρίου.

Τρεῖς ἑορτάς: Τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου μετάστασιν εἰς τὴν αἰωνίαν ζωὴν (26), τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου τὴν σύλληψιν (23) καὶ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Νηστευτοῦ, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ἄγει ἡ Ἐκκλησία, τιμῶσα τὴν μνήμην αὐτῶν.

Ἡ Μοναχὴ καὶ ἡ Βασίλισσα συναντῶνται κάτω ἀπὸ τὸν φωτοστέφανον τῆς Ἁγίας, συχνὰ εἰς τὸ Βυζάντιον. Παράδειγμα ἡ Ἁγία Πουλχερία ἡ Αὐτοκράτειρα (10) καὶ ἡ Ἁγία Εὐφημία (16) ἧς τὸ Ἅγιον Λείψανον σώζεται μέχρι σήμερον ἐντὸς τοῦ Πατριαρχικοῦ Ναοῦ τοῦ Φαναρίου.

Η ΥΨΩΣΙΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Τὸ κορύφωμα τῶν ἑορτῶν τοῦ Σεπτεμβρίου εἶναι ἡ τριπλῆ ἀνάμνησις τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ: τὴν 14ην Σεπτεμβρίου, τὴν πρὸ αὐτῆς Κυριακὴν καὶ τὴν μετ' αὐτήν. Μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων ὁ Σταυρὸς θὰ εἶναι τὸ σύμβολον τῆς νίκης τῆς ζωῆς ἐναντίον τοῦ θανάτου, τῆς ἁγιότητος ἐναντίον τῆς ἁμαρτίας. Ὁ Σταυρὸς θὰ εἶναι τὸ αἰώνιον σύμβολον τῆς θυσίας καὶ τῆς νίκης, τῆς ἀπολυτρώσεως καὶ τῆς σωτηρίας. «Σταυρὸς ὁ φύλαξ πάσης τῆς οἰκουμένης, Σταυρὸς ἡ ὡραιότης τῆς Ἐκκλησίας, Σταυρὸς πιστῶν τὸ στήριγμα, Σταυρὸς ἀγγέλων ἡ δόξα καὶ τῶν δαιμόνων τὸ τραῦμα».

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΙ Η ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

Εἰς τὴν Βασιλομήτορα Ἁγίαν Ἑλένην τοῦ Βυζαντίου καὶ εἰς τὸν Ἅγιον Μεθόδιον, Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως, ὀφείλεται ἡ Θεία Βουλὴ ἀνεύρεσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ ἡ Ὕψωσις Αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ Παναγίου Τάφου, ἔνθα ὑψοῦται ὁ Πάνσεπτος Ναὸς τῆς Ἀναστάσεως.

Εἰς τὸν Ἕλληνα Αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου Ἡράκλειον ὀφείλεται ἡ κατατρόπωσις τοῦ κυριεύσαντος τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ συλήσαντος τὸν Τίμιον Σταυρὸν καὶ ἀπαγαγόντος Αὐτὸν εἰς Περσίαν βασιλέως τῶν Περσῶν Χοσρόου. Ἐν ἔτει 629 ὁ Ἡράκλειος ἀνέκτησε τὸν Τίμιον Σταυρόν, ὕψωσεν Αὐτὸν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ ἔπειτα εἰς Ἱερουσαλήμ.

Χωρὶς τὸν Ἕλληνα Αὐτοκράτορα Ἡράκλειον ὁ Τίμιος Σταυρὸς τοῦ Σωτῆρος θὰ ἐξηφανίζετο εἰς τὴν εἰδωλολατρικὴν Περσίαν, ἐνῷ διὰ τοῦ Ἡρακλείου ἀπεδόθη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, τὴν Χριστιανωσύνην καὶ τὴν Ἀνθρωπότητα ὁλόκληρον, ὡς «φύλαξ πάσης τῆς οἰκουμένης».

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΕΝ ASBURY PARK

Ἡ πάνδημος Ἑορτὴ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ ὁ Ἁγιασμὸς τῶν ὑδάτων εἰς τὸ Asbury Park, ποὺ θὰ λάβουν χώραν τὴν 25ην Σεπτεμβρίου, προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου, θὰ μᾶς δώσουν πολλὰς ἀγαθὰς εὐκαιρίας: Νὰ συμμετάσχωμεν εἰς μίαν ἐπιβλητικὴν τελετὴν τῆς Ἐκκλησίας μας, ὑπὸ τοῦ Παναγιωτάτου Πατριάρχου μας καθιερωθεῖσαν. Νὰ ἐπιδείξωμεν πειθαρχίαν μὲν οἱ κληρικοί, προθυμίαν δὲ οἱ λαϊκοί, εἰς μίαν ἱερὰν πρωτοβουλίαν καὶ κλῆσιν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς. Νὰ δείξωμεν καὶ εἰς τὰς χιλιάδας τῶν ἑτεροδόξων ποὺ συρρέουν κατ' ἔτος, ὅλον τὸ ἐπιβλητικὸν μεγαλεῖον καὶ τὴν Βυζαντινὴν ἀρχαιοπρέπειαν τῆς Θείας ἡμῶν Λατρείας, διὰ τῆς ὁποίας ἡ Ἐκκλησία μας πραγματοποιεῖ, Θείᾳ Βουλῇ, ἀνωτέραν ἱερὰν ἀποστολὴν ἐν Ἀμερικῇ.

ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΑΝΟΙΓΟΥΝ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ

Ἡμερήσια καὶ Ἀπογευματινά, Κατηχητικὰ καὶ Νηπιαγωγεῖα, τὰ Σχολεῖα τῆς Ὁμογενείας ἀνοίγουν καὶ πάλιν τὰς πύλας των ἐντὸς τοῦ Σεπτεμβρίου, καὶ ἀπευθύνουν τετραπλῆν ἔκκλησιν: Καλοῦν τοὺς γονεῖς νὰ ἐγγράψουν ἀλλὰ καὶ νὰ στέλλουν τακτικὰ τὰ παιδιά των εἰς τὸ σχολεῖον. Καλοῦν τὸν μαθητικὸν κόσμον νὰ προσέλθῃ μὲ προθυμίαν καὶ ἀγάπην διὰ τὰ γράμματα, ὡριμότερος κατὰ ἓν ἔτος. Καλοῦν τοὺς Διδασκάλους καὶ Διδασκαλίσσας, Κατηχητὰς καὶ Κατηχητρίας καὶ Νηπιαγωγοὺς νὰ καταβάλουν ἐφέτος περισσοτέρας φροντίδας καὶ κόπους ἀπὸ τοὺς περυσινούς. Καλοῦν τέλος τὰ Κοινοτικὰ Συμβούλια νὰ ἐνδιαφερθοῦν περισσότερον καὶ ἐνισχύσουν οἰκονομικῶς περισσότερον τὰ Σχολεῖα, καὶ νὰ τὰ προαγάγουν μὲ τὴν προσθήκην νέων τάξεων καὶ διδασκάλων, νέων ἐποπτικῶν μέσων καὶ διδακτικῶν μέσων. Μέσα εἰς τὰ Σχολεῖα μας εὑρίσκεται ἡ Κοινότης καὶ ἡ Κοινωνία μας τῆς αὔριον, ἡ ὁποία μίαν ἡμέραν θὰ μᾶς κρίνῃ. Ἂς μὴ λησμονῶμεν, ὅτι ὁμοῦ μετὰ τῆς Ἐκκλησίας. τὸ Ἑλληνοαμερικανικὸν Σχολεῖον εἶναι ἡ ἐγγύησις τῆς ἐπιβιώσεώς μας ὡς Ἑλληνορθοδόξου κόσμου ἐν Ἀμερικῇ.

Η 15η ΚΛΗΡΙΚΟΛΑΪΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ

Καθ' ἃς ἡμέρας θὰ ἀναγινώσκωνται αἱ λιταὶ αὗται γραμμαί, σπουδαιότατα σελίδες θὰ γράφωνται διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν καὶ τὴν Ὁμογένειαν εἰς τὴν 15ην Κληρικολαϊκὴν Συνέλευσιν τοῦ Buffalo, N. Y. Πολὺ πλησίον τοῦ Buffalo εὑρίσκονται οἱ τεράστιοι καταρράκται τοῦ Νιαγάρα, μὲ τὴν ἀσυγκράτητον ὁρμήν, τὸν ἐκκωφαντικὸν θόρυβον, ἀλλὰ καὶ τὴν πλουσιωτάτην ἠλεκτροπαραγωγήν. Ἂς ἀποφύγωμεν τὴν καταστροφικὴν ὁρμητικότητα καὶ τὰς θορυβώδεις ἐκδηλώσεις καὶ ἂς μετατρέψωμεν τὸ ὁρμητικὸν ρεῦμα εἰς ἐνέργειαν σταθεράν. Εἰς ἐνέργειαν ποὺ θὰ παράγῃ κινητήριον δύναμιν καὶ ψυχικὸν φῶς. Δύναμιν ποὺ θὰ κινήσῃ καὶ θὰ προωθήσῃ τὴν δραστηριότητα τῆς Ὁμογενείας καὶ φῶς ποὺ θὰ φωτίσῃ τὸν δρόμον τῆς ἱστορικῆς πορείας της καὶ τῆς ἱερᾶς ἀποστολῆς της ἐν Ἀμερικῇ.

ΙΔΡΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ

«Καθὼς τὸ κλῆμα οὐ δύναται καρπὸν φέρειν ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐὰν μὴ μείνῃ ἐν τῇ ἀμπέλῳ» (Ἰωάν. ιε'. 2), οὕτω καὶ τὰ Ἱδρύματα καὶ αἱ Ὀργανώσεις τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς. Οὔτε ἡ Ἱερὰ Θεολογικὴ ἡμῶν Σχολή, οὔτε ἡ Ἀκαδημία τοῦ Ἁγίου Βασιλείου εἶναι δυνατὸν νὰ καρποφορήσουν — οὔτε νὰ νοηθοῦν — ἔξω τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἡ ὁποία εἶναι ἡ «ἄμπελος» διὰ τὰ «κλήματα» αὐτῆς ταῦτα. Τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ μὲ τὰς Ὀργανώσεις «Φιλόπτωχον» καὶ «GOYA». Ἡ Φιλόπτωχος εἶναι ἡ φιλανθρωπικὴ ὀργάνωσις τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς μὲ Πρόεδρον τὸν Ἀρχιεπίσκοπον. Ἡ «GOYA» εἶναι ἡ Ἑλληνικὴ Ὀρθόδοξος Νεολαία τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς μὲ Πνευματικὸν Ἡγέτην της τὸν Ἀρχιεπίσκοπον. Εἶναι παρήγορον τὸ γεγονός, ὅτι ἐσχάτως ἡ GOYA ἀντελήφθη, ὅτι πᾶσα χειραφέτησις καὶ τάσις πρὸς ἀνεξάρτητον ἡγεσίαν μόνον δεινὰ ἐπεσώρευσαν ἐπὶ τῆς Νεολαίας, καὶ ἤδη εἰς τὸ ἐν Dallas, Texas, Ἐθνικὸν Συνέδριόν της (21 ἕως 26 Αὐγούστου) ἐπεζήτησε καὶ ἐπανεῦρε τὴν χειραγωγίαν της ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπήν, ἥτις εἶναι δι' αὐτὴν ἡ Μητέρα καὶ ἡ Ἄμπελος, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐλπίζομεν ὅτι θὰ φέρῃ καρπὸν πολύν.

Η ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΟ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΕΙΣ ASBURY PARK καὶ ὁ Ἁγιασμὸς τῶν ὑδάτων, τὴν Κυριακήν, 25ην Σεπτεμβρίου, εἶναι μία πάνδημος τῆς Ὁμογενείας ἑορτή, ἡ ὁποία θὰ δώσῃ τὸ μέτρον τῆς ἐπιβλητικότητος καὶ τοῦ μεγαλείου τῆς Ἑλληνορθοδόξου Θείας Λατρείας. Πάντες οἱ δυνάμενοι πρέπει νὰ συμμετάσχουν. Θὰ δοκιμάσουν βαθυτάτην θρησκευτικὴν συγκίνησιν.

ΔΑΚΡΥΡΡΟΟΥΣΑ ΠΑΝΑΓΙΑ — ΙΕΡΟΝ ΦΩΣ

Ἡ Ἱερὰ Εἰκὼν τῆς Δακρυρροούσης Παναγίας τοῦ Λόνγκ Ἄϊλαντ καὶ τὸ Ἱερὸν Φῶς τοῦ Σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου μας θὰ μετακομισθῶσιν ἐκ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς εἰς Μπώφφαλο, διὰ νὰ καθοδηγηθῶσι τὰ Μέλη τῆς Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως εἰς τὴν λῆψιν τῶν ἀρίστων ἀποφάσεων.

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗΝ ΤΩΝ ΕΝΤΑΥΘΑ Ι. ΝΑΩΝ ΜΑΣ

Ὑπὸ τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Νύσσης κ. ΓΕΡΜΑΝΟΥ

ΕΑΝ ἐπισκεφθῶμεν σήμερον μίαν μεγάλην Εὐρωπαϊκὴν ἢ Ἀμερικανικὴν πόλιν, ἀσφαλῶς θὰ καταπλαγῶμεν ἀπὸ θαυμάσια ἔργα ὡραίας Ἀρχιτεκτονικῆς. Μουσεῖα, Ναοί, Ὠδεῖα, Πρεσβεῖαι, Σχολεῖα, Μοναστήρια, ἰδιωτικὰ κτίρια κ. ἄ. προσπαθοῦν νὰ περάσουν τὸ ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο εἰς εὐμορφιὰν καὶ ἐπιβλητικότητα. Καὶ αὐτὸ μᾶς φέρει εἰς τὸν νοῦν τὸ ζήτημα τῆς Ἀρχιτεκτονικῆς τῶν ἐν Ἀμερικῇ καὶ Καναδᾷ Ἑλληνορθοδόξων Ναῶν μας.

Μακρὰν τοῦ νὰ ἐλέγξῃ κανεὶς αὐτὸν ἢ ἐκεῖνον τὸν ρυθμόν, αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ παρατηρήσῃ ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ κάποια Ἐθελοντικὴ Ἐπιτροπὴ διὰ νὰ βοηθῇ εἰς τὴν ὑπόμνησιν διαφόρων πραγμάτων, σχετικῶν μὲ τὴν Ἀρχιτεκτονικήν. Ἡ Ἐπιτροπὴ αὐτὴ νὰ συνεργάζεται βεβαίως πάντοτε καὶ ἀπόλυτα μὲ τὴν Ἱεραν Ἀρχιεπισκοπήν μας, ἡ ὁποία καὶ πεῖραν καὶ γνώσεις πολλὰς ἔχει καὶ εἰς τὸ σημεῖον αὐτό, ὑπὸ ἕνα μάλιστα Ἀρχηγὸν ὡραιόψυχον καὶ πολὺ δυνατόν. Ἀπόπειρα ὀργανώσεως τοιαύτης Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐγένετο ἤδη ἄλλοτε, πρὸ ἐτῶν, ἀλλ' ἀτυχῶς δὲν κατεβλήθη ἐπιμονὴ διὰ τὴν στερεοποίησίν της καί, ἐντὸς ἔτους, διελύθη αὕτη σιωπηλῶς.

Ὅπως ἔχουν τὰ πράγματα σήμερον, ἐπικρατεῖ ἕνας ἀνάμικτος τύπος ρυθμοῦ δῆθεν Βυζαντινοῦ, Γοτθικοῦ, Βασιλικῆς μετὰ τρούλου, Ρομανέσκ, Ἑβραϊκοῦ, κ.τ.λ. Ὁ καθαρὸς Βυζαντινὸς τύπος ἤρχισεν ὁλοὲν νὰ ὑποχωρῇ ἐδῶ παρ' ὅλην τὴν ὄντως ἐπαινετὴν προσπάθειαν καὶ καλὴν διάθεσιν τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου μας καὶ εἰς τὸ σημεῖον αὐτό. Τὸ ἴδιο γίνεται καὶ σχετικῶς μὲ τὴν ἁγιογραφίαν τοῦ Εἰκονοστασίου ἰδίως. Μερικαὶ εἰκόνες εἶναι «πολὺ βιαστικὰ καμωμέναι» — διὰ νὰ μὴ μεταχειρισθῶμεν ἄλλην ἔκφρασιν βαρυτέραν — ὅπως καὶ μερικὰ εἰκονοστάσια εἶναι τύπου περιέργου, ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ, γνωστοῦ, τύπου.

Τὸ ἴδιο γίνεται καὶ μὲ τὴν ἐκλογὴν τοῦ κοινοτικοῦ οἰκοπέδου. Μερικὰ οἰκόπεδα ἀγοράζονται πολὺ βιαστικὰ καὶ εἰς τοποθεσίας ἀκαταλλήλους, πρὸ παντὸς διὰ τὸ ἀπώτερον μέλλον. Μεταξὺ τῶν Κοινοτικῶν Ἡγετῶν ἐπικρατεῖ κάποτε πνεῦμα στενόν. Συνήθως ἐπικρατοῦν αἱ ἀπόψεις ἐκείνων οἱ ὁποῖοι καὶ ἔχουν ὑψηλοτέραν φωνὴν τενόρου εἰς τὰς σχετικὰς Κοινοτικὰς Συνελεύσεις. Οἱ ἥσυχοι, διὰ νὰ μὴ δημιουργηθῇ ἀνωμαλία κοινοτικὴ καὶ ῥῆξις, σιωποῦν τὰς περισσοτέρας φοράς.

Εἶναι ὅμως πρὸς τὸ καλὸν τοῦ ποιμνίου νὰ ἐκλέγεται μία ὡραία περιφέρεια εἰς τὴν ὁποίαν νὰ κτίζεται τὸ σπίτι τοῦ Θεοῦ καὶ ἐκεῖ κοντὰ καὶ τὸ σπίτι τοῦ ἱερέως. Ἐκλέγομεν μὲ πολλὴν προσοχὴν τὸ σπίτι τὸ ἰδικόν μας, τὴν προσωρινὴν κατοικίαν μας. Καὶ τὸ σπίτι τοῦ Θεοῦ πρέπει νὰ εὑρίσκεται εἰς ὅσον τὸ δυνατὸν καλυτέραν τοποθεσίαν, εἰς περιβάλλον ἥσυχον καὶ ἐπιβλητικόν, ἔξω τῆς πόλεως, ἀλλὰ καὶ ἐντὸς αὐτῆς. Ὅταν ἀρχίζῃ νὰ ὀργανώνεται μία Κοινότης, θὰ πρέπει ἴσως ἀπὸ αὐτὸ νὰ ἀρχίζῃ πρῶτον: ἀπὸ τὴν κατάλληλον ἐκλογὴν τοῦ καταλλήλου γωνιακοῦ οἰκοπέδου εἰς τοποθεσίαν ἀρίστην.

Θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον, οἱ νεαροί μας, καὶ πρὸ παντὸς ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἔχουν ὡς στάδιόν των τὴν Μηχανικήν, τὴν Ἀρχιτεκτονικήν, τὴν Καλλιτεχνίαν, τὴν Ἠλεκτρολογίαν, τὴν Ἐργολαβικὴν-Οἰκοδομικήν, τὴν Σχεδιαστικὴν κ.τ.λ., ἔχουν δὲ καὶ κάποιαν γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Παραδόσεών μας, νὰ ὠργάνωναν, ὑπὸ τὴν Ἱεραν Ἀρχιεπισκοπὴν πάντοτε, ἓν Συμβουλευτικὸν Ἄμισθον Σῶμα ἢ νὰ ἔκαμνον, ὅταν εὑρίσκουν καιρόν, ὑπομνηστικὰ σχέδια ἢ καὶ σκίτσα ὄχι μόνον διὰ κτίριον Ἱεροῦ Ναοῦ ἐξωτερικῶς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν ἐσωτερικὸν ἀκόμη στολισμὸν αὐτοῦ, καθὼς καὶ λεπτομερείας ὑπομνηστικὰς διὰ σχετικὰς ἐπισκευάς, καὶ νὰ ἔστελλον αὐτὰ εἰς τὸ Γραφεῖον ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ μας.

Καλὸν ἐπίσης θὰ ἦτο νὰ καταγράφωνται λεπτομερῶς καὶ τὰ ὑλικὰ τὰ ὁποῖα θὰ ἔπρεπε λ. χ. νὰ χρησιμοποιῶνται διὰ Κοινοτικὰ Ἱδρύματα, δι' ἑκάστην περιφέρειαν, διὰ τὴν Νέαν Ἀγγλίαν, διὰ τὰς Δυτικὰς Πολιτείας, διὰ τὴν Πενσυλβανίαν, καὶ τί ἐλαφρότερα ὑλικὰ θὰ ἔπρεπε νὰ χρησιμοποιῶνται διὰ τὸ Σάουθ κ.τ.λ. Αὐτὸ θὰ ἦτο πολὺ ἐξυπηρετικόν. Θὰ ἐβλέπομεν τοὐλάχιστον καὶ τί ἰδέας θὰ ἤθελε νὰ ἀναπτύξῃ ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἐγγὺς μέλλον ἡ Νέα μας Γενεά.

Δὲν βλέπω ἐπίσης τί ἐμπόδιον θὰ ὑπῆρχε νὰ σπουδάσωμεν ἕνα Κληρικὸν καὶ ὡς Ἀρχιτέκτονα διὰ νὰ εἶναι αὐτὸς ὑπεύθυνος διὰ κάθε εἶδος οἰκοδομικῆς ἐργασίας τῶν 400 Κοινοτήτων μας ἐνταῦθα, μισθοδοτούμενος ἀπὸ τὴν Ἱεραν Ἀρχιεπισκοπήν μας καὶ ἔχων τὸ Γραφεῖον του ἐν αὐτῇ. Ὁ τοιοῦτος Κληρικὸς Θεολόγος—Ἀρχιτέκτων, ὡς εἰδικός, θὰ ἠμποροῦσε ἴσως νὰ σταματήσῃ τοὐλάχιστον τὰς πολὺ ἐλευθέρας κινήσεις μερικῶν Ἀρχιτεκτόνων, οἱ ὁποῖοι κατορθώνουν καὶ πείθουν μερικὰς Κοινότητας νὰ ὑπογράφουν, βιαστικὰ καὶ γρήγορα, συμβόλαια οἰκοδομῶν Κοινοτικῶν διότι «εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς ἀναβαίνει δῆθεν ἡ τιμὴ τοῦ σιδήρου». Τὰ σχέδια αὐτά, τὰς περισσοτέρας φοράς, γίνονται σύμφωνα μὲ τὰς ἀπόψεις τῶν Ἀρχιτεκτόνων—Μηχανικῶν καὶ ὄχι σύμφωνα μὲ τὰς ἀπόψεις καὶ τὰς ἀνάγκας τῶν Κοινοτήτων. Καὶ ὑποφέρουν κατόπιν αἱ Κοινότητες, οἱ δὲ Χριστιανοὶ πληρώνουν, μὲ δωρεάς, μὲ συνδρομάς, μὲ κηρὸν καὶ δί-

(Συνέχεια εἰς σελίδα 279)

80 ΕΛΛΗΝΟ-ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΠΟΥΛΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΕΣΤΑΛΗΣΑΝ ΚΑΙ ΠΑΡΑΘΕΡΙΖΟΥΝ ΔΩΡΕΑΝ

ΤΑ κάτασπρα ὑπερωκεάνεια «ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ» καὶ «ΟΛΥΜΠΙΑ» ποτὲ δὲν ἦσαν τόσο χαρούμενα, ὅσο τὰ πρωῒνὰ τῆς 5ης καὶ 6ης Αὐγούστου, ποὺ ξεκινοῦσαν φέρνοντας στὴν Ἑλλάδα, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἐπιβάτες των, 40 μαθητὰς καὶ 40 μαθητρίας τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων μας στὴν Ἀμερική, Ἡμερησίων καὶ Ἀπογευματινῶν, μὲ 12 συνοδούς, νέους καὶ νέες, καὶ μὲ τὸν Ἀρχηγὸ τῆς Ἐκδρομῆς, Αἰδ. Ἰωάννην Ψίλλαν.

Μυσταγωγία ἱερὴ ἦταν ἡ εὐλογία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου μας καὶ ὁ θερμὸς καὶ ἐνθουσιώδης λόγος του στὰ παιδιὰ ποὺ σὲ λίγη ὥρα θὰ ξεκινοῦσαν. Τὰ μίλησε ἐπάνω στὰ πλοῖα γιὰ τὶς δυὸ Πατρίδες, γιὰ τὴν Πατρίδα τῶν γονέων τους, τὴν Ἑλλάδα, καὶ γιὰ τὴ δική τους τὴν Πατρίδα, τὴν Ἀμερική, γιὰ τὶς δυὸ ὡμορφότερες Πατρίδες. Τοὺς εἶπε ἀκόμα πὼς ἄλλα ἀδελφάκια τους τὰ περιμένουν ἐκεῖ κάτω στὴν Ἑλλάδα. Πὼς θᾶναι νύχτα ὅταν θὰ φθάσουν. Μὰ ἐκεῖνα θὰ τὰ περιμένουν. Πὼς ἔχουν τὸ ἴδιο αἷμα μ' αὐτά, πὼς τ' ἀγαποῦν καὶ θᾶναι κι' αὐτὰ καὶ κεῖνα εὐτυχισμένα ἀπ' τὸ ταξίδι αὐτὸ τὸ εὐλογημένο.

ΕΝΙΣΧΥΣΑΤΕ
τὸν δωρεὰν
ΠΑΡΑΘΕΡΙΣΜΟΝ
παιδιῶν τῆς
ἐν Ἀμερικῇ Ὁμογενείας
ΕΙΣ ΕΛΛΑΔΑ.

•

Ὁ παραθερισμὸς αὐτῶν πρέπει νὰ καταστῇ θεσμὸς τῆς Ὁμογενείας, ποὺ θὰ ἀνανεώνῃ καὶ θὰ ἐνισχύῃ τοὺς δεσμούς της μὲ τὴν Μητέρα Ἑλλάδα καὶ τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν.

Συγκινημένα τὰ παιδάκια ἄκουαν τὰ λόγια τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ τὰ ματάκια τους ἔδειχναν πὼς ἐνοιωθαν πολὺ περισσότερα ἀπ' ὅσα θὰ μποροῦσε νὰ περιμένῃ κανεὶς ἀπὸ τὰ 10 ὡς 12 χρόνια τους.

Συγκινημένοι κι' οἱ γονεῖς φιλοῦσαν τὰ παιδιά τους καὶ τὰ ἔδιναν τὶς τελευταῖες συμβουλές. Μὰ πειὸ συγκινημένοι ἀπ' ὅλους ἦσαν οἱ παπποῦδες κι' αἱ γιαγιάδες, ποὺ δὲν ἔχασαν τὴν εὐκαιρία αὐτὴ νὰ κατευοδώσουν τὰ ἐγγονάκια τους στὸ χαρούμενο αὐτὸ ταξίδι.

Καὶ οἱ 12 συνοδοί, νέοι καὶ νέες, ποὺ ἔχουν ὅλη τὴν εὐθύνη γιὰ τὸ ταξείδι καὶ τὸν παραθερισμὸ τῶν παιδιῶν, σοβαροὶ μὰ συγκινημένοι, ἀναμετροῦσαν τὴν τιμὴ μὰ καὶ τὴν εὐθύνη τους, ἀπέναντι στὴν Ἐκκλησία ποὺ τοὺς διάλεξε, ἀπέναντι στὴν Ἑλλάδα ὅπου θὰ ἐκπροσωπήσουν τὴ νέα μας γενεά, κι' ἀπέναντι τῶν παιδιῶν, ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν, ποὺ εἶναι φυσικὸ νὰ τοὺς θεωροῦν ὄχι μονάχα συνοδούς των μὰ καὶ ὑπόδειγμα πρὸς μίμησιν.

* * *

Πρέπει νᾶμαστε, ἀλήθεια, εὐγνώμονες πρὸς ὅλους ὅσοι συνέλαβαν κι' ἔθεσαν σ' ἐφαρμογὴ τὴν ἐμπνευσμένη αὐτὴ ἐθνικοθρησκευτικὴ ἰδέα καὶ συνετέλεσαν στὴν ἐπιτυχία της: Ἀπὸ τὸν Σεβασμιώτατο Ἀρχιεπίσκοπό μας καὶ τὶς Ἁρμόδιες Ἀρχὲς τῆς Ἑλλάδος, ἕως στὶς Ἀτμοπλοϊκὲς Ἑταιρεῖες καὶ τὶς Τράπεζες ποὺ θὰ φιλοξενήσουν τὰ παιδιά μας στὶς ἄριστα ὀργανωμένες Παιδικὲς Θερινὲς Κατασκηνώσεις τους. Ἀκόμη καὶ στοὺς ὑποστηρικτὰς τῆς ἰδέας ποὺ μὲ τὴν οἰκονομική τους συνδρομὴ συνετέλεσαν στὴν πραγματοποίησι τῆς λαμπρᾶς αὐτῆς ἰδέας.

Καὶ ἡ ἰδέα αὐτὴ δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ἕνα πείραμα, ἢ μιὰ θερμὴ καὶ γλυκειὰ ἀνάμνησις. Μὰ πρέπει νὰ γίνῃ ἕνας θεσμός. Ποὺ θὰ ἐπαναλαμβάνεται κάθε χρόνο. Κάθε καλοκαῖρι. Μὲ διαρκῶς περισσότερα παιδιά. Μὲ πλήρη τὴν πεποίθησιν, ὅτι εἶναι ἕνα ἐθνικοθρησκευτικὸ ἔργο, ἀπ' τὸ ὁποῖο πολλὰ ὠφελήματα θὰ προκύψουν. Ἄμεσα, πλούσια καὶ θετικά.

Ὄχι μονάχα γιὰ τὰ παιδιά μας. Μὰ καὶ γιὰ μᾶς τοὺς ἴδιους. Τὰ παιδάκια αὐτά, ἀγόρια καὶ κορίτσια εἶναι ἡ Ὁμογένεια τῆς αὔριον. Ἡ Ἑλληνορθόδοξος Ἐκκλησία μας. Ἔχουν ἀκούσει τόσο πολλὰ καὶ καλὰ λόγια γιὰ τὴν Γενέτειρα τῶν γονέων τους, τὴν Ἑλλάδα. Καὶ ἐνῷ ἔχουν γεννηθῇ ὅλα στὴν Ἀμερική, τρέφουν ἀφάνταστη ἀγάπη καὶ γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ θέλουν νὰ τὴ γνωρίσουν κι' ἀπὸ κοντά.

Τὰ παιδιὰ αὐτὰ 80 ἐφέτος, 200 τοῦ χρόνου, ἄλλες ἑκατοντάδες ἀργότερα, θᾶναι ἡ ζύμη ποὺ θὰ ἀναπλάσῃ τὴν Ὁμογένεια. Πρέπει νὰ ἀποτελέσουν ὁλόκληρη στρατιά, χαρούμενη κι' ἐνθουσιώδη, ποὺ θὰ διαλαλήσῃ στὰ πέρατα τῆς Ἀμερικῆς τὴν ὡμορφιὰ τῆς Ἑλλάδας, τὴν ἀγάπη τους γι' αὐτὴ καὶ γιὰ τὰ φιλόξενα ἀδέλφια τους, τὴν ἀγάπη γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ γλῶσσα, τὰ Ἑλληνικὰ ἔθιμα, καὶ κάθε τι Ἑλληνικό. Μικροὶ πρεσβευταὶ πρέπει νὰ γίνουν ἀνάμεσά σας ὅταν μὲ τὸ καλὸ γυρίσουν ἀπὸ τὴν Μητέρα Ἑλλάδα, κι' ἀπὸ τὴν Μητέρα Ἐκκλησία, τὸ Σεπτὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, ὅσα μπορέσουν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν Πόλη καὶ νὰ εὐλογηθοῦν ἀπὸ τὸν Πατριάρχη μας ποὺ μὲ ἄπειρη στοργὴ περιμένει τὰ πνευματικά Του ἐγγονάκια.

Κι' ἐνῷ τὰ κάτασπρα καράβια ἔβαζαν πλώρη γιὰ τὸν Ἀτλαντικό, οἱ ὁλόλευκες ψυχὲς τῶν παιδιῶν μας

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰάκωβος ἐπὶ τοῦ ὑπερωκεανείου «Ὀλυμπία», ἐν μέσῳ τῶν εἰς Ἑλλάδα ἀποστελλομένων, μερίμνῃ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, μαθητριῶν. Ἐκ δεξιῶν τῆς Α.Σ. ὁ Πλοίαρχος κ. Δ. Σιγάλας καὶ ὁ Καθηγητὴς κ. Φ. Ἐμμανουήλ, Διευθυντὴς Παιδείας, καὶ ἐξ ἀριστερῶν ὁ Πρόξενος κ. Κ. Μηλιαρέσης.

The children of our Greek-American Schools departing on the S.S. Olympia for a summer in Greece.

ἔπλαθαν ὄνειρα καὶ φαντασίες γιὰ τὸ ὑπερατλαντικὸ ταξίδι. Ἂς ἑτοιμασθοῦμε νὰ πάρουμε κι' ἐμεῖς οἱ ὥριμοι στὴν ἡλικία μαθήματα ἀπὸ τὰ παιδιά μας. . . . Μαθήματα αἰσιοδοξίας. Μαθήματα ἀγάπης. Μαθήματα ἐμπιστοσύνης στὴν μεγάλη καὶ ἱερὴ ἀποστολὴ τῆς Ἑλληνορθοδόξου Ἐκκλησίας στὴν κραταιὰ Ἀμερικανικὴ Συμπολιτεία καὶ σ' ὁλόκληρη τὴν Ἀμερική. Τὰ παιδιά μας, ποὺ ἔφθασαν στὴν Ἑλλάδα κι' εἶναι ἐνθουσιασμένα ἀπὸ τὴν ὑποδοχή, τὴν ἀγάπη τῶν νέων φίλων τους καὶ τὶς θαυμάσιες θερινὲς κατασκηνώσεις, μὲ τὸ καλὸ θὰ γυρίσουν σὲ λίγες ἑβδομάδες. Ἂς εὐχηθοῦμε νὰ μᾶς φέρουν χαρούμενα μηνύματα, αἰσιοδοξίας καὶ ἐμπιστοσύνης. Ἂς εὐχηθοῦμε, αὐτὸ τὸ ταξίδι νᾶναι πολὺ καρποφόρο, καὶ γιὰ μᾶς. . . .

Β. Β.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΣΤΑΥΡΟΠΗΓΙΟΝ ΠΡΟΣ ΤΙΜΗΝ ΤΗΣ ΔΑΚΡΥΡΡΟΟΥΣΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

Σεπτῇ ἀποφάσει τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. κ. Ἀθηναγόρου καὶ τῆς περὶ Αὐτὸν Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, θὰ ἀνεγερθῇ ἐν καιρῷ εἰς τὸ Λόνγκ Ἄϊλαντ Πατριαρχικὸν Σταυροπήγιον, ἤτοι Ἱερὸς Ναὸς μετὰ Μονῆς καὶ Πνευματικοῦ Κέντρου, καὶ θὰ ἐναποτεθῇ ἡ ἱερὰ εἰκὼν τῆς Δακρυρροούσης Παναγίας εἰς διαρκὲς προσκύνημα.

Η ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ ΤΩΝ ΝΑΩΝ ΜΑΣ

(Συνέχεια ἐκ σελίδος 277)

σκους καὶ φακέλλους, χιλιάδας δολλαρίων διὰ τὰ λάθη τῶν Μηχανικῶν—Ἀρχιτεκτόνων ἢ τῶν Κοινοτικῶν Συμβούλων, ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα καὶ πάλιν δὲν ἔχουν καὶ τὸ κτίριον τὸ ὁποῖον θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχουν καὶ διὰ τὸ ὁποῖον ἐπλήρωσαν τόσα καὶ τόσα, διότι ὅ,τι ἀπὸ τὴν ἀρχὴν γίνῃ ἐσφαλμένον δὲν διορθώνεται ἔπειτα εὔκολα.

Ἀτυχῶς γίνονται πολλὰ — παρὰ πολλὰ — λάθη εἰς τὰς Κοινότητάς μας ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς σχετικῶς μὲ τὸ κτίσιμον Ναῶν ἢ ἄλλων Κοινοτικῶν Ἱδρυμάτων, παρ' ὅλην τὴν προσοχὴν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς καὶ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου μας, καὶ παρουσιάζονται μερικοὶ Ναοί μας τόσον μοντέρνοι καὶ περίεργοι, ὥστε νὰ διερωτᾶται κανεὶς ἐὰν εὑρίσκεται εἰς Ναὸν Ὀρθόδοξον ἢ εἰς αἴθουσαν ἐκθέσεως αὐτοκινήτων. Τὸ κακὸν αὐτὸ πρέπει, νομίζω, νὰ διορθωθῇ. Καὶ θὰ διορθωθῇ μόνον ἐὰν βοηθήσωμεν ὅλοι μας ἐπὶ τῇ βάσει ἑνὸς προγράμματος ἐκ τῶν προτέρων μελετημένου ἀπὸ μέρους τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς μας καὶ ἑνὸς Ἐθελοντικοῦ Σώματος εἰδικῶν καὶ τὸ ὁποῖον πρόγραμμα θὰ σέβωνται μετὰ ταῦτα ὅλαι αἱ Κοινότητες.

ΤΟ ΚΟΛΛΕΓΙΟΝ ΘΗΛΕΩΝ ΤΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΝΕΕΣ ΤΗΣ ΟΜΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ κ. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ
Διευθυντοῦ τῆς Παιδείας

ΟΣΟ πιὸ πολὺ ἐντείνεται καὶ ἁπλώνεται ἡ ἐκπαιδευτικὴ καὶ πολιτιστικὴ προσπάθεια τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς σήμερα, τόσο πιὸ ἔκδηλη προβάλλει ἡ ἔλλειψις νέων ἐκπαιδευτικῶν στελεχῶν, ἱκανῶν νὰ ἀντιμετωπίζουν ἐπιτυχῶς καὶ στὴν θεωρία καὶ στὴν πρᾶξιν τὰ ἰδιότυπα προβλήματα τοῦ Ἑλληνικοῦ σχολείου καὶ τῶν εὐρυτέρων μορφωτικῶν καὶ ἐπιμορφωτικῶν ἱδρυμάτων καὶ θεσμῶν μας.

Πράγματι, εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ δώσωμε συγκεκριμένη οὐσία καὶ μορφὴ σὲ ὅλα ὅσα ὑπαγορεύει σὲ ὅλους ἡ δρῶσα φιλογενὴς καὶ φιλεκπαιδευτικὴ συνείδησις, ἂν δὲν θέσωμε ἐγκαίρως στὴν ὑπηρεσία τῶν ἐκπαιδευτικῶν μας κέντρων παντὸς τύπου καὶ βαθμοῦ, τὸν ἐνθουσιώδη, ἀλλὰ καὶ τὸν εἰδικευμένον Ἑλληνοαμερικανὸν ἐκπαιδευτικόν.

Οἱ παλαιότεροι διδάσκαλοι, ὅπως εἶναι γνωστόν, ἀφοῦ διεδραμάτισαν τόσον ἐπιτυχῶς τὸν ἱστορικόν των ρόλον, ἀπεσύρθησαν ἢ ἀποσύρονται ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία, συνοδευόμενοι στὸν δρόμον των πρὸς τὸ ξεκούρασμα ἀπὸ τὴν εὐγνωμοσύνη καὶ τὴν ἀγάπη ὅλων μας. Οἱ ἐξ Ἑλλάδος ἐκπαιδευτικοί, οἱ ὁποῖοι φθάνουν κοντά μας, παρὰ τὸν ἄρτιον ὁπλισμόν των, ἀδυνατοῦν ἀκόμη νὰ συλλάβουν πλήρως τὴν ἰδιαιτερότητα τῶν προβλημάτων μας καὶ νὰ καταστοῦν εὐθὺς ἀμέσως τὰ δημιουργικὰ στελέχη στὴν σύνθετη καὶ ἰδιότυπη, ὅπως εἴπαμε, ζωὴ τῆς Ἑλληνοαμερικανικῆς κοινότητος καὶ τῶν θεσμῶν της. Πρὸς τούτοις οἱ νέοι Ἑλληνοαμερικανοὶ ἐκπαιδευτικοί, οἱ ὁποῖοι ἐσπούδασαν στὰ κολλέγια καὶ τὰ πανεπιστήμια τῆς χώρας αὐτῆς, ἐνῷ ἀποτελοῦν δυνητικὰ τὸν βασικώτερον παράγοντα γιὰ τὶς μελλοντικές μας ἐπιδόσεις, δὲν ἔχουν ἐπιστρατευθῆ ἀκόμη. Ἡ πλούσια ἐμπειρία των καὶ οἱ ἐνθουσιασμοί των δὲν ἔχουν ἀξιοποιηθῆ γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς προσπαθείας μας — προσπαθείας βαθύτατα ἐμπνευσμένης ἀπὸ τὰ ταυτόσημα Ἑλληνοαμερικανικὰ πνευματικὰ καὶ πολιτιστικὰ ἰδανικά. Φυσικά, καθὼς ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ ἐξειδικεύει τώρα τὴ μελέτη της καὶ καθὼς καθιστᾶ πραγματιστικώτερες τὶς ἐπιδόσεις της, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἐντάξῃ τὶς δυνάμεις αὐτὲς — τοὺς Ἑλληνοαμερικανοὺς ἐκπαιδευτικοὺς — στὸ πρόγραμμα τῶν νέων ἐπιδόσεών της.

* * *

Ἡ ὀρθὴ ἐκτίμησις τῶν δεδομένων αὐτῶν καὶ ἡ ἄμεσος ἀντίληψις τῆς ἀνάγκης νὰ ἐπανδρώνωμε ἐγκαίρως, ἐγκύρως καὶ ἀποδοτικώτατα τὶς ἐκπαιδευτικὲς θέσεις στὰ ἱδρύματα, στὰ ἡμερήσια καὶ ἀπογευματινὰ σχολεῖα καὶ στὰ νηπιαγωγεῖα, τὰ ὁποῖα διαρκῶς πληθαίνουν, μᾶς ὁδηγοῦν στὴν βαθύτερην κατανόησιν καὶ ἐκτίμησιν τῆς ἀποστολῆς τοῦ Διδασκαλικοῦ Κολλεγίου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς στὸ Γκάρρισον τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ὅλα σχεδὸν ὅσα σχετίζονται μὲ τὴν ἵδρυσιν, τὴν λειτουργίαν καὶ τὴν ἀπόδοσιν τοῦ Κολλεγίου αὐτοῦ — πρόσωπα καὶ πράγματα — εἶναι γνωστὰ στὶς γενικές των γραμμές. Μεγαλόπνους, ὁραματιστής, σχεδιαστὴς τοῦ μέλλοντος τῆς ὁμογενείας, ὁ Πατριάρχης, ἔστησε τὸ ἵδρυμα αὐτὸ ἐπάνω στὴ θεμελειακὴ ἀρχὴ τῆς δημιουργίας ἐκπαιδευτικῶν καὶ πολιτιστικῶν στελεχῶν προερχομένων ἀπὸ τοὺς κόλπους τῆς ὁμάδος μας καὶ ἱκανῶν νὰ ὑπηρετοῦν τὴ ζωή της στὴν ὀργανική της συνοχὴ τόσο μὲ τὴν δυναμικὴ Ἀμερικανικὴ πραγματικότητα, ὅσο καὶ μὲ τὸν ψυχοπλαστικὸν κόσμον τῶν Ἑλληνικῶν ἀξιῶν. Τὸ ἵδρυμα ἐσημείωσε ἔκτοτε τὰ πρῶτα του δειλὰ βήματα, ἐπροχώρησε, ἐπέρασε ἀπὸ τὸν δρόμον τῶν ἀναποφεύκτων δυσκολιῶν, τῶν πειραματισμῶν καὶ ἀναζητήσεων γιὰ νὰ γίνῃ τελικῶς σήμερα τὸ ἀντικείμενον τῆς ξεχωριστῆς φροντίδος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ τῶν ἀμέσων συνεργατῶν του στὴν Ἐφορεία καὶ στὶς εἰδικὲς Ὑπηρεσίες τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ γιὰ νὰ ὑψωθῇ σύντομα, ὅπως ἐλπίζομεν, σὲ ἕνα κέντρον παιδείας βασίμως ὑποσχετικῆς. Οἱ τυχὸν σκεπτικισταὶ θὰ ὑποχωρήσουν ἀσφαλῶς, εὐθὺς ὡς ὅλα ὅσα ἐπιμελῶς ἐμελετήθησαν γίνουν πρᾶξις χειροπιαστή.

* * *

Οἱ νέες τῆς ὁμογενείας μας, ποὺ τελειώνουν τὸ Ἀμερικανικὸ Γυμνάσιο καὶ οἱ ὁποῖες εἶχαν τὴν εὐκαιρία νὰ νοιώσουν ἀμέσως ἢ ἐμμέσως τὴν ὑψηλὴ ποιότητα, τὴν παρορμητικὴ δύναμιν καὶ τὸν εὐεργετικὸ ρόλο τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας στὴν προώθηση τῆς εὐρύτερης Ἀμερικανικῆς Παιδείας πρὸς τὸ ἀνώτερο καὶ τὸ καλύτερο, δὲν μποροῦν ἴσως καὶ ἀσφαλῶς δὲν θὰ μποροῦν στὸ προσεχὲς μέλλον νὰ ἀγνοοῦν τὸ Κολλέγιο αὐτὸ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Ἡ κλῆσις τοῦ πολυσημάντου αὐτοῦ ἱδρύματος, ἀδύνατη σήμερα, θὰ φθάνῃ αὔριο πιὸ σοβαρὴ καὶ πιὸ ἀξιοπρόσεκτη σὲ ὅλες τὶς νέες μας. Εἶναι πιὰ καιρός.

* * *

Φυσικά, γιὰ νὰ γίνῃ εὐρύτατα γνωστὸ τὸ Κολλέγιο θηλέων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, γιὰ νὰ τύχῃ τῆς προσοχῆς τῶν πιὸ διαλεχτῶν κοριτσιῶν μας, πρέπει νὰ

(Συνέχεια εἰς σελίδα 286)

"Η ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ ΕΠΙ ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΥ"

CONSTANTINOPLE IN THE AGE OF JUSTINIAN. By Glanville Downey. Norman: University of Oklahoma Press, 1960. Pp. xiii + 181.

Ὑπὸ τοῦ Αἰδεσιμολ. κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Ι. ΚΩΝΣΤΑΝΤΕΛΟΥ
Perth Amboy, New Jersey

Τὸ ὁμώνυμον Πανεπιστήμιον τῆς πολιτείας Ὀκλαχόμα δημοσιεύει τὰ τελευταῖα ἔτη σειρὰν ἔργων μὲ γενικὸν θέμα «Τὰ Κέντρα τοῦ Πολιτισμοῦ». Πρόκειται περὶ σειρᾶς ἐκλεκτῶν ἔργων προβαλλόντων διαφόρους πόλεις ποὺ διεδραμάτισαν σπουδαιότατον ρόλον εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος. Τὸ πρῶτον ἔργον, ὀνομαζόμενον «Αἱ Ἀθῆναι εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Περικλέους», ἐγράφη ἀπὸ τὸν γνωστὸν καθηγητὴν κλασσικῶν σπουδῶν τοῦ Πανεπιστημίου Brown, Charles Alexander Robinson, Jr.

Τὸ ἀνὰ χεῖρας ἔργον ἐκυκλοφόρησε μόλις πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων. Τὸ Πανεπιστήμιον Ὀκλαχόμα μᾶς ἔκαμε τὴν τιμὴν νὰ μᾶς ἀποστείλῃ ἀντίτυπον μὲ τὴν παράκλησιν νὰ γράψωμεν κριτικὴν δι' Ἑλληνικὸν περιοδικόν. Πρόκειται πράγματι περὶ ἀρίστης ἐργασίας. Ὁ συγγραφεύς, τοῦ ὁποίου εἶχον τὴν τιμὴν νὰ χρηματίσω φοιτητὴς εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν Πρίνστον, εἶναι εἰδικὸς Βυζαντινολόγος καὶ ἰδιαιτέρως εἶναι γνωστὸς ὡς ἄριστος κάτοχος καὶ ἑρμηνευτὴς τῆς Βυζαντινῆς φιλολογίας. Εἶναι συγγραφεὺς διαφόρων μονογραφιῶν καὶ βιβλίων περὶ τοῦ Βυζαντίου. Τὸ τελευταῖον του βιβλίον, τὸ ὁποῖον δημοσιεύει ἐντὸς τοῦ ἔτους τὸ Πανεπιστήμιον Πρίνστον, ἀσχολεῖται μὲ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἀντιοχείας.

Εἰς τὴν παροῦσαν ἐργασίαν ὁ καθηγητὴς Downey προβάλλει τὴν Κωνσταντινούπολιν ὁποία ἦτο κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἰουστινιανοῦ. Ὁ συγγραφεὺς ἐξέλεξε τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ὡς ἀντιπροσωπευτικήν, καθ' ὅτι ὁ ΣΤ΄. μ.Χ. αἰὼν θεωρεῖται κλασσικὸς διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας.

Εἰς τὰ ὀκτὼ κεφάλαια τοῦ βιβλίου, ὁ συγγραφεὺς παρουσιάζει διαφόρους φάσεις τῆς ζωῆς τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Εἰς τὸν ἐκτεταμένον πρόλογόν του προβάλλει τὰς προϋποθέσεις ὑπὸ τὰς ὁποίας ἐκτίσθη ἡ Κωνσταντινούπολις ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου. Ὁ μέγας ἐκεῖνος αὐτοκράτωρ διεῖδεν, ὅτι ἡ Κωνσταντινούπολις ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ κάλλιστα ὡς συνδεκτικὸς κρίκος τριῶν παραδόσεων. Τῆς Ἑλληνικῆς, καθ' ὅτι ἡ πόλις Βυζάντιον ἦτο ἀρχαία Ἑλληνικὴ κτῆσις, τῆς Ρωμαϊκῆς, καὶ τῆς Χριστιανικῆς παραδόσεως.

Ἡ Κωνσταντινούπολις ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ ὑπῆρξε προϊὸν ὁμαλῆς καὶ συστηματικῆς ἐξελίξεως τῶν μετὰ τὸν Κωνσταντῖνον αὐτοκρατόρων, ἥτις ἔφθασεν εἰς τὸ κορύφωμα τῆς ἐξελίξεώς της κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἰουστινιανοῦ. Ὁ ἱστορικὸς Προκόπιος παραμένει ἡ σοβαρωτέρα πηγὴ διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Ἀκολούθως ὁ συγγραφεὺς προβάλλει τὴν θέσιν τοῦ αὐτοκράτορος εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ γενικώτερον εἰς τὴν Αὐτοκρατορίαν. Ὁ αὐτοκράτωρ ἐθεωρεῖτο «κεχρισμένος» ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ φροντίζῃ διὰ τὴν εὐημερίαν τῆς πόλεως καὶ τῶν πολιτῶν. Εἰς τὸ αὐτὸ κεφάλαιον, ὁ καθηγητὴς Downey ἀσχολεῖται μὲ τὴν οἰκονομικήν, στρατιωτικήν, κοινωνικήν, καὶ ἐκπαιδευτικὴν διάρθρωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἡ Κωνσταντινούπολις ἐγνώρισε κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡμέρας δόξης εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς πνευματικῆς καὶ κοινωνικῆς ζωῆς. Καὶ ἐνῷ μὲν ἡ Ἑλληνικὴ παράδοσις ἦτο ἐμφανὴς εἰς τὴν καθ' ὅλου ζωὴν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἡ Κωνσταντινούπολις παρέμενε νομικῶς «Ρωμαϊκή». Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἡ νομοθεσία ἐκαλλιεργήθη εἰς μέγα βαθμόν. Εἶναι ἡ ἰδία ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία ἐγνώρισε τὴν μεγαλυτέραν δόξαν εἰς γεωγραφικὴν ἔκτασιν, ἀνέκτησεν ὅλα τὰ πρώην ἀπολεσθέντα ἐδάφη καὶ κατήγαγε νικηφόρους ἀγῶνας ἐναντίον διαφόρων βαρβάρων. Ὁ συγγραφεὺς ἀφιερώνει ὁλόκληρον τὸ Ε΄. κεφάλαιον εἰς τὸ σπουδαιότερον ἔργον τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τὴν Ἁγίαν Σοφίαν. Ὁ καθηγητὴς Downey, ὡς πιστὸς χριστιανός, παρουσιάζει μὲ ἐξαιρετικὴν ἱκανοποίησιν τὴν Ἁγίαν Σοφίαν ὄχι μόνον ὡς ἔργον ἀφθάστου τέχνης, ἀλλὰ προπάντων ὡς ναὸν ἀφιερωμένον εἰς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ. Τὸ Ζ΄. κεφάλαιον ἀσχολεῖται μὲ τὰς σχέσεις πολιτείας καὶ ἐκκλησίας εἰς τὸ Βυζάντιον. Οἱ Βυζαντινοὶ εἶχον προσωπικὴν πεῖραν τῆς δυνάμεως ποὺ παρεῖχεν ἡ θρησκεία. Ἡ Ἑλληνικὴ Ὀρθοδοξία ἦτο ἡ πνευματικὴ δύναμις τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἡ Θεία Λειτουργία ἦτο τὸ πνευματικὸν ἐντρύφημα ὄχι μόνον τοῦ αὐτοκράτορος, ἀλλὰ καὶ τοῦ λαοῦ γενικῶς.

Ἀκολούθως ὁ συγγραφεὺς ἀσχολεῖται μὲ τὸ πρόβλημα τῆς θρησκευτικῆς καὶ πολιτικῆς ἑνότητος. Τὸ Βυζάντιον ὡς ἐκ τῆς φύσεώς του περιελάμβανε πάντοτε λαοὺς διαφόρων ἐθνικοτήτων. Ἐκλονίζετο δὲ ἀπὸ θρησκευτικὰς ταραχάς, αἱ ὁποῖαι ἐπροκαλοῦντο ἀπὸ τοὺς διαφωνοῦντας θρησκευτικῶς μὲ τὴν πίστιν τῆς πολιτείας. Τοιουτοτρόπως, αἱ Μετακαλχηδόνιοι αἱρέσεις ἔγιναν αἰτία ὥστε νὰ ἀποσπασθοῦν ἀπὸ τὴν Βυζαντινὴν Αὐτοκρατορίον ἡ Αἴγυπτος, ἡ Συρία κ.ἄ. Ὁ συγγραφεὺς παρουσιάζει τὴν ἐπίσημον πολιτικὴν τοῦ αὐτοκράτορος διὰ τὴν ἐπαναφορὰν τῶν αἱρετικῶν

ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΣΤΟ ΦΑΝΑΡΙ

ΤΟ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟ ΑΙΣΘΗΜΑ ΤΩΝ ΑΠΟΔΗΜΩΝ ΕΚΔΗΛΩΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΣ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ. — Η ΘΕΜΕΛΙΩΣΙΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΚΤΙΡΙΟΥ.

Τὸ ΦΑΝΑΡΙ ἀπετέλεσε καὶ ἐφέτος τὸ συγκινητικὸν προσκύνημα εὐλαβῶν ὀρθοδόξων ἀποδήμων. Ὁμογενεῖς ἀπὸ τὴν μεγάλην ἀμερικανικὴν δημοκρατίαν διέσχισαν τὸν Ἀτλαντικὸν μὲ τὸν πνευματικὸν ἀρχηγόν των ἐπὶ κεφαλῆς, διὰ νὰ διατρανώσουν καὶ πάλιν τὸ ἄφθαρτο θρησκευτικό τους αἴσθημα καὶ νὰ δώσουν δεῖγμα τῆς ἀφοσιώσεώς τους πρὸς τὴν κορυφὴν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Νοσταλγοὶ τῆς ἰδιαίτερης πατρίδος των, συνεδύασαν τὴν νοσταλγίαν των αὐτὴν μὲ τὴν εὐλάβειαν καὶ τὴν πίστιν των πρὸς τὴν θρησκείαν.

Τὸ ἐφετεινὸ προσκύνημα ἂν καὶ ἦταν μία ἐκδήλωσις τῆς εὐλαβείας καὶ τῆς προσηλώσεως τῶν ἀποδήμων ὁμογενῶν πρὸς τὴν μεγάλην Ἐκκλησίαν τοῦ Φαναρίου, εἶχε καὶ κάποιο θετικώτερο καὶ συγκινητικώτερο περιεχόμενο. Ἡ συμβολικὴ ἔστω θεμελίωσις ἐπάνω στὰ ἐρείπια τοῦ παληοῦ πατριαρχικοῦ κτιρίου τοῦ νέου, ποὺ θὰ ἀνεγερθῇ μὲ τὴν εἰσφορὰν τῶν ὁμογενῶν τῆς Ἀμερικῆς, στάθηκε ὡς ἕνας μεγάλος σταθμὸς τῆς ἀφοσιώσεως τοῦ ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ πρὸς τὸ κέντρον τῆς Ὀρθοδοξίας. Οἱ μεμονωμένες εἰσφορὲς γιὰ μιὰ ἐκκλησία ἑνὸς μικροῦ χωριοῦ ἢ καὶ γιὰ τὴν δημιουργία ἑνὸς εὐεργετικοῦ ἱδρύματος σὲ μιὰ μικρὴ κωμόπολι εὑρίσκουν τὴν πανηγυρική τους ἐπισφράγισι μὲ τὴν ἡγεμονικὴ εἰσφορὰ τῶν ἀποδήμων Ὀρθοδόξων τῆς Ἀμερικῆς, γιὰ τὴν ἀνέγερσι ἑνὸς μεγάλου πατριαρχικοῦ κτιρίου. Ἀντίθετα πρὸς τὰ κτιριακὰ συγκροτήματα ἀλλοδόξων ἐκκλησιῶν καὶ συγκεκριμένα τοῦ Βατικανοῦ, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ὑπῆρξε πάντοτε ὡς κτίριον δυσανάλογο πρὸς τὴν ἱστορία καὶ τὴ θέσι του. Ἡ μορφή του εἶχε πάντοτε τὴν ἔκφρασι μιᾶς ἁπλῆς οἰκοδομῆς. Γι' αὐτὸ καὶ ὑπῆρξεν ὁμόθυμη ἡ ἐκδήλωσι τοῦ ὀρθοδόξου κόσμου, ὅπως καὶ τὸ νέο κτίριο μὴ ἀνεγερθῇ μακρυὰ ἀπὸ τὸ Φανάρι, ἀλλὰ θεμελιωθῇ ἐπάνω στὸ ἐρείπια ποὺ συνεσώρευσε μιὰ πυρκαϊὰ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου. Διότι παρὰ τὸν καινούργιο οἰκοδομικό του ρυθμὸ τὸ νέο Πατριαρχικὸ κτίριο δὲν θὰ παύσῃ νὰ ὑπενθυμίζῃ τὴν μορφὴ καὶ τὴν ἱστορία τοῦ παληοῦ κτιρίου καὶ θὰ συγκινῇ βαθύτατα μὲ τὴν γειτονιὰ ἄλλων κτισμάτων, ποὺ διεσώθησαν καὶ ἀπὸ τὴν καταστρεπτικὴ πυρκαϊὰ καὶ μὲ τὴν ζωηρὴ ἀνάμνησι πλήθους γεγονότων ποὺ θὰ ὑπενθυμίζῃ ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ νέου κτιρίου, ἡ καθαγιασμένη μὲ τὴν ἱστορία του.

Πόσα ὑψηλὰ πρόσωπα δὲν προσῆλθαν εὐλαβικοὶ ἐπισκέπτες—προσκυνητὲς στὸ παληό, ἐξαφανισμένο πλέον σχεδὸν ἀπὸ τὴν πύρινη μανία, Πατριαρχικὸ κτίριο. Βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνες ὀρθόδοξοι καὶ ξένοι περιπλανήθηκαν στοὺς σκοτεινοὺς σχεδὸν διαδρόμους καὶ Πατριάρχες διαπρεπεῖς εὐλόγησαν τὰ πλήθη ἀπὸ τὴν στενὴ σιδερένια σκάλα, ποὺ ὡδηγοῦσε στὴν ἱστορικὴ αἴθουσα τῆς Παναγίας καὶ σὲ ἄλλα διαμερίσματα μοναστηριακὰ τοῦ Πατριαρχικοῦ κτιρίου. Αὐτὸ τὸ ταπεινὸ ὡς καὶ τόσον εἰς μορφὴν παληὸ Πατριαρχικὸ

(Συνέχεια εἰς σελίδα 286)

καὶ σχισματικῶν εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ τὸ Βυζάντιον δὲν ἦτο ἁπλῶς μία Χριστιανικὴ Αὐτοκρατορία, ἀλλ' ἦτο Ἑλληνοχριστιανικὴ Αὐτοκρατορία μὲ Ρωμαϊκὴν νομικὴν διάρθρωσιν. Εἰς τὸ τελευταῖον κεφάλαιον, ὀνομαζόμενον «Ἀθῆναι καὶ Ἱερουσαλήμ», ὁ καθηγητὴς Downey παρουσιάζει τὰς σχέσεις τῶν δύο τούτων παραδόσεων, τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Χριστιανικῆς, ἐν τῷ Βυζαντίῳ. Οἱ Βυζαντινοὶ διεκατείχοντο πάντοτε ἀπὸ τὸ συναίσθημα ὅτι ἦσαν ἀπόγονοι καὶ φορεῖς τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ τῆς ἀρχαιότητος. Ὅμηρος, Πλάτων, Ἡρόδοτος, Θουκυδίδης καὶ λοιποὶ συγγραφεῖς τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ἦσαν προσφιλεῖς διδάσκαλοι τῶν Βυζαντινῶν. Πλὴν ὅμως ὁ Χριστὸς ἐτέθη ὑπεράνω πάντων τῶν διδασκάλων τῆς ἀρχαιότητος. Εἰς τὸν συγκερασμὸν δὲ τῆς Χριστιανικῆς διδασκαλίας καὶ τῶν Ἑλληνικῶν ἰδεωδῶν ἔγκειται ἡ δόξα τοῦ Βυζαντίου ὄχι μόνον τοῦ ΣΤ'. αἰῶνος, ἀλλὰ καὶ ὁλοκλήρου τοῦ μακραίωνος βίου του.

Εἰς τὸν ἐπίλογον ὁ συγγραφεὺς προβάλλει τὴν ἀντίληψιν ποὺ εἶχον οἱ Βυζαντινοί, ὅτι ἡ Κωνσταντινούπολις ἦτο κατ' ἐξοχὴν προστατευομένη πόλις ἀπὸ τὸν Θεὸν — Θεοφρούρητος Πόλις. Τὸ βιβλίον περιλαμβάνει βιβλιογραφίαν κατ' ἐπιλογὴν καὶ κατάλογον ὀνομάτων καὶ πραγμάτων.

Ἐπισυνάπτοντες τὰ ὡς ἄνω στοιχεῖα, λέγομεν ὅτι τὸ ἀνὰ χεῖρας βιβλίον εἶναι ἐξαιρετικὴ μελέτη καὶ προβολὴ τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἰουστινιανοῦ. Ἐγράφη ὄχι δι' εἰδικούς, ἀλλὰ διὰ τὸν μέσον ἀναγνώστην. Τιμᾷ τὸν συγγραφέα καὶ ἀναμφιβόλως πρέπει νὰ γίνῃ ἐντρύφημα κάθε φιλαναγνώστου καὶ ἰδιαιτέρως ὅλων ἐκείνων τῶν Ἑλληνοαμερικανῶν ποὺ ἐπιθυμοῦν νὰ γνωρίσουν καλλίτερον τὴν Ἑλληνοχριστιανικήν των κληρονομίαν, ἥτις εἶναι ζῶσα σήμερον εἰς τὴν Ἑλληνοαμερικανικήν μας κοινωνίαν.

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΠΡΟΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ ΤΗΣ ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ ΤΙΜΙΑΔΟΥ

Η ΑΠΟΦΑΣΙΣ συγκλήσεως Οἰκουμενικῆς Συνόδου εἶχε ληφθῆ ὑπὸ τοῦ Πάπα Ἰωάννου ΚΓ΄. τὴν 25ην Ἰανουαρίου 1959, μνήμην τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὁπότε τελεσθείσης τῆς Ποντιφικῆς Λειτουργίας εἰς τὴν Ostia Basilica, προέβη οὗτος εἰς τὴν βαρυσήμαντον αὐτὴν εἴδησιν ἐνώπιον τῶν συνηθροισμένων Καρδιναλίων. Ἐν συνεχείᾳ τὴν 17ην Μαΐου 1959 διώρισεν οὗτος τὴν ἀντι-Προπαρασκευαστικὴν Ἐπιτροπὴν ἐξ ἐπιλέκτων Κληρικῶν τῆς Ρωμαϊκῆς Curia προεδρευομένης ὑπὸ τοῦ Καρδιναλίου Domenico Tardini.

Κατὰ τὰ εἰωθότα, εἰς τὴν ἐπὶ τούτῳ ἐκδοθεῖσαν Ἐγκύκλιον εἶχεν ἐν συντομίᾳ διευκρινίσει ὁ Πάπας ὡρισμένα σημεῖα ἐπὶ τοῦ σκοποῦ καὶ ἐπὶ τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνόδου, ἤτοι: «Ἡ ἀνάπτυξις τῆς Καθολικῆς Πίστεως καὶ ἡ ἀναπροσαρμογὴ αὐτῆς συμφώνως πρὸς τὰ ἔθιμα τῶν πιστῶν καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πειθαρχικῶν κανόνων πρὸς τὰς ἀνάγκας καὶ τὰς συνθήκας τῶν σημερινῶν καιρῶν. Τὸ γεγονὸς τοῦτο θὰ ἀποτελέσῃ θαυμασίαν ἐκδήλωσιν τῆς ἀληθείας, τῆς ἑνότητος καὶ τῆς ἀγάπης. Ἀποτελεῖ μίαν ἐκδήλωσιν ἡ ὁποία ὄντως ἐλπίζομεν θὰ γίνῃ δεκτὴ καλῶς ἀπὸ ὅσους διακρατοῦν τὰ ἀνωτέρω πλὴν ὅμως εἶναι κεχωρισμένοι τῆς Ἀποστολικῆς Ἕδρας, ἀποτελεῖ ἐπίσης μίαν εὐγενῆ πρόσκλησιν ἵνα εὕρουν καὶ ζητήσουν οὗτοι τὴν ἑνότητα ἐκείνην ὑπὲρ ἧς ὁ Κύριος προσηυχήθη τόσον θερμῶς πρὸς τὸν Οὐράνιον Πατέρα Του». (Ad Petri Cathedam Acta Apastolicae Sedis, vol. 50, p. 511). Συγχρόνως ὡρίσθη ὅπως ἡ νέα Σύνοδος φέρῃ τὸ ὄνομα «Σύνοδος Β΄. ἐν Βατικανῷ», ἐκ τοῦ τόπου ὅπου πρόκειται νὰ συγκληθῇ.

Τὴν 5ην Ἰουνίου ἐ.ἔ., ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, ἐπανῆλθεν ὁ Ἅγιος Πατὴρ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος δι' εἰδικοῦ γράμματος Motu Proprio ἔνθα ὁρίζει τὰς Ἐπιτροπὰς αἵτινες θὰ προπαρασκευάσουν τὸ ὑλικὸν καὶ τὰ πρὸς συζήτησιν θέματα. «Ἀποτελεῖ θείαν ἔμπνευσιν», ἐδήλωσεν, «ὅτι ἐστράφημεν πρὸς τὸ θέμα τοῦτο, ὡς ἄνθος μιᾶς ἀοράτου πηγῆς, ὅπερ ἀπὸ τῶν πρώτων ἀκόμη ἡμερῶν τῆς ἀρχιερατείας ἡμῶν ζωηρῶς μᾶς ἀπασχολεῖ, τῆς συγκλήσεως μιᾶς Οἰκουμενικῆς Συνόδου . . .».

Ἡ ἀντι-προπαρασκευαστικὴ ἐπιτροπὴ μετὰ τῆς μεγαλυτέρας εὐσυνειδησίας ἔφερεν εἰς πέρας τὸ ἀνατεθὲν αὐτῇ ἔργον. Ἦλθεν εἰς ἐπαφὴν μὲ ὅλους τοὺς Ἐπισκόπους ἵνα συγκεντρώσῃ γνώμας, ὑποδείξεις, συμπεράσματα σχετικῶς πρὸς τὰ συζητηθησόμενα θέματα ἐν τῇ Συνόδῳ. Κατὰ συνέπειαν συνέλεξε τὸ ὑλικὸν μετὰ τῆς μεγίστης προσοχῆς, ὅπερ ἀποτελεῖ 2000 ἀπαντήσεις ἐκ μέρους Ἱεραρχῶν καὶ Ἐπισκόπων σταλεισῶν μετὰ τῶν θερμοτέρων εὐχῶν. Τοῦτο ἐτέθη εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ρωμαϊκῆς Curia, ἥτις ἐξ αὐτοῦ κατέστρωσε προτάσεις περιελθούσας ἤδη εἰς τὴν ἡμετέραν γνῶσιν. Ἐπὶ πλέον, Ρωμαιο-Καθολικὰ Πανεπιστήμια καὶ Ἀκαδημίαι Θεολογικῶν Σπουδῶν τὰ μάλα συνεισέφερον ἐν εἴδει προτάσεων καὶ καρποφόρων ἐρευνῶν, τὰ ὁποῖα θὰ ἀποδειχθοῦν μεγάλης ὠφελείας διὰ τὴν Ἐκκλησίαν.

«Προσωπικῶς ἡμεῖς παρηκολουθήσαμεν τὸ προπαρασκευαστικὸν αὐτὸ στάδιον μετὰ τῆς μεγαλυτέρας ἀκριβείας καὶ προσοχῆς καὶ ὅλως προσωπικῶς ἐξητάσαμεν τὰς ὑποδείξεις καὶ τὰς συμβουλὰς τῶν Ἐπισκόπων, τὰς προτάσεις τοῦ σώματος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ρωμαϊκῆς Curia. Ὅθεν ἀπονέμομεν εὐχαριστίας τῷ Θεῷ διότι ἡ πρότασις ἡμῶν ἐκείνη προεκάλεσε τόσας γενναίας καὶ θερμουργοὺς ἐργασίας ἐκ μέρους σεβαστῶν ἀδελφῶν καὶ ἀγαπητῶν τέκνων.

Τώρα ἐκ τοῦ πλουσίου συγκεντρωθέντος ὑλικοῦ δυνάμεθα νὰ καθορίσωμεν σαφῶς τὰ θέματα τῆς προσεχοῦς Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν. Ἐπέστη ὁ καιρὸς νὰ προχωρήσωμεν, θείᾳ βοηθείᾳ, εἰς τὸν καθορισμὸν τῶν Ἐπιτροπῶν τῶν προοριζομένων εἰς τὴν κατ' ἰδίαν μελέτην τοῦ ὑλικοῦ πρὸς συζήτησιν ἐν τῇ Συνόδῳ. Αὗται θὰ ἀποτελεσθοῦν ἐκ Καρδιναλίων, Ἐπισκόπων καὶ Κληρικῶν διακρινομένων ἐπὶ ἀρετῇ καὶ σοφίᾳ, καὶ ἐκλεγομένων τόσον ἀπὸ τὸν ἐνοριακὸν Κλῆρον ὅσον καὶ ἀπὸ τὰ Θρησκευτικὰ Τάγματα ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τῆς ὑφηλίου ὥστε νὰ ἀποδειχθῇ ἡ καθολικότης τῆς Ἐκκλησίας.

Κατὰ ταῦτα διὰ τῆς παρούσης Motu Proprio ἀποφαινόμεθα τὰ κάτωθι:

1. Προκειμένου νὰ προετοιμάσωμεν τὴν Β΄. ἐν Βατικανῷ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον ὁρίζονται προπαρασκευαστικαὶ Ἐπιτροπαί. Σκοπὸν αὗται θὰ ἔχωσι τὴν μελέτην τῶν συλλεγέντων θεμάτων ἀπὸ ἡμᾶς ἐνῷ θὰ ἔχουν πρὸ αὐτῶν τὰς ἐκφρασθείσας εὐχὰς ἀπὸ ἐπισκόπους καὶ τὰς προτάσεις τοῦ ἱεροῦ σώματος τῆς Ρωμαϊκῆς Curia.

2. Ἑκάστη Ἐπιτροπὴ θὰ δύναται, ἐν ἀνάγκῃ, νὰ ὑποδιαιρεθῇ εἰς Ὁμάδας καὶ Ὑποεπιτροπάς.

3. Ἑκάστη Ἐπιτροπὴ θὰ ἔχῃ Πρόεδρον Καρδινάλιον καὶ ὡρισμένον ἀριθμὸν μελῶν, ἐκλεγησομένων ἐξ ἐπισκόπων καὶ διακεκριμένων κληρικῶν.

4. Εἰς ἑκάστην Ἐπιτροπὴν θὰ προστεθοῦν σύμβουλοι ἐκλεγησόμενοι ἀπὸ εἰδικὰ στελέχη.

5. Εἰς ἑκάστην Ἐπιτροπὴν θὰ ὑπάρχῃ ἰδιαίτερος Γραμματεύς.

6. Ὁ Πρόεδρος καὶ τὰ μέλη ἑκάστης Ἐπιτροπῆς θὰ ἐκλέγωνται ἀπὸ ἡμᾶς, ὡς ἐπίσης οἱ σύμβουλοι καὶ ὁ γραμματεύς.

7. Αἱ Προπαρασκευαστικαὶ Ἐπιτροπαὶ ὡρίσθησαν. Ἐὰν παραστῇ ἀνάγκη καὶ ἕτεραι δύνανται νὰ ὁρισθοῦν κατὰ τὴν κρίσιν ἡμῶν. Αἱ Ἐπιτροπαὶ ἔχουσιν ὡς ἑξῆς:

α) Ἡ Θεολογικὴ Ἐπιτροπή, σκοπὸν ἔχουσα τὴν μελέτην ζητημάτων σχετιζομένων μὲ τὰς Ἁγίας Γραφάς, τὴν Ἱερὰν παράδοσιν, τὴν Πίστιν καὶ τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῆς.

β) Ἐπιτροπὴν τῶν Ἐπισκόπων καὶ τῆς Διοικήσεως τῶν Ἐπισκόπων.

γ) Ἐπὶ τῆς Πειθαρχίας τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ Λαοῦ.

δ) Διὰ τὴν ἐσωτερικὴν ζωὴν τῶν μοναχῶν.

ε) Ἐπιτροπὴν διὰ τὴν πειθαρχικὴν τάξιν τῶν Μυστηρίων.

ζ) Ἐπιτροπὴν τῆς Θείας Λειτουργίας.

η) Ἐπιτροπὴν Μελετῶν καὶ τῶν Ἱερατ. Σχολῶν.

θ) Ἐπιτροπὴ Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

ι) Ἐπιτροπὴν Ἱεραποστολῶν.

κ) Ἐπιτροπὴν Κινήσεως τῶν Λαϊκῶν δι' ὅλα τὰ ζητήματα ἔχοντα σχέσιν μὲ τὴν «Καθολικὴν Δρᾶσιν» (Action Catholique) εἰς τοὺς κοινωνικοὺς καὶ θρησκευτικοὺς τομεῖς της.

Ἐπὶ πλέον συνίσταται Γραμματεία ἵνα ἀσχολῆται μὲ θέματα ὡς πρὸς τὰς συγχρόνους μεθόδους διαδόσεως τῶν ἰδεῶν (Τύπος, Ράδιον, TV, Κινηματογράφος κ.τ.λ.). Ἡ Γραμματεία αὕτη θὰ διευθύνηται ὑπὸ Ἱεράρχου ὅστις θὰ ὁρισθῇ ἀπὸ ἡμᾶς, ἔχοντος μέλη καὶ συμβούλους τῆς ἡμετέρας ἐκλογῆς.

8. Ἀκολούθως ὡς δεῖγμα τῆς στοργῆς ἡμῶν καὶ τῆς καλῆς θελήσεως πρὸς ὅσους φέρουν τὸ χριστιανικὸν ὄνομα ἀλλὰ εἶναι κεχωρισμένοι ἀπὸ τῆς Ἀποστολικῆς Ἕδρας, καὶ ἵνα δώσωμεν τὴν εὐκαιρίαν ὅπως παρακολουθήσουν οὗτοι τὸ ἔργον τῆς Συνόδου καὶ εὕρουν εὐκολώτερον τὸν δρόμον τὸν ὁδηγοῦντα εἰς τὴν ἑνότητα ἐκείνην, ὑπὲρ ἧς ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς τόσον θερμῶς προσηυχήθη τῷ Οὐρανίῳ Πατρί, διορίζομεν εἰδικὸν «Συμβουλευτικὸν Σῶμα» ἢ Γραμματείαν, προεδρευομένην ὑπὸ ἑνὸς Καρδιναλίου τῆς ἡμετέρας ἐκλογῆς καὶ ἐργαζομένης κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ὡς καὶ αἱ ἄλλαι Ἐπιτροπαί.

9. Τελευταῖον, ὡρίσθη Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ ἧς ἡμεῖς θὰ προεδρεύωμεν προσωπικῶς ἢ δι' ἑνὸς Καρδιναλίου εἰδικῶς ὑποδειχθησομένου ἀπὸ ἡμᾶς.

10. Τῇ Κεντρικῇ Ἐπιτροπῇ θὰ προστεθοῦν ἱκανοὶ σύμβουλοι ἐκλεγησόμενοι ἀπὸ ἐπισκόπους καὶ διακεκριμένους κληρικούς.

11. Ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ θὰ ἔχῃ ἴδιον Γραμματέα ὅστις θὰ εἶναι καὶ ὁ Γενικὸς Γραμματεύς.

12. Τὰ μέλη τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς θὰ ἐκλεγῶσιν ἀπὸ τὴν ἰδίαν ἡμῶν ἐξουσίαν, ὡς ἐπίσης καὶ οἱ Σύμβουλοι καὶ ὁ Γενικὸς Γραμματεύς.

13. Τὸ ἔργον τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς ἔσται νὰ παρακολουθῇ τὴν πορείαν τῶν συσκέψεων τῶν ἐπὶ μέρους Ἐπιτροπῶν, καὶ ὅπου δεήσῃ, νὰ συνεργάζεται μετ' αὐτῶν. Θὰ ἀναφέρῃ τὰ πορίσματά των ἡμῖν καὶ θὰ προτείνῃ κανόνας διὰ τὴν τακτικὴν διεξαγωγὴν τῆς προσεχοῦς Συνόδου.

14. Τέλος, κατάλληλοι γραμματεῖς θὰ διορισθοῦν, ἔργον ἔχοντες τὴν οἰκονομικὴν καὶ τεχνικὴν πλευρὰν τοῦ μηχανισμοῦ τῆς Συνόδου. Ὅσα ἐθεωρήσαμεν χρήσιμα ἐν τῇ παρούσῃ δηλώσει, παραγγέλλομεν καὶ ἐπιθυμοῦμεν ὅπως παραμείνουν ἀπαράλλακτα καὶ ἀκριβῶς ὅπως ὡρίσθησαν ἐν τῷ συνόλῳ καὶ ἐν τοῖς μέρεσιν αὐτῶν, ἀποδοκιμάζοντες πᾶσαν οἱανδήποτε ἀλλαγήν».

* * *

Αἱ κρίσεις τῆς Ρωμαιο-Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἐν σχέσει μὲ τὴν στάσιν τῆς μελετωμένης Συνόδου ἔναντι τῶν ἄλλων Ὁμολογιῶν ἀντικατοπτρίζονται σαφῶς εἰς μίαν ὁμιλίαν τοῦ Πάπα. Μερικοὶ ὅμως ἐνθουσιασθέντες ἀπὸ φράσεις τινὰς φιλοφρονήσεως, ἐπίστευσαν πρὸς στιγμὴν ὅτι θὰ διήνοιγεν οὗτος πλέον φιλάδελφον τακτικήν, ἔναντι ἰδίως τῶν Ὀρθοδόξων. Πόσον οὗτος δὲν ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν χαραχθεῖσαν γραμμὴν τῶν προκατόχων του καὶ πόσον ἡ ἐκκλησιολογικὴ βάσις τοῦ Πρωτείου ἐμπνέει συνεχῶς τὸ Βατικανὸν καταφαίνεται ἀπὸ ἀπόσπασμα ἐπισήμου προσφάτου ὁμιλίας του ἐνώπιον τῶν ἡγετικῶν στελεχῶν τῆς Ἰταλικῆς Action Catholique (Docum. Catholique No. 1311, 3 Sept. 1959):

«... Ἐν τῇ προσεχεῖ Συνόδῳ θὰ ἐμφανίσωμεν τὴν Ἐκκλησίαν ἐν ὅλῃ τῇ δόξῃ της ἄνευ σπίλου ἢ ρυτίδος καὶ θὰ εἴπωμεν εἰς τοὺς χωρισθέντας ἀδελφούς μας: Ὀρθοδόξους, Διαμαρτυρομένους, κλπ.: Ἴδετε, ἀδελφοί, ἰδοὺ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Εἴμεθα δεδεμένοι ἵνα μένωμεν πιστοὶ Αὐτῷ, νὰ ζητήσωμεν τὴν χάριν ὅπως μένῃ ὡς Αὐτὸς ἠθέλησε. Προσέλθετε, προσέλθετε! Αὐτὸς εἶναι ὁ δρόμος τῆς συναντήσεως, τῆς ἐπιστροφῆς. Προσέλθετε ὅπως λάβετε ἢ ἐπανεύρετε τὴν θέσιν σας, ἥτις διὰ πολλοὺς ἐξ ὑμῶν, εἶναι τῶν πατέρων σας ...».

Αὐθημερὸν ὁ Πάπας ὠνόμασε διευθυντὴν τῆς Γραμματείας τὸν Καρδινάλιον Augustinus Bea, ἡλικίας 79 ἐτῶν, Ἰησουΐτην Γερμανὸν καὶ ἐπιφανῆ θεολόγον τῆς Βιβλικῆς θεολογίας, ὅστις διετέλεσεν ἐξομολόγος ἰδιαίτερος τοῦ ἀποβιώσαντος Πάπα Πίου ΙΒ'. Ἡ περὶ αὐτοῦ γνώμη εἶναι ὅτι πρόκειται περὶ δραστηριωτάτου Ἱεράρχου μὲ εὐρύτητα ἀντιλήψεως καὶ προσφιλῶς διακειμένου πρὸς τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν.

Ἡ σύστασις «ἰδιαιτέρας Γραμματείας» ἔρχεται νὰ πληρώσῃ μίαν αἰσθητὴν ἀνάγκην ἐν Βατικανῷ εἰς τὰς μετὰ τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν καὶ Δογμάτων σχέσεις του. Τὴν ἀπουσίαν ἑνὸς ὑπευθύνου γραφείου τὴν ἀντελήφθησαν οἱ Ρωμαιο-Καθολικοὶ κύκλοι μὲ τὴν προκληθεῖσαν σύγχυσιν μετὰ τὸ περυσινὸν Συνέδριον τῆς

Ρόδου. Ἀποτελεῖ γεγονὸς ἄξιον ἐξάρσεως ὅτι εἰς τὸ ἑξῆς ἡ Ρώμη συστηματικῶς καὶ μὲ μόνιμον διεύθυνσιν θὰ παρακολουθῇ τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν καὶ μάλιστα τὰς ἐργασίας τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν. Διαδίδεται μάλιστα ὅτι ἐνδέχεται νὰ διορισθῇ ἐν Γενεύῃ καὶ μόνιμος Ρωμαιο-Καθολικὸς παρατηρητής. Ἤδη συζητεῖται τὸ πιθανὸν ἀποστολῆς παρατηρητοῦ εἰς τὸ Παγκόσμιον Συνέδριον ἐν New Delhi τὸ 1961, ἐξασφαλισθείσης μιᾶς μικρᾶς ὁμάδος παρατηρητῶν διὰ τὸ θερινὸν Συνέδριον ἐν Saint Andrews.

Ἐν τῷ μεταξὺ εἰς εἰδικὴν συνομιλίαν μεταξὺ τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν Visser't Hooft καὶ Ρωμαιο-Καθολικῶν ἐπὶ τούτῳ ἐλθόντων ἐκ Ρώμης, ἀπεφασίσθη νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ ματαιωθεῖσα σύσκεψις ἐν Assisi τῷ 1959, ὡς χρόνου πιθανοῦ ὑπολογιζομένου κατ' ἄνοιξιν τοῦ 1961. Ὡς θέμα πρὸς συζήτησιν συνεφωνήθη ὅπως προτιμηθῇ τὸ ὑλικὸν τοῦ ἄρτι ἐκδοθέντος συγγράμματος τοῦ Ρωμαιο-Καθολικοῦ καθηγητοῦ τῆς θεολογίας ἐν Μονάχῳ Hans Kung, ἐπιγραφομένου "Erneuerung als Ruf in die Enheit" = «Ἡ Σύνοδος ὡς Σύνοδος τῆς ἀνανεώσεως». Ὥστε ἡ ἀνανέωσις τῆς ζωῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἡ ἀνασύνταξις τῶν λειτουργικῶν της δυνάμεων ἐκρίθη ὡς θέμα ἐπίκαιρον. Σημειωθήτω, ὅτι τὸ ὡς ἄνω βιβλίον ἀποτελεῖ ἐξαίρεσιν ἀπὸ τὴν παλαιὰν τακτικὴν πολλῶν Ρωμαιο-Καθολικῶν διὰ τὸν τόνον τῆς αἰσιοδοξίας ὡς πρὸς τὴν συμβολὴν τῆς προσχεδιαζομένης Οἰκουμενικῆς Συνόδου διὰ τὴν πρσέγγισιν τῶν Ἐκκλησιῶν.

Αἱ συγκεντρωθεῖσαι ἀπαντήσεις τῶν ἐπισκόπων προσεχῶς θὰ ἐκτυπωθοῦν εἰς τρεῖς τόμους. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Καρδινάλιος Tardini καταχωρίζει τὰς 2000 ἀπαντήσεις καὶ τὰ ὑπομνήματα προεργασίας, καρπὸν θεολογικῶν ἐρευνῶν. Ὡς γνωστόν, ἡ Α'. Σύνοδος τοῦ Βατικανοῦ εἶχεν ἐνώπιόν της μόνον 250 ἀπαντήσεις ἐπισκόπων.

* * *

Καίτοι ὑπαινιγμοὶ ἔθιξαν τὰ βασικὰ θέματα πρὸς συζήτησιν, ὅμως δυνάμεθα νὰ εἰκάσωμεν ἐν γενικαῖς γραμμαῖς ὅσα θὰ ἀπασχολήσουν τοὺς συνέδρους ἐκ τῆς περικοπῆς ἑνὸς λίαν χαρακτηριστικοῦ λόγου τοῦ Mgr. Veuillot Ἐπισκόπου Angers. Τὸν λόγον ἐξεφώνησεν εἰς τὸ Καθολικὸν Πανεπιστήμιον τῆς Δύσεως καὶ ἐδημοσιεύθη εἰς "La semaine religieuse d'Angers." Ἰδοὺ κατ' αὐτὸν ἀναλυτικώτερον τὰ ὑπὸ μελέτην θέματα:

«α) Ἡ συμπλήρωσις τῶν ἐργασιῶν τῆς Α'. ἐν Βατικανῷ Συνόδου. Κατὰ τὴν διαρρεύσασαν ἑκατονταετίαν ἐγένοντο πλεῖσται ἔρευναι ἐπὶ ἐκκλησιολογικῶν θεμάτων καὶ ἐπὶ τῆς ἐξαιρετικῆς θέσεως τοῦ Ὑπάτου Ποντίφηκος ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐπὶ τοῦ κόσμου ὅλου.

β) Ἡ ἐνεργὸς συμμετοχὴ τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου ἀποδεικνύεται λίαν εὐεργετικὴ διὰ τὴν διάδοσιν τοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπιβάλλεται νὰ προσαρμοσθῇ ἔτι περισσότερον ἡ συμμετοχὴ πρὸς τὰς νέας ἀνάγκας τῆς μεταπολεμικῆς ἐποχῆς. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος πάντοτε θαλερὰ καὶ πιστὴ εἰς τὴν ἀποστολήν της, θ' ἀντλήσῃ ἐκ τοῦ θησαυροφυλακίου της πλούτη τοῦ Χριστοῦ «παλαιὰ καὶ καινά», ἵνα ἀπαντήσῃ εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον.

γ) Πρακτικὰ θέματα ποιμαντικῆς φύσεως. Ἐνώπιον τοῦ στυγνοῦ ὑλισμοῦ ὁ Κλῆρος εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς διαβλέπει μίαν διαφορὰν ἀντιλήψεως. Ἡ σημερινὴ γλῶσσα τοῦ ἄμβωνος δὲν εἶναι πάντοτε καταληπτή, οὐδὲ τὰ συνήθη πεπαλαιωμένα ἐπιχειρήματα τῆς Κατηχητικῆς ἢ τῆς Ἀπολογητικῆς. Ἀνάγκη νὰ διαχωρίσωμεν τὸ ρευστὸν στοιχεῖον τῶν Κανονικῶν Διατάξεων ἀπὸ τὸ μένον. Τὸ αἰώνιον ἀπὸ τὸ προσωρινὸν καὶ παροδικόν. Τὸ πείραμα τῶν ἱερέων—ἐργατῶν ἀπεδείχθη πολλαπλῶς ὠφέλιμον. Πρέπει νὰ ἐπαναληφθῇ τὸ πείραμα ὑπὸ ἄλλην ὅμως μορφήν. Εἰς τὴν Σύνοδον ἀπόκειται ν' ἀποφανθῇ ποῖαι μέθοδοι ἐνδείκνυνται.

δ) Ἀναθεώρησις τῶν κυρίως ἱεραποστολικῶν μεθόδων. Αἱ ἤπειροι ὑπέστησαν τελευταίως ριζικὰς ἀλλαγάς. Παντοῦ πνέει ἄνεμος χειραφετήσεως, ἀνεξαρτησίας, ξενοφοβίας καὶ δυσπιστίας πρὸς πᾶν ὅ,τι ἔρχεται ἐκ τῆς Δύσεως. Οὐδεὶς δύναται νὰ προΐδῃ ποίαν ἐξέλιξιν θὰ μᾶς παρουσιάσῃ ἡ αὐριανὴ Ἀφρικὴ καὶ Ἀσία. Ἀλλ' ἡ Ἐκκλησία δὲν δύναται νὰ μένῃ εἰς τὰς παλαιὰς μεθόδους της. Πρωτίστως πρέπει νὰ διαβεβαιώσῃ τοὺς ἰθαγενεῖς ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς δὲν ἀντιπροσωπεύει ὡρισμένον σύστημα κοινωνικὸν ἢ εἶδος πολιτισμοῦ, ταυτιζομένου μὲ τὴν παράταξιν τῆς Δύσεως ἢ τῆς Ἀνατολῆς. Τὸ κύριον αὐτοῦ ἔργον εἶναι ἄλλο: νὰ κηρύττῃ τὸ εὐαγγέλιον τῆς σωτηρίας.

ε) Ἡ διαφορὰ τῆς παρούσης Συνόδου θὰ φανῇ ἀκόμη ἀπὸ τὴν μεταρρύθμισιν τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου. Οὐδὲν τὸ περίεργον. Διότι τὸ Δίκαιον ἀκολουθεῖ τὴν ζωήν. Τὸ Δίκαιον κωδικοποιεῖ, ὀργανώνει ὅ,τι ἀκριβῶς αὐξάνει καὶ προάγεται. Τὸ Δίκαιον δὲν παραλύει τοὺς ζῶντας. Τοὺς ὁδηγεῖ, τοὺς συγκρατεῖ, τοὺς προστατεύει.

ζ) Τὸ πρόβλημα τῆς ἑνότητος. Καὶ ἐνταῦθα ἡ Σύνοδος θὰ ἐμφανισθῇ μὲ ὅλον τὸν ὁπλισμόν της ἵνα ἀποδείξῃ ποῦ εὑρίσκεται ἡ ἀληθὴς Ἐκκλησία. Ἡ Ρωμαιο-Καθολικὴ Ἐκκλησία δὲν εἶναι Ἰταλικὴ ἢ Ἱσπανικὴ ἢ Βενετική. Ἡ Ρώμη εἶναι ἡ μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν ὅλων τῶν λαῶν, περιεκτικὴ ποικιλίας ρυθμῶν, ἐνιαία ὅμως εἰς τὴν Πίστιν καὶ τὴν Τάξιν καὶ τὴν Ὀργάνωσιν».

Ἐξ ἄλλου ὁ Pere Charles Boyer γράφει εἰς τὴν "Unitas" (1960, No. 50, σελ. 100) ἀφοῦ ἀναφέρει γνώμας τῶν καθηγητῶν Ἀλιβιζάτου καὶ Φλωρόφσκυ, πόσον δύσκολον εἶναι διὰ τοὺς Ἀνατολικοὺς ἡ ἀποδοχὴ τῶν Ρωμαϊκῶν καινοτομιῶν. «Ἡ Ρώμη δὲν ἐννοεῖ ν' ἀλλάξῃ. Ἡ Ἀνατολὴ ἀπορρίπτει ἀσυζητητὶ ἀλλαγὴν εἰς τὴν γραμμήν της. Ἡ διαίρεσις ἐπομένως θὰ μένῃ αἰωνία καὶ ἡ ἕνωσις εἶναι ἀδύνατος. Ἀλλ' ἡ ἀδυνα-

μία, τὸ ἀδύνατον δὲν εἶναι χριστιανικόν». Καὶ προτείνει ὅπως οἱ Ὀρθόδοξοι ἀρχίσουν νὰ παρουσιάζουν ὡς τὴν καλυτέραν ἐκδήλωσιν πρὸ τῆς Συνόδου, πραγματείας θεολογικάς: Ἐπὶ τοῦ κύρους τῶν Μυστηρίων τῆς Ρωμαιο-Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Ἐπὶ τῆς φύσεως τῆς Ρωμαιο-Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Ἐπὶ τῆς φύσεως καὶ δογματικῆς ὑφῆς τοῦ Σχίσματος.

Ὁ Mgr. Willembrands ἐπιστρέφων ἐκ Ρώμης μὲ πολλὴν σαφήνειαν ἐξηγεῖ, ὅτι ἡ Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῶν Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν θ' ἀσχοληθῇ ἀποκλειστικῶς μὲ τοὺς Οὐνίτας καὶ οὐχὶ μὲ τὰς «κεχωρισμένας» Ἐκκλησίας, φρονεῖ δὲ ὅτι ἡ ἀνωτέρω Παπικὴ φρασεολογία τὴν φορὰν αὐτὴν ἐμφανίζεται ἠπιωτέρα. Τοὺς μὴ Καθολικοὺς ἀποφεύγει νὰ ὀνομάσῃ κυριολεκτικῶς, ἀλλ' ἁπλῶς «ὡς φέροντας τὸ Χριστιανικὸν ὄνομα». Ἐλπίζει ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος θὰ προτιμηθῇ ἀπὸ τὸν Πάπαν νὰ διορισθῇ βοηθὸς Γραμματεὺς ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν σχέσεων.

Σχόλια τοῦ Ρωμαιο-Καθολικοῦ ἐπὶ ὡρισμένων ἐκφράσεων τῆς Ἐγκυκλίου Motu Proprio κλίνουν νὰ ἴδουν τὸν Πάπαν λαμβάνοντα προσωπικὴν εὐθύνην καὶ πρωτοβουλίας εἰς πλείστας Ἐπιτροπάς.

ΤΟ ΚΟΛΛΕΓΙΟΝ ΤΩΝ ΘΗΛΕΩΝ

(Συνέχεια ἐκ σελίδος 280)

γίνῃ καὶ νὰ γίνεται διαρκῶς, ἐντέχνως, εἰλικρινά, ψυχολογημένα, ἐπιμόνως, ἡ προβολή του. Οἱ ἱερεῖς μας πρωτίστως, στοὺς ὁποίους χρωστοῦμε πολλά, δὲν θὰ παύσουν νὰ προβάλλουν καὶ νὰ ἐπιβάλλουν τὸ ἵδρυμα αὐτὸ στὴν συνείδησιν τῶν πνευματικῶν των τέκνων. Οἱ Κοινοτικοὶ παράγοντες ἐπίσης, οἱ ἐπιστήμονες καὶ οἱ διανοούμενοι, ἡ ἡγεσία τῶν ὀργανώσεών μας, οἱ νέοι — ὅλοι γενικῶς ὅσοι διακατέχονται ἀπὸ τὴν πίστιν στὴν Ἑλληνοαμερικανικὴ παιδεία καὶ ὅσοι ἀντιλαμβάνονται τὴν πιεστικὴ ἀνάγκη τῆς σωστῆς ἐπανδρώσεως τῆς παιδείας αὐτῆς, βαρύνονται μὲ τὴν εὐθύνη νὰ γνωρίσουν οἱ ἴδιοι καλύτερα τὸ ἵδρυμα αὐτό, νὰ ἐνημερωθοῦν στὰ σημερινὰ προγράμματα τῆς ὁλοκληρώσεώς του, νὰ τὸ ἐνισχύσουν ἠθικὰ καὶ νὰ τὸ συνιστοῦν συνειδητά, ἔνθερμα στὶς νέες μας μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι προσφέρουν στὶς νέες αὐτὲς εὐκαιρία μοναδικὴ γιὰ νὰ μορφωθοῦν πλατειὰ καὶ γιὰ νὰ ὑπηρετήσουν ἀποδοτικὰ ὅλα ὅσα μᾶς δίνουν τὸ προνόμιο τοῦ ἀνήκειν στὴν ὁμάδα τῶν Ἀμερικανῶν πολιτῶν Ἑλληνικῆς καταγωγῆς.

Εἰδικώτερα ἀκόμη, οἱ κοινότητες καὶ οἱ ὀργανώσεις, οἱ ὁποῖες φιλοδοξοῦν νὰ κρατήσουν τὴν πρώτη γραμμὴ στὴν πολιτιστικὴ ἀποστολὴ τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ἑλληνισμοῦ, θὰ μποροῦσαν ἄριστα νὰ ἀπευθυνθοῦν στὶς καλύτερες νέες, οἱ ὁποῖες ἀπεφοίτησαν ἀπὸ τὸ Ἀμερικανικὸ ἢ τὸ Ἑλληνικὸ Γυμνάσιο, καὶ νὰ δώσουν στὶς νέες αὐτὲς τὰ μέσα, τὴν τιμητικὴ ὑποτροφία, γιὰ νὰ σπουδάσουν στὸ ἵδρυμα αὐτό. Ἂν ἡ ἐνέργεια αὐτὴ κατανοηθῇ σωστὰ καὶ σὲ ὅλες τὶς εὐεργετικές της συνέπειες καὶ γιὰ τὴν οἰκεία κοινότητα καὶ τὴν ὀργάνωσιν, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ σύνολο, ἂν τὸ Κολλέγιο ἀρχίσῃ τελικῶς νὰ συγκεντρώνῃ τὰ καλύτερα ἀπὸ τὰ κορίτσια μας, ἡ ἡμέρα τῆς ἀναγνωρίσεώς του ἀπὸ τὶς ἁρμόδιες Ἀμερικανικὲς ἀρχὲς σὰν ἑνὸς ἀπὸ τὰ πιὸ σοβαρὰ κέντρα χριστιανικῆς, Ἑλληνικῆς καὶ ἀνθρωπιστικῆς ἀγωγῆς, δὲν θὰ βραδύνῃ. Οἱ κύριοι παράγοντες τῆς ζωῆς τοῦ ἱδρύματος — ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ἡ Ἐφορεία, οἱ Διευθύνσεις, οἱ Διδάσκοντες — ἔχουν ἤδη συνενώσει ὅλες των τὶς δυνάμεις καὶ ὅλην των τὴν εἰδικευμένην ἐμπειρίαν σὲ μιὰ προγραμματισμένη προσπάθεια ὁλοκληρώσεως, ἀναγνωρίσεως, προβολῆς, ἐπιβολῆς καὶ θετικωτάτης ἀποδόσεως τοῦ πρώτου αὐτοῦ κέντρου ἀνωτέρας, ἀκαδημαϊκῆς παιδείας θηλέων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ὁμογενείας. Ὅσο περισσότεροι ἐντάσσονται στὴν προσπάθεια αὐτὴ τὴν ὑπεύθυνον, τόσο πιὸ γρήγορα θὰ φθάσωμε στὸ σκοπὸ αὐτό, τὸ βαθύτατα συνταιριασμένον μὲ τὶς εὐρύτερες ἐκπαιδευτικὲς καὶ πολιτιστικὲς ὑποχρεώσεις μας ἔναντι καὶ τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Γενετείρας.

ΣΗΜ. ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: Πληροφορούμεθα εὐχαρίστως ὅτι αἱ ἐγγραφαὶ εἰς τὸ Διδασκαλικὸν Κολλέγιον τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἤρχισαν καὶ ὅτι θὰ συνεχισθοῦν καὶ τὸν Σεπτέμβριον. Εἰς τὸ ἀνώτατον αὐτὸ ἵδρυμα γίνονται δεκταὶ ἀπόφοιτοι Ἀμερικανικοῦ ἢ Ἑλληνικοῦ Γυμνασίου. Αἱ ἐνδιαφερόμεναι δύνανται νὰ ἀπευθυνθοῦν εἰς τὴν διεύθυνσιν: St. Basil's Academy, Garrison, N. Y.

ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΣΤΟ ΦΑΝΑΡΙ

(Συνέχεια ἐκ σελίδος 282)

κτίριο, ἀσχέτως μὲ τὴν μεγάλη ἱστορία του, εἶχε μία ἰδιόρρυθμη συμπαθητικὴ ἔκφρασι. Τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ζωή του ἦταν συνυφασμένη μὲ τὴν ζωὴ καὶ τὴν ἱστορία τῶν Πατριαρχείων, ὡς κέντρου τῆς Ὀρθοδοξίας, εἶχε περιβάλει αὐτὸ μὲ ἕνα ἰδικό του φωτοστέφανο. Καὶ γι' αὐτὸ ἡ καταστροφή του ἐδημιούργησε μιὰ ξεχωριστὴ θλῖψι ὡς ἀπώλεια μιᾶς ἱστορικῆς ἐκφράσεως.

Τὸ ἐφετεινὸν προσκύνημα τῆς ἀποδήμων Ἑλλήνων Ἀμερικῆς στὸ Φανάρι καὶ ἡ ἐκδήλωσις τῆς εὐλαβείας των μὲ τὸ θετικὸ περιεχόμενο τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ νέου Πατριαρχικοῦ κτιρίου δαπάναις αὐτῶν, ἐχαιρετίσθη ὡς σημαντικὴ ἐκδήλωσις τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἀφοσιώσεως πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον θρησκείαν. Ἡ συμβολικὴ ἔστω θεμελίωσις τοῦ νέου αὐτοῦ κτιρίου τοῦ Φαναρίου ἀκούσθηκε μὲ βαθειὰ συγκίνησι.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΗΛΙΑΔΗΣ

«Ἐφημέριος», 15 Μαΐου 1960

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Αἰδεσ. Μ. Πρωτοπρεσβυτέρου κ. Κ. ΜΩΡΑΪΤΑΚΗ

Β΄.

ΟΥΤΩ ἡμέραν τινὰ ὁ Ἰωάννης ἀσκεπής, μὲ γυμνὰ τὰ δασέα του στήθη, μὲ ἄτακτον τὴν κόμην του καὶ μὲ τὸ ἐκ τριχῶν καμήλου φόρεμά του, ἐμφανίζεται εἰς τὰ ἡγεμονικὰ ἀνάκτορα. Ὁ Ἡρώδης τὸν εἶχε γνωρίσει καὶ ἄλλοτε, ἀλλ' ἠθέλησε καὶ πάλιν νὰ τὸν ἐπανίδῃ. Καὶ ὡς ἦλθε πλησίον του, χωρὶς νὰ στραφῇ πρὸς τὴν Ἡρωδιάδα, ἥτις κεκαλλωπισμένη καὶ ἀλαζονικὴ παρίστατο ἐκεῖ ἐκ τῆς περιεργείας νὰ ἴδῃ τὸν ἐρημίτην, περὶ τοῦ ὁποίου τόσα ἐφημολογοῦντο, μὲ τόνον ἐπιβλητικὸν καὶ τραχὺν λέγει πρὸς αὐτόν: «Οὐκ ἔξεστί σοι ἔχειν τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου».

Ὁ Ἡρώδης ἤκουσε μὲν ἀλλὰ δὲν εἰσήκουσε, διότι ἡ συνείδησίς του ἦτο δεσμία τοῦ πάθους του. Ἀνεγνώριζεν ὅτι ὁ Ἰωάννης ἦτο ἀνὴρ δίκαιος καὶ ἅγιος, ἀλλ' ἡ πνοὴ τῆς Ἡρωδιάδος, εἰς τὰ στήθη τῆς ὁποίας ἤναψαν σφοδρότατα καὶ φλογερώτατα μίση, παρέλυε τὴν θέλησίν του. Ἡ μοιχὴ γυνὴ διὰ παρακλήσεων, διὰ θωπειῶν, διὰ κλαυθμῶν καὶ διὰ τοῦ δελεασμοῦ τῶν θελγήτρων της κατὰ τὰς ἡμέρας καὶ τὰς νύκτας, ὅπως ἱκανοποιηθῇ δῆθεν ἡ ἀξιοπρέπειά της καὶ περιφρουρηθῇ τὸ γόητρόν της, ἐπιμόνως καθικέτευε νὰ κλεισθῇ διὰ παντὸς τὸ στόμα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀπετόλμησε νὰ συμβουλεύσῃ τὴν ἀποπομπήν της.

Καὶ ὁ ἀνήθικος ἡγεμὼν ἐνέδωκε κατὰ τὸ ἥμισυ, χωρὶς νὰ τολμήσῃ ὅμως νὰ διατάξῃ τὸν φόνον τοῦ ἀτημελήτου ἀσκητοῦ, φοβούμενος τὸν λαόν, ὅστις ἐσέβετο καὶ ἐτίμα αὐτὸν ὡς Προφήτην (Μάρκ. στ΄. 20), περιορισθεὶς εἰς τὸ νὰ διατάξῃ νὰ συλληφθῇ καὶ φυλακισθῇ εἰς τὸ φρούριον τῆς Μαχαιροῦντος (Maher).

Κτισθὲν τοῦτο τὸ κατ' ἀρχὰς ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἰανοῦ περὶ τὸ 74 π. Χ., κατεδαφισθὲν ὅμως ἀργότερον κατὰ τὸν πόλεμον μετὰ τοῦ Ἀριστοβούλου, γνωστὸν καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα «Διάδημα» ἢ «Μέλας Πύργος», πρὸς ἀνατολὰς δὲ τῆς Νεκρᾶς Θαλάσσης πρὸς τὴν ὁδὸν τὴν ἄγουσαν εἰς Βηθλεὲμ καὶ ἐπὶ ἀποκρήμνων βράχων κείμενον, ἐθεωρεῖτο ἀπόρθητον.

Ὅταν Ἡρώδης ὁ Ἀντίππας ἐγένετο βασιλεύς, λόγῳ τῆς στρατηγικῆς σπουδαιότητος τῆς τοποθεσίας, μοναδικῆς πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς χώρας του ἀπὸ μέρους τῶν Ἀράβων, ἀπεφάσισεν ὅπως ἐπὶ τοῦ πετρώδους καὶ ἀποκρήμνου ἐκείνου λόφου ἀνοικοδομήσῃ τὸ φρούριον, ὡς καὶ μεγαλοπρεπὲς ἐκ μαρμάρων πολυτίμων ἀνάκτορον, εἰς τὸ ὑπόγειον τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε κάθυγρος καὶ ἀπαισία φυλακή, εἰς ἣν ἐφυλακίσθη ὁ Πρόδρομος, φυλασσόμενος ἀπὸ ἀγρίους καὶ βαρβάρους στρατιώτας. Ἐκ τῶν παραθύρων τοῦ πολυτελεστάτου ἐκείνου καθιδρύματος, ὁ Ἡρώδης ἀπεθαύμαζε τὴν φύσιν, βλέπων τὴν νεκρὰν θάλασσαν, τὰς γραφικὰς τοῦ Ἰορδάνου ὄχθας, τὴν πεδιάδα τῆς Ἱεριχοῦς μέχρι τῆς Χεβρῶνος καὶ τῆς Ἱερουσαλήμ, καὶ εἰς αὐτὸ ἐτέλει τὰ βασιλικὰ δεῖπνα, τὰς ὑποδοχάς, τὰς διασκεδάσεις καὶ τὰ ὄργια.

Οὐχὶ μακρὰν τοῦ περιφήμου ἐκείνου ἀνακτόρου, ὀλίγα χιλιόμετρα πρὸς νότον ἐντὸς ἀνωμάλου κοιλάδος ἔκειτο καὶ κεῖται ἡ «Καλλιρρόη», ἡ ἀραβιστὶ καλουμένη Οὐάδι Ζέρκα Μάϊν, ὀνομαστὴ διὰ τὰς ἰαματικὰς αὐτῆς πηγάς, ὅπου ὁ θηριώδης ἡγεμὼν ἐθεραπεύετο ἐκ τῶν ποικίλων νόσων ὑφ' ὧν κατείχετο.

Ἀλλ' ἡ ἁπλῆ φυλάκισις τοῦ διδασκάλου τῆς ἀληθείας δὲν ἴσχυσε νὰ καθησυχάσῃ τὴν Ἡρωδιάδα, ἥτις μὲ τὴν ἀτιμίαν ἐνεδύθη καὶ τὴν κακουργίαν καὶ μετὰ τῆς κυνικῆς ἀναισχυντίας συνεζεύχθη καὶ τὴν ἀγριότητα τῆς τίγρεως. Αἱμοδιψὴς περιέμενε τὴν κατάλληλον τῆς διὰ θανάτου ἐκδικήσεως, εὐκαιρίαν, ἥτις δὲν ἐβράδυνε νὰ παρουσιασθῇ.

Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν γενεθλίων του ὁ Ἡρώδης εἶχε παραθέσει λαμπρὸν δεῖπνον εἰς τοὺς μεγιστάνας του, εἰς τοὺς χιλιάρχους καὶ εἰς τοὺς πρώτους τῆς Γαλιλαίας. Καὶ ἀφ' οὗ τὰς αἰσθήσεις ἤναψε καὶ ἐφλόγισεν ὁ οἶνος, προσκληθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρώδου εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν ἡ νεαρὰ καὶ περίκομψος θυγάτηρ τῆς Ἡρωδιάδος, Σαλώμη, ἥτις χορεύσασα τὸν κόρδακα τόσον ἐνεθουσίασε τὸν βασιλέα, ὥστε οὗτος ἦτο ἕτοιμος νὰ τῇ δώσῃ καὶ αὐτὸ τὸ ἥμισυ τοῦ βασιλείου του.

Ἡ Σαλώμη κατεπλάγη εἰς τὸ ἄκουσμα καὶ μὲ τὴν νεανικήν της ψυχὴν ζαλισμένην ἀπὸ τὴν μέθην τοῦ χοροῦ, ἐν τῇ ἀπορίᾳ της προσέδραμεν εἰς τὴν μητέρα της. Κῦμα αἵματος ἐπορφύρωσε τὸ πρόσωπον τῆς Ἡρωδιάδος καὶ ἀστραπὴ ἀγρίας διαβολικῆς εὐχαριστήσεως τὴν περιέβαλε. «Τοῦ Βαπτιστοῦ τὴν κεφαλήν», ἰδοὺ θυγάτηρ μου προσφιλής, τί ἔχεις νὰ ζητήσῃς.

Τὸ αἱματηρὸν καὶ ἄγριον τοῦτο αἴτημα δὲν ἐθορύβησε διόλου τὴν ἀνταξίαν τῆς μητρικῆς στρεβλότητος καὶ ὠμότητος θυγατέρα. «Δός μοι τὴν κεφαλὴν Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ ἐπὶ πίνακι». Καὶ ὁ ἀκόλαστος ἡγεμονίσκος, ἐπειδὴ «διὰ τοὺς ὅρκους καὶ τοὺς συνανακειμένους οὐκ ἠθέλησεν ἀθετῆσαι», ἐν τῇ ἠθικῇ του πραζάλῃ, ἔστειλε δήμιον μὲ τὴν διαταγὴν νὰ φέρῃ ἐπὶ πίνακι τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἰωάννου.

Πράγματι, ἡ διαταγὴ ἐξετελέσθη, ἡ δὲ κεφαλὴ ἥτις πρὸ οὐδεμιᾶς κοσμικῆς ἰσχύος προσέκλινεν, ἔπεσεν ὑπὸ τὸ ξίφος τοῦ δημίου αἱμόφυρτος ἀλλ' ἁγνή, εὐθαρσής, ἡρωϊκή, ἐλευθέρα. Καὶ ὅτε αὕτη μετ' ὀλίγον προσεφέρετο εἰς τὴν Σαλώμην, ἥτις πάλιν τὴν παρέδωκε πρὸς τὴν μητέρα της, ἡ μαρτυρικὴ ἐκείνη κεφαλὴ μὲ τὴν δασεῖαν κόμην καὶ τὴν προφητικὴν φυσιογνωμίαν, περιεβάλλετο μὲ ἄφθαστον οὐρανίαν αἴγλην. Κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον (Ματθ. ιδ΄. 12) «οἱ μαθη-

Η ΓΥΝΗ ΚΑΙ Η ΕΠΟΧΗ ΜΑΣ

Ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ ΤΙΜΙΑΔΟΥ

Ε΄. (τελευταῖον)

Ἐνδείκνυται ἀκόμη ἓν πρακτικὸν μέσον.

Ἡ Ἐκκλησία κάθε χωριοῦ μὲ μίαν ἐπιτροπὴν εὐσεβῶν λαϊκῶν θὰ προετοιμάζῃ τοὺς νέους καὶ τὰς νέας ποὺ κατεβαίνουν στὰς πόλεις ἢ μεταναστεύουν εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἀναπτύσσοντας θέματα κατάλληλα. Θὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ ἐπίσης καὶ ἡ διάθεσις τοῦ χρόνου. Πῶς τὸν ἀτελείωτον χρόνον, κυρίως τὸν μακρὺ χειμῶνα, ὁ γεωργὸς θὰ τὸν περάσῃ. Νὰ τοῦ προμηθεύσωμεν ἀγνὰς ψυχαγωγίας. Βαδίζομεν εἰς τὴν ἑβδομάδα τῶν πέντε ἡμερῶν. Πῶς καὶ ποῦ θὰ περάσουν οἱ ἐργάται τὸ Σάββατο καὶ τὴν Κυριακή.

Συμφέρει ἀπὸ πολλὰς ἀπόψεις νὰ ὑποβοηθήσωμεν τὸν ἐνωρὶς γάμον. Ἀναβολὴ ἐγκυμονεῖ πειρασμοὺς καὶ κινδύνους. Ἡ παροχὴ μέσων καὶ εὐκολιῶν πρὸς σύναψιν συνοικεσίων ἐνωρίς, πρέπει ν' ἀπασχολήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Πολιτείαν.

Τὴν μεγαλούπολιν πῶς πρέπει νὰ τὴν ἐμφανίζῃ στὰ ὄμματα τοῦ χωρικοῦ ἡ μάννα. Ὄχι μόνον ὡς πολυτέλειαν καὶ ἄνεσιν, ἀλλὰ καὶ ὡς περιοχὴν ἐκρηκτικήν. Ὡς περιβόλι ἄφρακτο, χωρὶς ἐπίβλεψι, χωρὶς ἀγνὴ ἀγάπη καὶ χωρὶς στοργὴ μητρική.

Ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος εἶναι ἡ ἀπομόνωσις τῆς Ἐκκλησίας ἢ τοῦ πιστοῦ ἀπὸ τὴν κοινωνίαν. Δὲν θὰ δειλιάσωμεν ἀπὸ τὸ μέγεθος τοῦ κακοῦ καὶ τὰς δυσκολίας. Ἐὰν βλέπωμεν παντοῦ σκότος, παντοῦ ἐπίσης ὑπάρχει ἀνάγκη καὶ φωτός. Καὶ «φῶς», «φῶτα», εἶσθε ὅλες οἱ γυναῖκες!

* * *

Ὡς ἐπίλογον τῆς μικρᾶς αὐτῆς μελέτης προβάλλομεν τὸ ὑπέροχον παράδειγμα τῆς Θεοτόκου Μαρίας. Συγχρονισμένη καὶ προσγειωμένη ὅσον καὶ ἀφωσιωμένη εἰς τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου.

Ἐπαρχιώτισσα, κόρη τοῦ βουνοῦ τῆς Ναζαρέτ, περιωρισμένη στὸ σπίτι. Οἰκοκυρά, μοιράζεται τὸν χρόνον της μεταξὺ τῆς οἰκιακῆς ἐργασίας καὶ τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ. Παρὰ ταῦτα, δὲν ἀγνοεῖ τὴν ἐποχήν μας. Μελετᾷ τὰ κοινωνικὰ προβλήματα καὶ τὰς ἱστορικὰς περιπετείας ποὺ συγκινοῦσαν κάθε καλὴ Ἰουδαία. Οὐδὲν τῆς διαφεύγει. Δὲν εὑρίσκεται εἰς ἀπόστασιν μὲ τὴν ζωήν, μὲ τὸ σήμερον, μὲ τὴν πραγματικότητα. Δὲν ἐμφανίζεται ἀνεδαφική. Γνωρίζει ὅσον ἄριστα, συζητεῖ μὲ γειτόνισσες τοὺς πολέμους, τὰς ἐκθρονίσεις, τὰς θλιβερὰς περιπετείας τοῦ θρόνου Δαυῒδ καὶ τὰ οἰκονομικὰ δράματα.

Αἱ ἀντιθέσεις ὅμως αὐταὶ καὶ αἱ ἀντινομίαι ἐν τούτοις δὲν τὴν εὑρίσκουν ἀνέτοιμη. Δὲν ξαφνιάζεται. Δὲν νομίζει ὅτι αἱ κοινωνικαὶ ἀνωμαλίαι, ἡ βία καὶ ἡ δύναμις τῶν ἰσχυρῶν καὶ τὸ ἐπιπολάζον κακὸν κυβερνοῦν τὴν ζωήν, καὶ ἑπομένως δὲν ἔχει θέσιν ὁ Θεὸς εἰς τὰ γύρω συμβαίνοντα καὶ ἀπουσιάζει. Ἡ Μαριὰμ δὲν ἐμφανίζεται μὲ μίαν περιωρισμένην καὶ ἀπόκοσμον εὐσέβειαν, δίδουσα τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἡ θρησκεία περιορίζεται μόνον εἰς τὸν ναόν. Πιστεύει μὲ δύναμιν ὅτι τὴν τελευταίαν λέξιν στὰς κοινωνικὰς ἀναστατώσεις ἔχει ὁ Σωτήρ.

Τὴν πεποίθησίν της αὐτὴν ψάλλει μὲ ὡριμότητα σκέψεως, μὲ βάθος καὶ μὲ ποιητικὴν δύναμιν εἰς τὴν Θ΄. Ὠδὴν (Λουκᾶ α΄. 51-55) :

«Ἐποίησε κράτος ἐν βραχίονι αὐτοῦ,
διεσκόρπισεν ὑπερηφάνους διανοίᾳ
καρδίας αὐτῶν·
καθεῖλε δυνάστας ἀπὸ θρόνων καὶ ὕψωσε
ταπεινούς,
πεινῶντας ἐνέπλησεν ἀγαθῶν καὶ πλουτοῦντας
ἐξαπέστειλεν κενούς,
ἀντελάβετο Ἰσραὴλ παιδὸς αὐτοῦ,
μνησθῆναι ἐλέους,
καθὼς ἐλάλησεν πρὸς τοὺς πατέρας ἡμῶν,
τῷ Ἀβραὰμ καὶ τῷ σπέρματι αὐτοῦ
ἕως αἰῶνος».

Καὶ θὰ ἔπρεπεν ἡ Ὠδὴ αὐτή, τόσον συχνὰ ἀκουομένη στοὺς ναούς μας, νὰ μελετηθῇ ἀπὸ κάθε Ὀρθόδοξον γυναῖκα, διὰ νὰ δειχθῇ πόσον δυνατὸς εἶναι ὁ συνδυασμὸς τῆς εὐσεβείας μὲ τὴν ἐπίκαιρον ἐνημέρωσιν παντὸς ὅ,τι συμβαίνει στὴν ἱστορίαν, ἀλλὰ καὶ τώρα ὡς ραγδαία κοινωνικὴ ἐξέλιξις.

ταὶ τοῦ Ἰωάννου ἀναγγείλαντες τὸ πρᾶγμα τῷ Κυρίῳ» ἔθαψαν κρύφα τὸ ἄνευ κεφαλῆς σῶμα.

Ἐκεῖ εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Συρίας, τὴν Δαμασκόν, εἰς τὸ περίφημον τέμενος τῶν Ὀμμεϋαδῶν, ἀρχαίαν Βασιλικὴν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, ὑπεράνω κρύπτης ἐντὸς ξυλίνου κομψοῦ περιπτέρου, κεκοσμημένου διὰ πολυτίμων μεταξωτῶν ὑφασμάτων φερόντων χρυσοῖς γράμμασι χωρία τοῦ Κορανίου, λέγεται ὑπὸ τῶν Μουσουλμάνων ὅτι ἀπόκειται ἡ κάρα τοῦ Βαπτιστοῦ.

Ἡ Ὀρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία γεραίρουσα τὴν μνήμην τοῦ μεγάλου τούτου ἥρωος καὶ ἀπαραμίλλου ἀθλητοῦ, πανηγυρίζει τὴν 29ην Αὐγούστου τὸν θάνατόν του, ὡς ἕνα τῶν ἐνδοξοτάτων αὐτῆς θριάμβων.

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. ΙΩΑΝΝΟΥ Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
Διευθυντοῦ τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς, Brookline, Mass.

ΣΤ΄.

ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ περὶ τοῦ «ἀπὸ καταβολῆς κόσμου μεγαλειτέρου ἐπιστημονικοῦ πειράματος», τὸ ὁποῖον καθιστᾷ τὴν Γῆν ἀπρόσβλητον ἀπὸ τὰ ἐχθρικὰ πυρηνικὰ ὅπλα. Καὶ ἀποτελεῖ τοῦτο σύλληψιν καὶ ἐκτέλεσιν ἐπιστημονικῆς θεωρίας τοῦ ἐκ Βοστώνης Ἑλληνο-Ἀμερικανοῦ φυσικομαθηματικοῦ ἐπιστήμονος Νικολάου Κωνστ. Χριστοφίλου.

Ὁ ἐπὶ τῆς πυρηνικῆς ἐνεργείας ἐπιστημονικὸς κόσμος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, κατόπιν ἐπανειλημμένων πειραμάτων, τὰ ὁποῖα κατὰ τρόπον μυστικὸν ἐξετελέσθησαν τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον, ἔχει ἀποδεχθῇ ὡς βασικὸν σχέδιον Ἀμύνης, τὴν ἐπιστημονικὴν θεωρίαν τοῦ Νικολάου Κ. Χριστοφίλου. Κατὰ τὴν θεωρίαν του αὐτήν εἰς ὕψος τριακοσίων μιλίων ὑπὲρ τὴν γῆν σχηματίζεται ἐντὸς λεπτῶν τῆς ὥρας, γύρω ἀπὸ τὴν γῆν ἰσχυρότατον προστατευτικὸν περικάλυμμα ραδιενεργείας. Εἰς τὸ περικάλυμμα τοῦτο εἶναι προωρισμένα νὰ διαλύονται ὅλα τὰ πυρηνικὰ ὅπλα, τὰ ὁποῖα τυχὸν ἐχθρὸς θὰ κατηύθυνεν εἰς οἱονδήποτε σημεῖον τῆς Γῆς.

Καὶ μαζὶ μὲ τὴν θεωρίαν τοῦ Χριστοφίλου ἀπεδέχθη ἡ Ἀμερικανικὴ Κυβέρνησις καὶ τὴν ἐπιτυχῆ ὀνομασίαν τὴν ὁποίαν ὁ Ἕλλην ἐπιστήμων ἔδωκεν εἰς αὐτήν. Τὴν ὠνόμασεν «Ἄργος», ἡ δὲ ὀνομασία του αὐτὴ ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν εὐεργετικὴν πραγματικότητα τὴν ὁποίαν ἐξυπηρετεῖ ἡ ἐπιστημονικὴ ἐφεύρεσίς του, τὴν προστασίαν δηλαδὴ τῶν οὐρανῶν.

Κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν Μυθολογίαν, ὁ Ἄργος ἦτο υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νιόβης. Τὸ αἰθέριον σῶμά του δὲν ἦτο παρὰ ἕνα σύνολον ἀπείρων ὀφθαλμῶν. Εὐλόγως λοιπὸν οἱ τραγικοὶ Ἕλληνες ποιηταὶ τὸν ἐφαντάζοντο νὰ ἔχῃ μυρίους ὀφθαλμούς, διότι ὡρίσθη ὁ Ἄργος ὑπὸ τοῦ Διὸς νὰ εἶναι ὁ φύλαξ τῶν οὐρανῶν.

Ἐκ τούτων ὅλων καθίσταται εὐνόητον, ὅτι διὰ νὰ λέγεται κανεὶς «Ἕλλην», δὲν εἶναι ἀπαραίτητον νὰ ἔχῃ γεννηθῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Καθίσταται «Ἕλλην», ὅταν θελήσῃ νὰ μελετήσῃ τὴν Ἑλληνικὴν Σκέψιν, ὅταν ἐκμάθῃ τὴν Ἑλληνικὴν Γλῶσσαν, εἰς βαθμὸν νὰ κατανοῇ τὸ πνεῦμα τῆς Ἑλληνικῆς Γνώσεως ἀπὸ τὴν πηγήν της καθὼς διατυπώνεται αὕτη εἰς τὰ πρωτότυπα Ἑλληνικὰ κείμενα. Ὁ κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον καθιστάμενος «Ἕλλην», ἀσχέτως πρὸς τὴν καταγωγήν του, ἀποκτᾷ Ἑλληνικὴν ψυχὴν καὶ Ἑλληνικὴν συνείδησιν περὶ τοῦ ἀγαθοῦ, τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὡραίου.

Κατὰ τὸν τέταρτον αἰῶνα π. Χ. ὁ Ἰσοκράτης γράφει εἰς «πανηγυρικόν» του λόγον τὰ ἑξῆς ἀξιόλογα: «Τὸ τῶν Ἑλλήνων ὄνομα πεποίηκε μηκέτι τοῦ γένους, ἀλλὰ τῆς διανοίας δοκεῖν εἶναι, καὶ μᾶλλον Ἕλληνας καλεῖσθαι τοὺς τῆς παιδεύσεως τῆς ἡμετέρας ἢ τοὺς κοινῆς φύσεως μετέχοντας». Ἕλληνες κατὰ τὸν Ἰσοκράτην, εἶναι ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι εἶναι βαπτισμένοι εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Παιδείαν.

Δὲν λησμονῶ τὴν ὡραίαν ἔκφρασιν τοῦ διασήμου φιλέλληνος Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Harvard, Dr. W. Jaeger, ὁ ὁποῖος τιμώμενος μὲ τὸ ἀνώτερον παράσημον τῆς Ἑλλάδος, διὰ τὴν ἀξιόλογον πνευματικὴν συνεισφοράν του εἰς τὴν διάδοσιν τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων, εἶπε: «Χαίρω καὶ εὐχαριστῶ διὰ τὴν μεγάλην αὐτὴν τιμήν. Διακηρύττω ὅτι εἶμαι Γερμανὸς τὴν καταγωγήν, Ἀμερικανὸς τὴν ὑπηκοότητα καὶ Ἕλλην τὴν ψυχήν.

Ὑπὸ τὴν ἱστορικὴν λοιπὸν αἴγλην ταύτην τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος ἐξυμνοῦνται κατ' ἔτος μὲ διαλέξεις καὶ μὲ λόγους τὰ «Ἑλληνικὰ Γράμματα». Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, ἄλλως τε καθὼς εἴπομεν, καθωρίσθη ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου Ἀρχιεπισκόπου Μιχαὴλ ἡ πρὸ τῆς ἑορτῆς τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας ἑβδομάς. Θὰ ἠμποροῦσε ὅμως νὰ ἐρωτήσῃ κανείς: «Ποῖον, τάχα, πρακτικὸν καὶ ὠφέλιμον σκοπὸν ἐξυπηρετοῦν οἱ λόγοι; Ἐξυμνοῦμεν τὰ κατορθώματα τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος. Περιγράφομεν τὰς πνευματικὰς κατακτήσεις τῆς Ἑλληνικῆς σκέψεως καὶ τῆς φιλοσοφίας. Ἀναγνωρίζομεν ὅτι ὁ πνευματικὸς πολιτισμὸς τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι συναισθηματικὸν ἀπαύγασμα τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς. Ἐμφανίζομεν τοὺς Τρεῖς Ἱεράρχας τῆς Ἐκκλησίας ὡς Φωστῆρας τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ Πνεύματος, ὡς δημιουργοὺς τῆς Ἑλληνοχριστιανικῆς φιλοσοφίας, ὡς θεμελιωτὰς τῆς ὀρθοδόξου Θεολογίας, ὡς λαμπροφεγγεῖς Ἀστέρας τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ στερεώματος. Ἀλλὰ ποῖος ὁ σκοπός, ὁ πρακτικὸς καὶ ὠφέλιμος σκοπὸς ὅλων τούτων, τὰ ὁποῖα καὶ ἐπαναλαμβάνονται κατ' ἔτος;»

Εἰς ἀπάντησιν λέγομεν ὅτι τὸν σκοπὸν ὅλων τούτων καθορίζει ἡ λογικὴ καὶ ἠθικὴ συναίσθησις ἡμῶν, τῶν Ἑλληνικῆς καταγωγῆς Ἀμερικανῶν πολιτῶν. Καὶ ἡ συναίσθησις αὐτὴ ἐπιβάλλει νὰ διατηρήσωμεν, ὡς Ἀμερικανοί, τὴν Ἑλληνικὴν ψυχήν μας, νὰ διατηρήσωμεν ἄσβεστον τὴν φλόγα τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος καὶ νὰ διαφυλάξωμεν, ὡς ἱερὰν παρακαταθήκην, τὴν Ἑλληνικὴν Γλῶσσαν, διότι μὲ αὐτὴν καὶ μόνον ἐκφράζεται ἡ Ἑλληνικὴ ψυχή, μὲ αὐτὴν καὶ μόνον εἶναι δυνατὸν νὰ διατηρήσῃ τὴν λαμπρότητά του τὸ Ἑλληνικὸν Πνεῦμα.

(Ἀκολουθεῖ)

ATLANTIC BANK OF NEW YORK

Η ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

TOTAL RESOURCES OVER $50,000,000

Complete Banking Facilities

☆

MAIN OFFICE:

960 AVENUE OF THE AMERICAS

at 35th Street. Opposite Macy's

NEW YORK 1, N. Y.

Phone: OXford 4-5400

BRANCH OFFICE:

123 WILLIAM STREET

NEW YORK 38, N. Y.

Phone: REctor 2-0900

☆

Member Federal Deposit Insurance Corporation

ΠΙΣΤΙΣ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Λέγεται μερικὲς φορὲς ὅτι πίστις καὶ ἐπιστήμη εἶναι δύο πράγματα ἀντίθετα. Πολλοὶ ἐπίστευσαν ὅτι ἡ ἐπιστήμη (οἱ φυσικὲς ἐπιστῆμες) θὰ καταργήσῃ τὴν θρησκείαν, ἀλλὰ καὶ ὡρισμένοι παλαιοὶ θεολόγοι εἶδαν μὲ δυσφορίαν μερικὰ πορίσματα τῆς ἐπιστήμης.

Στὴν πραγματικότητα, ἀντίθεσις μεταξὺ θρησκείας καὶ ἐπιστήμης δὲν ὑπάρχει. Ἀρκεῖ ἡ κάθε μία ἀπὸ αὐτὲς νὰ περιορίζεται στὸν δικό της τομέα.

Σὲ μιὰ διακήρυξι Ἀμερικανῶν ἐπιστημόνων (1946) τονίζεται: «Εἰς τὴν πραγματικότητα θρησκεία καὶ ἐπιστήμη θεραπεύουν χωριστὰς ἀνθρωπίνας ἀνάγκας καὶ εἰς τὴν ὁλοκλήρωσιν τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς συμπληροῦνται ἀμοιβαίως· δὲν ἐκτοπίζουν οὐδ' ἀντίκειται ἡ μία πρὸς τὴν ἄλλην. . . . Καὶ αἱ δύο εἶναι ἀπαραίτητοι διὰ τὴν ζωήν, τὴν πρόοδον καὶ τὴν εὐτυχίαν τῆς ἀνθρωπότητος».

Τὴν φύσιν ἐρευνοῦν οἱ φυσικὲς ἐπιστῆμες. Ἐνῷ ἡ θεολογία ἐρευνᾷ τὰ θρησκευτικὰ καὶ ἠθικὰ φαινόμενα τοῦ πνεύματος. Τὰ ὅρια τῶν δύο ἐπιστημῶν εἶναι καθωρισμένα. Οἱ φυσικὲς ἐπιστῆμες δὲν μποροῦν νὰ ἀσχοληθοῦν μὲ τὰ μυστήρια τοῦ πνεύματος καὶ νὰ μποῦν σ' ἕνα τομέα ὅπου δὲν μποροῦν νὰ χρησιμοποιήσουν τὰ ὄργανά των: παρατήρησιν καὶ πείραμα. Ἀλλὰ καὶ ἡ θεολογία δὲν ἀναλαμβάνει νὰ λύσῃ τὰ μυστήρια τοῦ φυσικοῦ κόσμου.

Ἡ Ἁγία Γραφὴ (Παλαιὰ Διαθήκη) δὲν εἶναι ἕνα ἐγχειρίδιον Φυσικῆς καὶ δὲν διδάσκει ἐπιστήμη (ἂν καὶ αἱ διηγήσεις της παρουσιάζουν θαυμαστὴ ἁρμονία πρὸς πολλὰ νεώτερα ἐπιστημονικὰ δεδομένα). Στὴν Ἁγία Γραφὴ δὲν πρέπει νὰ ἀναζητήσωμε τὴν σύγχρονη ἐπιστημονικὴ ὁρολογία.

Ὁ ἀπολογητὴς τοῦ Χριστιανισμοῦ Γκιζὼ γράφει: «Ὁ Θεὸς ὑπηγόρευσε στὸν Μωϋσῆ τοὺς νόμους ποὺ κανονίζουν τὰ καθήκοντα τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον. Καὶ ἄφησε στὸν Νεύτωνα τὴν ἀνακάλυψιν τῶν νόμων, ποὺ ἀφοροῦν τὸ σύστημα τοῦ κόσμου . . .».

Καὶ ὁ Μὰξ Πλάνκ, ἕνας ἀπὸ τοὺς θεμελιωτὰς τῆς συγχρόνου φυσικῆς, γράφει: «Ἡ Ἐπιστήμη καὶ ἡ Θρησκεία δὲν βρίσκονται σὲ ἀντίθεσι. Ἀντιθέτως, εἶναι καὶ οἱ δύο ἀπαραίτητες σὲ κάθε ἄνθρωπο, ποὺ σκέπτεται φρόνιμα. . . . Βεβαίως, δὲν εἶναι ἁπλῆ σύμπτωσις τὸ ὅτι μεγάλες διάνοιες ὅλων τῶν ἐποχῶν εἶχαν μιὰ βαθειὰ θρησκευτικότητα».

«Αἱ θρησκευτικαὶ ἀρχαὶ οὐδόλως προσβάλλονται ἐξ οἱασδήποτε ἐπιστημονικῆς θεωρίας καὶ ἐρεύνης· διότι πράγματι οὐδεμία ὑγιὴς πρόοδος καὶ ἔρευνα τῶν ἱστορικῶν ἢ φυσικῶν ἐπιστημῶν δύναται νὰ διασείσῃ τὴν περὶ ὑπερτάτου ὄντος ἔννοιαν». (Δ. Μπαλᾶνος).

Παράδειγμα: Ἡ θεωρία ὅτι ἡ γῆ κινεῖται γύρω ἀπὸ τὸν ἥλιο, θεωρήθηκε ὡς ἀντίθετη πρὸς τὴν θρησκεία. Ἀλλά, «ἡ θεωρία γενικῶς ἐπεβλήθη καὶ ἡ θρησκεία οὐδὲν ἔπαθε». (Δ. Μπαλᾶνος).

Η ΠΡΩΤΗ ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ὑπὸ τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμ. ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΛΟΥ
Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς
Brookline, Mass.

ΕΙΣ τὴν Κόρινθον ἔφθασεν ὁ Παῦλος κατὰ τὸ 50 μ. Χ., φεύγων ἐξ Ἀθηνῶν. Ἡ Κόρινθος τότε ἦτο πρωτεύουσα τῆς Ἀχαΐας, κέντρον πλούτου, ἐμπορίου, φιλοσοφίας ἀλλὰ καὶ ἐκλύσεως ἠθῶν, ὡς συμβαίνει μὲ ὅλας τὰς μεγαλοπόλεις. Καὶ εἰς Κόρινθον ὁ Παῦλος συνήντησε τὴν ἀντίδρασιν τῶν φανατικῶν Ἰουδαίων. Κατ' ἀποκάλυψιν τοῦ Κυρίου ὅμως εἰργάσθη πλέον τῶν δεκαοκτὼ μηνῶν καὶ ἵδρυσε τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ἐν Κορίνθῳ.

Τὸ 52 μ. Χ. ἔφυγε δι' Ἱεροσόλυμα, Ἀντιόχειαν καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ἔφεσον, ὅπου ἔμεινε ἐπὶ δύο ἢ τρία ἔτη. (Πράξεις 18-19).

Εἰς Ἔφεσον εὑρισκόμενος, λαμβάνει ὁ Ἀπόστολος ἐπιστολὴν ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κορίνθου, δι' ἧς οἱ πιστοὶ ζητοῦν ὡρισμένας ἐξηγήσεις ἐπὶ διαφόρων προβλημάτων τῆς πίστεως καὶ τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπὶ πλέον πληροφορεῖται ὁ Ἀπόστολος ὅτι ὡρισμέναι ἀταξίαι ταράττουν τὴν ἁρμονικὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κορίνθου. Ταῦτα ἠνάγκασαν τὸν Παῦλον νὰ γράψῃ περὶ τὸ 55 μ. Χ. τὴν Α΄. πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολήν, δι' ἧς ζητεῖ νὰ διορθώσῃ τὰς ὑπαρχούσας ἀταξίας καὶ νὰ διαφωτίσῃ τὰ προβλήματα ποὺ ἀπησχόλουν τὰς καρδίας τῶν Χριστιανῶν τῆς Κορίνθου.

Ἀξιοθαύμαστος εἶναι ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ὁ μέγας Ἀπόστολος χειρίζεται τὰ μεγάλα προβλήματα τῆς Ἐκκλησίας καὶ εὑρίσκει τὴν κατάλληλον δι' ἕκαστον λύσιν. Κάθε πρόβλημα παρουσιάζεται γυμνὸν πρὸ τῆς πίστεως. Μόνον ὑπὸ τὸ φῶς τῆς πίστεως καὶ μὲ κριτήριον τὸ ὑψηλὸν περιεχόμενον αὐτῆς ζητεῖται ἡ κατανόησις τῶν ἐλαττωμάτων καὶ δίδεται ἡ λύσις εἰς τὰ ποικίλα προβλήματα ποὺ ἀπησχόλουν καὶ θὰ ἀπασχολοῦν πάντοτε τὴν ζωὴν τοῦ ἀτόμου, τῆς οἰκογενείας, τῆς Ἐκκλησίας.

Εἰς τὰ πρῶτα τέσσαρα κεφάλαια, μετὰ τὸν συνήθη χαιρετισμὸν καὶ τὴν εὐχαριστίαν πρὸς τὸν Θεόν, ὁμιλεῖ ὁ κλητὸς Ἀπόστολος πρὸς τοὺς κλητοὺς ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κορίνθου διὰ τὴν μεγάλην ἁμαρτίαν τῶν σχισμάτων, ἅτινα ἐβασάνιζον τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κορίνθου. Ὑψώνει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἀναγνωστῶν του τὸν Χριστὸν Ἐσταυρωμένον, ὡς τὸν μόνον Σωτῆρα καὶ Ἀρχηγὸν τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τονίζει ὅτι αἰτία τῶν σχισμάτων εἶναι τὸ ὅτι οἱ πιστοὶ ἀντὶ νὰ προσβλέπουν ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν Χριστόν, τὸν μόνον Κύριον, ἀποβλέπουν εἰς τὰ διάφορα πρόσωπα ποὺ ἐργάζονται εἰς τὸν Ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀδυναμία τοῦ ἀνθρώπου νὰ παρασύρεται εὐκολώτερον ἀπὸ τὰ αἰσθητὰ πρόσωπα. Τὰ πρόσωπα ὅμως εἶναι ἁπλοῖ ἐργάται, διάκονοι, ὁδηγοῦντες εἰς τὸν Χριστὸν καὶ διὰ τοῦ Χριστοῦ. Ὁ καθεὶς ἐργάζεται ἀνάλογα πρὸς τὴν χάριν τὴν δοθεῖσαν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, διὰ τοῦτο καὶ διαφέρουν πάντα τὰ ἄτομα. Ὅταν λοιπὸν ἀφήσωμεν τὸν Ἕνα καὶ προσκολληθῶμεν εἰς τοὺς πολλοὺς διακόνους, τότε ὁ διχασμὸς εἶναι ἀναπόφευκτος. Ὁ Χριστὸς μερίζεται καὶ ἡ Ἐκκλησία Του κομματίζεται.

Μόνον λοιπὸν διὰ τῆς τελείας καὶ ἐνσυνειδήτου ἀφοσιώσεως πάντων εἰς τὸν Χριστὸν καὶ τὸ θέλημα Αὐτοῦ ἐπιτυγχάνεται ἡ ποθητὴ ἑνότης. Ποτὲ διὰ τῆς σοφίας καὶ δυνάμεως τοῦ ἀνθρώπου. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ σοφὴ ἅμα καὶ ἁγία προτροπὴ τοῦ Ἀποστόλου: «Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα τὸ αὐτὸ λέγητε πάντες, καὶ μὴ ᾖ ἐν ὑμῖν σχίσματα, ἦτε δὲ κατηρτισμένοι ἐν τῷ αὐτῷ νοῒ καὶ ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ. . . . Μεμέρισται ὁ Χριστός; Μὴ Παῦλος ἐσταυρώθη ὑπὲρ ὑμῶν; . . .» (1, 10-13).

Εἰς τὰ κεφάλαια 5-6 ζητεῖ ὁ Ἀπόστολος τὴν καθαρότητα τοῦ σώματός μας, τὸ ὁποῖον εἶναι ναὸς ἢ κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καθὼς καὶ τὴν ἀποφυγὴν τῶν κοσμικῶν δικαστηρίων. Ὁ Χριστιανὸς ὀφείλει νὰ ἵσταται πολὺ ὑψηλά, ἀνάλογα πρὸς τὴν ὑψηλὴν θέσιν ποὺ ἔλαβε ἀπὸ τὸν Θεόν. Ὄχι μόνον δὲν ἐπιτρέπεται νὰ καταφεύγωμεν εἰς τὰ δικαστήρια τῶν ἀπίστων πρὸς ἐπίλυσιν τῶν διαφορῶν μας, ἀλλ' οὐδὲ κἂν ἐπιτρέπεται νὰ ὑπάρχουν μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν διαφοραὶ διὰ βιοτικά, ἐγκόσμια πράγματα. Ὁ Χριστιανὸς ἀποτελεῖ ἴδιον φαινόμενον μέσα εἰς τὸν κόσμον. Ἡ θέσις τοῦ Χριστιανοῦ καὶ ἡ ζωή του θὰ ἀποτελέσουν μίαν ἡμέραν τὴν βάσιν διὰ νὰ κριθῇ ὁ κόσμος, καὶ αὐτοὶ οἱ ἐκπεσόντες ἄγγελοι ἀκόμα.

Εἰς τὸ 7ον κεφάλαιον ὁ Ἀπόστολος ἀπαντᾷ εἰς τὸ λεπτότατον πρόβλημα περὶ τοῦ γάμου ἢ τῆς ἀγαμίας τῶν πιστῶν. Βάσις τοῦ προβλήματος πρέπει νὰ εἶναι ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ ἰδέα ὅτι ὁ κόσμος οὗτος βαδίζει γρήγορα πρὸς τὸ τέλος, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ ἀνάγκη ἐλευθέρων ἱεραποστόλων, οἵτινες θὰ μεταδώσουν τὸ Εὐαγγέλιον εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ἀξιοθαύμαστος καὶ διδακτικωτάτη εἶναι ἡ θέσις ἣν λαμβάνει ὁ Ἀπόστολος ἔναντι τοῦ λεπτοτάτου τούτου προβλήματος καὶ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ζητεῖ νὰ λύσῃ αὐτό. Πρῶτον τονίζει ὅτι δὲν ἔχει «ἐντολὴν Κυρίου» πρὸς τοῦτο, διὰ τοῦτο καὶ δὲν ὁμιλεῖ «κατ' ἐπιταγήν». Δεύτερον, ἐκφράζει τὴν προσωπικήν του ἐπιθυμίαν ὅπως οἱ θέλοντες νὰ ἀφοσιωθοῦν εἰς τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου μείνουν

ἄγαμοι, ὅπως καὶ ὁ ἴδιος. Δὲν παραλείπει ὅμως νὰ τονίσῃ καὶ τὸν κίνδυνον τοῦ πειρασμοῦ. Διὰ τοῦτο ἕκαστος ὀφείλει νὰ ἐξετάσῃ καλῶς ἑαυτὸν καὶ ἀντιληφθῇ τί χάρισμα ἔχει λάβει παρὰ Κυρίου, διὰ τοῦτον ἢ ἐκεῖνον τὸν βίον. Εἰς τὸ βάθος τὰ πάντα εἶναι θεῖα χαρίσματα καὶ οὐχὶ ἀνθρώπινοι ἱκανότητες.

Εἰς τὰ κεφάλαια 8-10 ἐξετάζει ἕνα ἄλλο πρόβλημα ποὺ ἀπησχόλει τοὺς πιστοὺς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἐὰν δηλαδὴ οἱ Χριστιανοὶ ἐπιτρέπεται νὰ τρώγουν κρέατα τὰ ὁποῖα εἶχον προσφερθῇ ὡς θυσίαι εἰς τὰ εἴδωλα. Τίποτε, λέγει ὁ σοφὸς παιδαγωγός, δὲν εἶναι ἀκάθαρτον διὰ τὸν πιστεύοντα εἰς ἕνα Θεόν, εἰς ὃν ἀνήκουν τὰ πάντα. Ἂς προσέχωμεν ὅμως μήπως δι' ἐνὸς φαγητοῦ σκανδαλίσωμεν τὴν συνείδησιν ἑνὸς ἀδυνάτου ἀδελφοῦ «δι' ὃν Χριστὸς ἀπέθανε». Διὰ τοῦτο προτρέπει ὅπως τὰ ἐλατήρια κάθε πράξεώς μας εἶναι ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ σωτηρία τῶν ἀδελφῶν: «Εἴτε οὖν ἐσθίετε, εἴτε πίνετε, εἴτε τι ποιεῖτε, πάντα εἰς δόξαν Θεοῦ ποιεῖτε. Ἀπρόσκοποι γίνεσθε καὶ Ἰουδαίοις καὶ Ἕλλησι καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ . . .». (10, 31-32).

Εἰς τὰ κεφάλαια 11-14 παρουσιάζεται πρὸ ἡμῶν ἡ ζωὴ τῆς πρώτης Ἐκκλησίας κατὰ τὰς θρησκευτικὰς συγκεντρώσεις τῶν πιστῶν. Ἡ λατρεία των ἦτο κατὰ τὴν οὐσίαν της ἡ αὐτὴ ὅπως εἶναι μέχρι σήμερον, καὶ ὅπως θὰ εἶναι ὅσον ὑπάρχει ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Ὅταν κανεὶς δώσῃ τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον καὶ μελετήσῃ τὸ μέρος αὐτὸ τῆς Βίβλου μὲ τὴν πρέπουσαν πίστιν, εὐσέβειαν καὶ προσοχήν, ἀσφαλῶς θὰ ζήσῃ τὴν Χριστιανικὴν λατρείαν ὅπως τὴν ἔζων τότε οἱ Χριστιανοί.

Κέντρον τῆς λατρείας ἦτο ἡ «κλᾶσις τοῦ ἄρτου», ὅπως ἐλέγετο τότε ἡ Θεία Εὐχαριστία ἢ ἡ Ἁγία Κοινωνία. Ὅπως τονίζει τὰς λέξεις καὶ φράσεις ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐν 11, 23-26, νομίζει κανεὶς ὅτι ἀκούει τοὺς λόγους τῆς θείας λειτουργίας τῆς πρώτης Ἐκκλησίας. Ἡ πρᾶξις εἶναι μία συνέχεια τῆς πράξεως ἐν τῷ Μυστικῷ Δείπνῳ. Ὅ,τι ἀκριβῶς ἔπραξε, καὶ ὅτι ἀκριβῶς εἶπεν ὁ Κύριος «τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ» τῇ ἱστορικῇ τῆς παραδόσεώς Του ὑπὲρ ἡμῶν, τοῦτο ἐπαναλαμβάνεται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ ὑπὲρ ἡμῶν διδόμενον σῶμα καὶ αἷμα τοῦ Κυρίου, ἡ Σταυρικὴ Αὐτοῦ θυσία, ἐγκαινίζουν τὴν Καινὴν Διαθήκην, τὴν νέαν συμφωνίαν ποὺ συνάπτεται μεταξὺ τοῦ ἀγαπῶντος Θεοῦ καὶ τῆς ἀγαπωμένης ἀνθρωπότητος. Τὸ δὲ περιεχόμενον τῆς Καινῆς Διαθήκης εἶναι τὸ ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἀπέθανεν ὑπὲρ ἡμῶν, ἵνα ἡμεῖς πιστεύοντες εἰς τὴν λυτρωτικὴν Αὐτοῦ θυσίαν ἀποκτῶμεν τὴν δικαίωσιν καὶ σωτηρίαν μας. (πρβλ. καὶ Β΄. Κορ. 5, 17-21). Οἱ πιστοὶ συγκεντρούμενοι καθ' ἑκάστην Κυριακὴν τελοῦν τὴν «κλᾶσιν τοῦ ἄρτου» αὐτήν, ὅπως ἔκανεν ὁ Χριστός, κατὰ τὴν ἐντολὴν Αὐτοῦ. Διὰ τῆς πράξεως αὐτῆς ὁμολογοῦν πίστιν πρὸς τὸν σωτήριον θάνατον τοῦ Χριστοῦ, κοινωνοῦν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ζοῦν μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς δευτέρας καὶ ἐνδόξου ἐλεύσεως Αὐτοῦ, ὁπότε θὰ ἔχωμεν τὸ πλήρες τῆς σωτηρίας τοῦ ὅλου κόσμου. Ὁ ὡραιότερος τρόπος νὰ ὁμολογήσωμεν τὴν πίστιν μας καὶ νὰ κηρύξωμεν τὴν ἐλπίδα μας εἶναι ἡ ἐνσυνείδητος συμμετοχή μας εἰς τὴν θείαν λειτουργίαν. «Ὁσάκις γὰρ ἐὰν ἐσθίητε τὸν ἄρτον τοῦτον καὶ τὸ ποτήριον τοῦτο πίνητε, τὸν θάνατον τοῦ Κυρίου καταγγέλλετε, ἄχρις οὗ ἂν ἔλθῃ. . . . Δοκιμαζέτω δὲ ἄνθρωπος ἑαυτόν, καὶ οὕτως ἐκ τοῦ ἄρτου ἐσθιέτω καὶ ἐκ τοῦ ποτηρίου πινέτω . . .». (11, 26-28).

Εἰς τὰ κεφάλαια 12-14 βλέπει ὁ ἀναγνώστης τὴν θέσιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐν τῇ ζωῇ τῆς Ἐκκλησίας. Πάντα τὰ πρόσωπα τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι παρὰ ὄργανα τοῦ ἐν αὐτῇ δρῶντος Ἁγίου Πνεύματος. Πᾶσαι αἱ διακονίαι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ ὁμολογία τῆς Πίστεως, γίνονται κατὰ τὴν ἔμπνευσιν καὶ τὰ χαρίσματα τοῦ ἑνὸς Ἁγίου Πνεύματος. «Οὐδεὶς δύναται εἰπεῖν ΚΥΡΙΟΣ ΙΗΣΟΥΣ, εἰ μὴ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ». Πᾶσαι δὲ αἱ διακονίαι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ αὐτὴ ἡ προσευχή, γίνονται πρὸς κοινὴν οἰκοδομὴν τῶν πιστῶν. Ἀπὸ τὴν πραγματικὴν θρησκευτικὴν ζωὴν τῶν πιστῶν θὰ παρακινηθῇ καὶ ὁ ἄπιστος ἐπισκέπτης νὰ πιστεύσῃ εἰς τὸν Χριστόν. Ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὴν πνευματικὴν ἀτμόσφαιραν τῆς συγκεντρώσεως, θὰ γονατίσῃ καὶ αὐτὸς καὶ θὰ «προσκυνήσῃ τῷ Θεῷ ἀπαγγέλλων ὅτι ὄντως ὁ Θεὸς ἐν ὑμῖν ἐστιν». Τοιαύτη εἶναι ἡ δύναμις μιᾶς πραγματικῆς λατρείας.

Εἰς τὴν διδασκαλίαν αὐτὴν περὶ λατρείας παρεμβάλλει ὁ Παῦλος τὴν διδασκαλίαν περὶ ἀγάπης (κεφ. 13) διὰ νὰ μᾶς διδάξῃ πόσον ἀναγκαία εἶναι ἡ πραγματικὴ ἐν Χριστῷ ἀγάπη διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἁρμονικῆς αὐτῆς ζωῆς τῶν πιστῶν. Ἡ ἀγάπη ποὺ περιγράφει ἐδῶ ὁ Ἀπόστολος εἶναι ἡ ἀγάπη αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ πρὸς ἡμᾶς, ὅπως τὴν ἔζησεν ὁ Παῦλος καὶ τὴν ὁποίαν μᾶς προκαλεῖ νὰ μιμηθῶμεν. Ὁ ὕμνος πρὸς τὴν ἀγάπην εἶναι, μπορεῖ νὰ πῇ κανείς, ὕμνος πρὸς τὸν ἀγαπῶντα Χριστόν. Ὅπως ὁ Χριστὸς διὰ τὴν πλουσίαν του ἀγάπην πρὸς τὸν κόσμον ἐθυσιάσθη καὶ ἵδρυσε τὴν Ἐκκλησίαν, οὕτω καὶ ἡ εἰλικρινὴς ἀγάπη τῶν πιστῶν δύναται νὰ συνεχίσῃ τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ ὁδηγήσῃ αὐτὴν εἰς τὸν ὑψηλόν της σκοπόν. Μὲ τὰ καλύτερα χαρίσματα καὶ ἐὰν ἔχωμεν προικισθῇ καὶ τὰς ὑψηλοτέρας διακονίας ἐὰν διακονῶμεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, καταντῶμεν νὰ εἴμεθα μηδέν, χαλκὸς ἠχῶν ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον, ὅταν μᾶς λείπῃ ἡ ἀγάπη. Μεγαλύτερος καθρέπτης αὐτοελέγχου καὶ αὐτοεξετάσεως δὲν ὑπάρχει ἄλλος ἀπὸ τὰς γραμμὰς τοῦ κεφαλαίου τούτου, ὅπου ἡ Χριστιανικὴ ἀγάπη παρουσιάζεται προσωποποιημένη μὲ ὅλας τὰς ἀρετάς της καὶ ὅλον τὸ μεγαλεῖον της.

Τέλος ἔρχεται τὸ 15ον κεφάλαιον, εἰς τὸ ὁποῖον δίδεται ἀπάντησις εἰς τὸ μέγα καὶ λεπτότατον ἐρώτημα περὶ τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν καὶ τῆς αἰωνίου ζωῆς ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ. Τὸ κεφάλαιον τοῦτο, κα-

Ο ΤΙΜΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. ΙΑΚΩΒΟΥ ΠΗΛΙΛΗ

ΜΕΣΑ εἰς τὴν ζωὴν τοῦ κόσμου, μέσα εἰς τὴν πορείαν τῶν αἰώνων, ὑπῆρξαν ἐποχαί, ὅπου αἱ δοκιμασίαι τῶν ἀνθρώπων ἔλαβον μορφὴν τραγικήν, διὰ τὴν ἀξίαν αὐτῆς τῆς ζωῆς. Πτώσεις ὑλικαὶ καὶ ἠθικοὶ κλονισμοὶ ἀνέτρεψαν καὶ ἀνατρέπουν τὴν ἰσορροπίαν τοῦ κόσμου καὶ οἱ ἄνθρωποι τραγικοὶ ὁδοιπόροι, πλήρεις φόβου καὶ ἀγωνίας, ἀναζητοῦν πάντοτε καταφύγιον διὰ νὰ ἀναπαύσουν τὴν ἀδύνατη σκέψιν των. Εὑρισκόμενοι μέσα εἰς τὸ σκότος, ὁδεύουν πάντοτε, τραγικὰ πορευόμενοι, πρὸς τὸ ἄγνωστον, τὸ ὁποῖον προκαλεῖ δέος. Ὁραματίζονται τὸ φῶς, ἀλλὰ δὲν βλέπουν τὸ φῶς.

Μέσα λοιπὸν εἰς τὸ σκότος αὐτὸ τῆς ἀνθρωπίνης ἀγνοίας, ὁ Θεὸς ηὐδόκησε καὶ ἐβοήθησε τὸν ἄνθρωπον. Ἡ ζωὴ τοῦ κόσμου φωτίζεται σήμερον ἀπὸ τὸ αἰώνιον μετέωρον, τὸ φῶς τῆς ἠθικῆς ζωῆς, τὸν Σταυρόν. Ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου εἶναι τὸ σύμβολον τοῦ αἰωνίου φωτός. Εἶναι τὸ σύμβολον τῆς αἰωνίου ἀληθείας. Εἶναι τὸ σύμβολον τῆς ὑψίστης ἀρετῆς, τῆς ἀγάπης. Εἶναι τὸ σύμβολον τῆς Θείας εὐλογίας διὰ τὸν ἄνθρωπον.

Ὁ Γολγοθᾶς εἶναι τὸ ἀνεξάλειπτον ἐκεῖνο ὁρόσημον, τὸ ὁποῖον δηλοῖ εἰς τοὺς αἰῶνας τὴν νέαν ἠθικὴν μορφὴν τῆς ζωῆς. Ὁ Γολγοθᾶς ἀξιοποιεῖ τὴν ζωὴν καὶ κατευθύνει τὴν πορείαν τῆς ἱστορίας. Ὁ Σταυρὸς εἶναι τὸ τίμιον σύμβολον ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔπαθεν ὁ Χριστὸς διὰ νὰ ἐπανεύρῃ ὁ ἄνθρωπος τὴν πρωταρχικὴν θέσιν του. Ὁ Σταυρὸς εἶναι ἡ νέα γραμμὴ τῆς ζωῆς, εἶναι τὸ ὅπλον κατὰ τῆς ἁμαρτίας καὶ τὸ ἔμβλημα τῆς χριστιανικῆς τελειότητος. Ἡ ἀκτινοβολία τοῦ Σταυροῦ λαμπρύνει τὴν ζωήν, δίδει νέον νόημα εἰς αὐτήν. Ἀπὸ τὸ μεγάλο δρᾶμα τοῦ Γολγοθᾶ ἤντλησαν καὶ θὰ ἀντλοῦν οἱ αἰῶνες τοῦ μέλλοντος δύναμιν.

Τέλειος ἄνθρωπος χωρὶς Χριστὸν δὲν ὑπάρχει. Ὡλοκληρωμένη προσωπικότης μακρὰν τοῦ Χριστοῦ δὲν ἐννοεῖται. Πολλοὶ ἠκολούθησαν διάφορα φιλοσοφικὰ συστήματα, τὰ ὁποῖα ἀπεδείχθησαν ἀτελῆ καὶ νοθευμένα. Ἡ ὁδὸς εἶναι μία καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωή, ὁ Χριστός. Ὁ Σταυρὸς εἶναι τὸ μέσον, μέσῳ τοῦ ὁποίου ὁ ἄνθρωπος εὑρίσκει τὸν ἑαυτόν του καὶ βαδίζει πρὸς τὸν τελικὸν σκοπὸν τῆς ὑπάρξεώς του. Ὁ Σταυρὸς εἶναι ἡ κλῖμαξ ἡ ὁποία ἐγεφύρωσε τὸ χάσμα μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς καὶ ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὸν αἰώνιον προορισμόν του.

Σταυρὸς εἶναι ἡ νίκη κατὰ τοῦ κόσμου. Σταυρὸς εἶναι ὁ θρίαμβος κατὰ τῶν πειρασμῶν καὶ τῆς ματαιότητος. Σταυρὸς εἶναι καὶ ἡ ἀναγκαιότης τοῦ ἠθικῶς ἀνθίστασθαι. Ἡ ἄρσις τοῦ Σταυροῦ διὰ τὸν ἄνθρωπον εἶναι ὁμολογία ἀληθείας, εἶναι νίκη τῆς πίστεως.

Χριστὸς καὶ ἀρετὴ εἶναι ἀλληλένδετα συνδεδεμένα. Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἀναζητοῦν τὴν τελειότητα καὶ τὴν σωτηρίαν, ἀκολουθοῦν τὸν Χριστὸν φέροντα τὸν Σταυρόν Του πρὸς τὸν Γολγοθᾶν. Μετὰ δὲ τὸν Σταυρὸν ἠκολούθησεν ἡ Ἀνάστασίς Του. Ἡ χριστιανικὴ τελειότης εἶναι χαραγμένη εἰς τὴν πορείαν τοῦ Σταυροῦ πρὸς τὸν Γολγοθᾶν. Ὅθεν ἂς ἀκολουθήσωμεν καὶ ἡμεῖς τὸν Ἰησοῦν εἰς τὴν μεγάλην καὶ μαρτυρικὴν πορείαν Του πρὸς τὸν Γολγοθᾶν, τὴν ὁποίαν ἐβάδισε πρὸς ἰδικήν μας καθοδήγησιν καὶ σωτηρίαν, καὶ ἂς ἐπικαλεσθῶμεν τὴν δύναμιν τοῦ ζωοποιοῦ Σταυροῦ, ὅπως διαλυθοῦν τὰ νέφη τῆς ἀγνοίας, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν πλανᾶται ἡ ταλαιπωρημένη ἀνθρωπότης καὶ εὕρῃ αὕτη τὴν πραγματικὴν πορείαν της, τὴν πορείαν τῆς πραγματικῆς ζωῆς, ἡ ὁποία θὰ ὁδηγήσῃ αὐτὴν πρὸς τὴν ἀνάστασίν της.

τὰ φράσιν τοῦ Παύλου ἐχαρακτηρίσθη ὡς τὸ «Εὐαγγέλιον τοῦ Παύλου», διότι περιέχει συμπεπυκνωμένην ὅλην τὴν διδασκαλίαν του περὶ τῆς ἐν Χριστῷ Σωτηρίας. Αἱ κύριαι γραμμαὶ τῆς πίστεως εἶναι:

«Ὅτι Χριστὸς ἀπέθανεν ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν καὶ ὅτι ἐτάφη καὶ ὅτι ἐγήγερται τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὰς γραφάς». Ὁ Ἀναστὰς Χριστὸς ὅμως εἶναι ἡ «ἀπαρχὴ» τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως τῶν πιστῶν, ἥτις θὰ λάβῃ χώραν κατὰ τὴν παρουσίαν Αὐτοῦ. Τὰ θνητὰ σώματα τῶν πιστῶν θὰ καταστοῦν πνευματικά, ἀθάνατα, ἄφθαρτα, ὅπως καὶ τὸ σῶμα τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ. Τότε τὸ σωτήριον ἔργον τοῦ Χριστοῦ θὰ φθάσῃ τὸν τελικόν του προορισμόν. Πᾶσαι αἱ ἀντίθετοι δυνάμεις θὰ νικηθοῦν καὶ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ θὰ ἐπικρατήσῃ ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου.

Εἰς τὸ κεφάλαιον 16 δίδονται ὁδηγίαι διὰ τὴν συλλογὴν ἐράνων ὑπὲρ τῶν πτωχῶν, καὶ ὡρισμέναι προσωπικαὶ πληροφορίαι. Ἀκολουθοῦν οἱ ἀσπασμοί, οἵτινες τελειώνουν εἰς τὸν ὑπέροχον Χριστιανικὸν χαιρετισμόν: «Μαρὰν ἀθὰ (ὁ Κύριος ἔρχεται). Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ μεθ' ὑμῶν, ἡ ἀγάπη μου μετὰ πάντων ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ».

Ἡ σύντομος αὕτη εἰσαγωγὴ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξαντλήσῃ τὸ ὑψηλὸν περιεχόμενον τῆς Ἐπιστολῆς αὐτῆς, οὔτε καὶ ἦτο ὁ σκοπὸς αὐτῆς. Ὅταν ὅμως ὁ ἀναγνώστης ζητήσῃ καὶ εὕρῃ τὸν χρόνον καὶ μελετήσῃ τὴν Ἐπιστολὴν αὐτὴν ὑπὸ τὴν δοθεῖσαν κατεύθυνσιν καὶ μὲ τὴν ἀπαιτουμένην ψυχικὴν διάθεσιν καὶ εὐσέβειαν, τότε ἂς εἶναι βέβαιος ὅτι αὕτη θὰ χύσῃ πλούσιον φῶς εἰς τὰ κυριώτερα προβλήματα τῆς ζωῆς του, τὰ προσωπικά, τὰ οἰκογενειακά, τὰ τῆς Ἐκκλησίας του, τὰ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐλπίδος του.

BEFORE THE CROSS

By DR. NICHOLAS LOUVARIS

This remarkable sermon on the values of Christianity was preached last Palm Sunday by Dr. Louvaris at the St. Andrews American Community Church in Athens, Greece.

Dr. Louvaris, Professor Emeritus of the New Testament at the National University of Athens, is one of the leading theologians of Europe and a former Minister of Education in Greece.

A PART of the essential meaning of Christianity is in the act of meeting. First, the meeting of God within our soul; second, the meeting of our fellow man, of his soul with our soul; and third, the meeting of our own selves through our moral conscience, requiring constant control. All these three meetings presume a relation between one, myself, and another, thyself; a mutual union which participates in eternal love nullifying every dual leadership and every individualization and reassuming (or reuniting) everything in its bosom. A consequence of this is the sharing, and participation of man in the Divine which presents itself as a grace, a gift of divine love to man. The effect on the soul of this coming together of God, of the other man and of our own selves, this sharing and union, is a revivification, a birth "from above," a transfiguration. Man rises to become a spiritual being, he progresses towards a world of inwardness. Thus he marches in the desert because he has now acquired the consciousness that the world is not the essential. This consciousness, however, presupposes a clean intellect, a clean heart and a clean will, as cleanliness is the highest principle of the morality of Christianity. But this withdrawal does not mean indifference to the world. On the contrary it means action within the world according to the axiom: "I possess as if I did not have."

This does not imply that a Christian should be cut off from the world and from the values of human life. It only requires change in the direction of the will, a denial of what is temporary and a reorientation towards the eternal. It means a resolution that man should become like Christ, that he should live as He has lived and that he should die as He has died. Man thus creates in his soul the Kingdom of God and shares in eternity, the infinite world of the spirit. He achieves this by a free decision of belief in Christ. The divine personality of Christ, His life and work, His passion and His death have revealed to us a new view of the moral importance of man; they have brought to man a new world theory and made transfiguration possible through which the relation of the individual towards himself, towards his fellow men and towards nature is transformed in an unprecedented manner. This transformation, however, requires courage because it implies inner struggles and endless triumphs over ourselves. For this reason only heroic natures, masters and not slaves, who know how to deprive themselves and to bear their cross, are the true pupils of Christ. Christ has offered Himself as an example of this heroism. He requires the same of His followers. His demand that man's will be diverted from what is transient and that it should devote itself to the eternal values of the spirit is implacable and inescapable as the dilemma He sets to man is implacable and inescapable. It is a demand for a hero who is gentle because he possesses the certainty of victory, and who is humble because from the wealth of his powers he can descend to the weak.

This is the reason why the appearance of Christ on earth is considered as the appearance of a new kind of human being. He has awakened in the soul of men the consciousness of their moral mission, of human values and of self-respect, of the need for inward fighting in the struggle against the lower elements of their nature. From this moment life became truly tragic and genuine nobleness has been created before which the nobility of wealth and of lineage is worthless. The example of Christ has the power of mystery. He does not only teach us but He also creates life, resurrection and redemption within us. Christ is the incarnation of the ideal man. In other words the idea, the view regarding man and his mission to which man raises his eyes as to a dream, took on a specific form and assumed the person of Christ. Since then the humanitarian ideal has become preeminent in the history of Christianity. Both great thinkers asd artists have met the Redeemer mainly as the materialization of the idea of man on earth.

According to Rilke, God puts this idea in the soul of man, when he whispers before He creates him: "Give me a garment," that is to say, create within thyself the idea of man, thus giving form to the divinity which is concealed within thyself and thus obeying the commandment which is involved in thy creation by God in His divine image. However, this effort towards an inner form, towards moderation, harmony and freedom, by deliverance from the bestial and by a turn to the genuine and essential human being, requires struggle and toil, repression and concentration, triumph over ourselves, sacrifices and transformations.

Man then becomes an artist of himself. And, like every artist, he too fights against the resistance of matter to which he wants to give form, with the difference that

this matter for him is his own self, the titanic element in his nature, his lower ego. Whenever he emerges a victor from this fight, he creates within himself a world from the chaos of his soul, and a serene light beams from within giving lustre to all existence. But the undertaking is difficult and exceeds the measure of human forces. This is the reason for the desire for love from above, for grace, for divine co-assistance, which gave birth to the redeemers, mythical and historical, and which turned with agonizing expectation to prophets, to founders of religion, to God-sent philosophers and to heralds of moral systems. All these men unquestionably mean progress in the effort towards the incarnation of man. They were sent from above to teach new ways of building the wonderful temple of God, the majestic church of our chest — to use the words of Rilke. But no one of them has sufficiently met this desire of mankind for giving a garment to God, towards an inner form, towards psychical harmony and towards redemption. For the work of art which we desire to become, the picture whose form we bear within ourselves and to which we tend to equate ourselves, means unity. A unity that harmonizes the contradictions within our breasts, representing the direction of all functions and of all impulses of the soul to a single centre, to the essence and to the meaning of our existence. This centre, this essence, has been revealed to man through the Crucifixion. Christ showed us the way towards the materialization of the idea of man, through His life which is a complete identification of what should be with what is: Through His teaching, through His loving sacrifice for the benefit of humanity and through His Cross when He confirmed by His resurrection the eternity and the truth of those values for the sake of which He approached the Cross. He has materialized before us the idea of man. The result of His life and sacrifices is the transfiguration — the birth "from above" of those who have met Him through faith. And if what Pascal said is true, that man is the creature of God who has the capacity to surpass himself, then this surpassing becomes a reality by the sacrificial love which constitutes the chapters of the Life, of the Preaching and of the Sacrifice of the Lord on the Cross, and is the most brilliant result of that transfiguration that is effected with the Breath of His Spirit.

Man ascends these heights with struggle and sacrifice.. Only the narrow gate of daily life leads to the Kingdom of Heaven, leads to that freedom of the moral personality which has the power to triumph over the resistance of the world. Through a sharing of the spirit, which was revealed by Christ, man triumphs over himself and over the dark forces of evil, even over pain and death. To gaze up at the Cross of Calvary affords man the certainty that it is possible to scale these heights.

ΟΙ ΘΕΜΕΛΙΩΤΑΙ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΚΑΙ Η ΠΙΣΤΙ ΤΟΥΣ

Εἶναι ἀξιοπρόσεκτο τὸ γεγονός, ὅτι ὅλοι σχεδὸν οἱ θεμελιωταὶ τῶν ἐπιστημῶν ἐπίστευαν χωρὶς ἐπιφυλάξεις καὶ ὡμολογοῦσαν τὴν πίστι τους.

Ὁ **Κέπλερ,** ὁ μεγάλος ἀστρονόμος, «ὁ νομοθέτης τοῦ οὐρανοῦ», εἶχε μιὰ βαθειὰ πίστι. Μελετοῦσε πολὺ τὴν Ἁγία Γραφὴ καὶ πέθανε μὲ ἀκλόνητη πίστι στὸν «μοναδικὸ Λυτρωτή μας Ἰησοῦ Χριστό».

Ὁ **Καρτέσιος,** ὁ διάσημος φυσικομαθηματικὸς καὶ φιλόσοφος, ὡμολογοῦσε μὲ θάρρος τὴν πίστι του. Εἶναι γνωστὴ ἡ φράσις του: «Σκέπτομαι. Ἄρα ὑπάρχει Θεός».

Ὁ **Πασκάλ,** μεγαλοφυὴς μαθηματικὸς καὶ φιλόσοφος, ὑπῆρξε πράγματι ὁ «Ἅγιος τῆς ἐπιστήμης». Ἐπίστευε ὅτι «ἡ ἀπύθμενη ἄβυσσος τῆς ψυχῆς δὲν μπορεῖ νὰ γεμίσῃ παρὰ μόνο μὲ κάτι ἄπειρο καὶ ἀσάλευτο, δηλαδὴ τὸν Θεόν».

Ὁ **Νεύτων,** ποὺ ὑπῆρξε ὁ «πατὴρ τῆς φυσικῆς», μελετοῦσε πολὺ τὴν Ἁγία Γραφή. Καί, ὅπως γράφτηκε στὸ μνῆμα του, «μὲ τὴν σοφία του ἀπέδειξε τὸ ὑπέροχο μεγαλεῖο τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ τὴν ζωή του ἐξέφρασε τὴν εὐαγγελικὴ ἁπλότητα».

Ὁ **Φραγκλῖνος,** ὁ πολυμερὴς ἐπιστήμων καὶ ἐφευρέτης, ὡμολογοῦσε διαρκῶς τὴν πίστι του. Ἔλεγε: «Ποτὲ δὲν ἀμφέβαλλα γιὰ τὴν ὕπαρξι τοῦ Θεοῦ». «Ἡ διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ εἶναι ὅ,τι καλύτερο εἶδε καὶ μπορεῖ νὰ δῇ ὁ κόσμος».

Ὁ **Βόλτα,** ἕνας ἀπὸ τοὺς πρωτεργάτες στὴν ἱστορία τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, ἦταν ἕνα «πρότυπο στὴν ἐνορία του». Μάλιστα ἐδίδασκε τὰ παιδιὰ στὸ Κατηχητικὸ Σχολεῖο!

Ὁ **Ἀμπέρ,** ὁ δοξασμένος φυσικομαθηματικός, ἀφοῦ πέρασε τοὺς ὑφάλους τῆς ἀμφιβολίας καὶ ἀπιστίας, μπῆκε νικητὴς στὸ λιμάνι τῆς Πίστεως. Νὰ ἡ συμβουλή του: «Νὰ ἐργάζεσαι μὲ πνεῦμα προσευχῆς».

Ὁ **Φαραντάϋ,** ποὺ χαρακτηρίστηκε ὡς «μεγαλύτερος φυσικὸς τοῦ κόσμου», ἦταν ἕνας μεγάλος πιστός. Ἀρκεῖ μόνο νὰ σημειωθῇ ὅτι τὰ τελευταῖα 25 χρόνια τῆς ζωῆς του ἐκήρυττε στὴν Ἐκκλησία.

Ὁ **Σίμπσον,** ὁ διάσημος γιατρὸς καὶ ἐφευρέτης (ὁ ἐφευρέτης τοῦ χλωροφορμίου), δὲν ἐδίσταζε νὰ ὁμολογῇ ὅτι «ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Σωτήρ μου».

Ὁ **Παστέρ,** ὁ μεγάλος χημικὸς καὶ εὐεργέτης τῆς ἀνθρωπότητος, ὡμολογοῦσε: «Ὅσο περισσότερο ἀσχολοῦμαι μὲ τὴν σπουδὴ τῆς φύσεως, τόσο περισσότερο ἐκπλήττομαι μὲ τὰ ἔργα τοῦ Δημιουργοῦ καὶ μέσα στὸ ἐργαστήριό μου προσεύχομαι».

Ὁ **Λίστερ,** ὁ «Πατέρας τῆς Χειρουργικῆς», ἐπίστευε εἰλικρινὰ στὸν Χριστὸ καὶ ἐργαζόταν μὲ τὴν πεποίθησι ὅτι ὁ γιατρὸς «περιθάλπει», ἀλλὰ ὁ Θεὸς «θεραπεύει».

Καὶ δὲν εἶναι μόνον αὐτοί. Καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς θεμελιωτὰς τῶν ἐπιστημῶν ἦσαν πιστοί.

ORTHODOXY AND HELLENISM

Archbishop Iakovos embarked on extended pastoral tours during the past month which included stops at the Ahepa Supreme Convention in Montreal, Canada (August 14-16); the G.O.Y.A. Conference in Dallas, Texas (August 20-27); and our communities of Tulsa and Oklahoma City, Oklahoma; St. Louis, Missouri; and San Francisco, Los Angeles, Long Beach and Pasadena, California.

His Eminence spent an entire week at the G.O.Y.A. Conference, which was held at the Statler Hilton Hotel in Dallas, officiating at religious services and attending and speaking at several sessions and forums of the Conference, his main address being on the subject of "The Value of Slavery to the Church," which was a brilliant exposition of how spiritual freedom is to be found in servile dedication to our faith.

From the G.O.Y.A. Conference, Archbishop Iakovos proceeded on August 15th to Tulsa, Oklahoma, where interviews with the Tulsa press had been arranged by Kathrine Klentos, staff member of the Tulsa Tribune.

After brief stopovers in Oklahoma City and St. Louis, the Archbishop arrived in San Francisco on August 28, where in addition to our local priests and well-wishers, he was met by the Rt. Rev. Demetrios of Olympus, Bishop of the Western States. In San Francisco, as well as in Los Angeles later, His Eminence held conferences with the Western delegates to the Clergy-Laity Conference, which will be held in Buffalo, New York, September 17-24, and a highlight of his two-day stay in San Francisco was an official visit to the Greek Orthodox Mayor of the City and a leading political figure of the West Coast, George Christopher.

On the evening of August 30, Archbishop Iakovos arrived for a five-day visit to Los Angeles, where he was enthusiastically greeted by a large crowd at the airport and by throngs at the many services and functions at which he officiated and attended.

The Very Reverend Leonidas Contos, Dean of St. Sophia Cathedral, and our other priests and community officers and members in Los Angeles had made elaborate preparations and press arrangements for the first visit of His Eminence to Los Angeles as our Primate and Exarch of the Ecumenical Patriarchate in the Americas. The Divine Liturgy in the Cathedral, as which the Archbishop officiated, was especially impressive with 2,000 persons in attendance, including the famous American poet Carl Sandburg. On this occasion, His Eminence based his message on the Epistle of St. Paul (Corinthians XVI, 13): "Be watchful, stand firm in your faith, be courageous, be strong. Let all that you do be done in love." The Archbishop told the standing-room only audience that "we must be cautious and vigilant about our faith, that we do not corrupt it with careless rationalism, that we do not change it into something that is quite different from faith, which is our greatest strength, and cannot only move mountains, but raise a man to a position next to God."

While in Los Angeles, Archbishop Iakovos made an important announcement, widely quoted in the local press, concerning Archdiocese plans for the expansion of our parochial day school system throughout the United States, which now has only 13 such schools. His Eminence asserted that our church school expansion is vital to the indoctrination of our Greek-American children and youth.

In this connection, when he returned to New York on September 6, Archbishop Iakovos was pleased to announce that our first day parochial school in Southern California would open soon under the auspices of the St. Sophia Cathedral Community in Los Angeles.

* * *

Members of the National Council elected at the G.O.Y.A. Conference in Dallas, Texas, last month are as follows: Manuel P. Scarmoutsos of Memphis, Tennessee, National Chairman and Councilman, Diocese V; William Faches of Cedar Rapids, Iowa, National Vice-Chairman and Councilman, Diocese II; Chris V. Semos of Dallas, Texas, National Secretary and Councilman-at-Large; Jim J. Demetrion of Middletown, Ohio, National Treasurer and Councilman-at-Large; Nicholas Adams of Niagara Falls, N. Y., Councilman, Diocese I; Peter Coutsourides of Middletown, Conn., Councilman, Diocese III; George Koutsoubas of San Fernando, Calif., Councilman, Diocese IV; and James Liabotes of London, Ontario, Canada, Councilman, Diocese VI.

* * *

Crown Prince Constantine of Greece won a gold medal at the Olympics by sailing the Greek yacht "Nirefs" to first place in the Dragon Class. The Associated Press reported from Naples on September 7 that the Prince and his mother, Queen Frederika of Greece, embraced on the quayside following his victory, after which the Queen with a playful push propelled the 20-year old Constantine into the water, exuberantly dunking her medal-winning son. The Prince, a student at the University of Athens, came up smiling, while his father, King Paul of Greece, roared with laughter and hundreds of Italian bystanders applauded.

World Council Committee Weighs Roman Catholic Unity Moves

A REVIEW of recent developments in the Roman Catholic Church was presented to the World Council of Churches' Central Committee held in St. Andrews, Scotland, August 16 to 24. It came in a report from the 12-member Executive Committee given to the larger Central Committee on the opening day of its annual meeting there.

The report mentioned the Second Vatican Council called by Pope John XXIII as an event which "while not dealing directly with the question of unity is meant to have considerable influence in the ecumenical situation." It also referred to the establishment of a new Vatican secretariat for the unity of Christians.

This secretariat has been described by its leader, Augustine Cardinal Bea, as having two functions. It will enable non-Roman Catholics to follow the work of the Second Vatican Council. It will help the churches not in communion with Rome to arrive at unity with the Roman Catholic Church.

Such developments in the Vatican show how much has happened since the encyclical of 1928 "which contained a wholly negative interpretation of the (ecumenical) movement," the Executive Committee observed.

(The encyclical dealt with dangers that might arise from attempts to build Christian union without taking Roman Catholic doctrine seriously.)

"There is little doubt that in the meantime the Vatican has come to see that the ecumenical movement is not inspired by vague humanitarianism, but by basic Christian convictions," the report said.

The Vatican "has now decided to become active in the ecumenical conversation. It will no longer leave all initiative in this field to individual Roman Catholics, but begin to speak and act itself in relation to other churches and the ecumenical organizations," according to the Executive Committee. And it quotes a Roman Catholic theologian's opinion that for the first time in its history, the Roman Church, on the occasion of the Vatican Council "enters into a structure of dialogue."

While observing that the full meaning of these developments would only become clear in coming years, the Executive Committee suggested five points to be made at the present time:

1. The fact that a dialogue with the Roman Catholic Church becomes possible is to be welcomed.

2. It is hoped that informal discussions between Roman Catholic theologians and those of other churches, which have been going on, will not be entirely superseded by more official discussions. For "at the present stage it is precisely the informal discussions which can best contribute to the removal of misunderstanding."

3. No church should fear that the WCC will in any way seek to speak or act for its member churches in matters of church union. The WCC is not authorized by its constitution to act in such matters where each church "takes its own decision in full freedom." This "obvious point" must be made because the question is sometimes raised whether the Council will enter into formal or informal conversations with the Roman Catholic Church about church union. "The answer is that this is quite out of the question because of the character of our movement."

4. The World Council of Churches "may, however, use such opportunities as may present themselves" to make known to the new Vatican secretariat basic convictions agreed upon by the Council's assembly or Central Committee on such issues as religious liberty and Christian social action.

5. "It should be remembered that the creation of the secretariat does not mean that any of the fundamental differences which exist between the Roman Catholic Church and the churches in the WCC have been solved." The change is a change in "procedure and climate." The opportunity for "dialogue is to be grasped but it means the real problems will come to the fore. Our task in that dialogue will be to represent the insights which God has given us together in the fifty years since our movement was started."

Η ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ

▸ Σύμφωνα μὲ τὶς στατιστικὲς τῆς Οὐνέσκο, ἡ Ἁγ. Γραφὴ ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχῃ τὴν πρώτη κυκλοφορία μεταξὺ τῶν βιβλίων τοῦ κόσμου. Τὸ 1958 πουλήθηκαν σὲ ὅλο τὸν κόσμο 26,000,000 ἀντίτυπα τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ ὑπολογίζεται ὅτι ἐφέτος θὰ πουληθοῦν 30,000,000 ἀντίτυπα!

▸ Στὸ Ἰσραὴλ οἱ Χριστιανικὲς ὀργανώσεις προσπαθοῦν νὰ διαδώσουν τὴν Καινὴ Διαθήκη. Καὶ πολλοὶ τὴν δέχονται πρόθυμα ὅταν τοὺς προσφερθῇ. Τὸν τελευταῖο καιρὸ ἐστάλησαν στὸ Ἰσραὴλ 5,000 Καινὲς Διαθῆκες στὴν Ἑβραϊκὴ γλῶσσα. Ἐξ ἄλλου, ἕνας ἐκδοτικὸς οἶκος τοῦ Ἰσραὴλ εἶναι πρόθυμος νὰ ἐκδώσῃ καὶ Καινὲς Διαθῆκες.

▸ Οἱ Χριστιανοὶ τῶν νήσων τοῦ Σολομῶντος δέχθηκαν μὲ ἀπερίγραπτη χαρὰ τὴν Ἁγία Γραφή, ποὺ ἐκυκλοφόρησε γιὰ πρώτη φορὰ στὴν γλῶσσα τους. Αὐτοὶ ἦσαν πρῶτα «κυνηγοὶ κεφαλῶν» καὶ πούλησαν τὰ κεφάλια, ποὺ διατηροῦσαν ὡς τρόπαια, γιὰ ν' ἀγοράσουν τὴν Ἁγία Γραφή.

BOOKS AND YOU

JOHN E. REXINE, Editor
Member of the Faculty, Department of Classics
Colgate University, Hamilton, N. Y.

THE PATRIARCH NICEPHORUS OF CONSTANTINOPLE: Ecclesiastical Policy and Image Worship in the Byzantine Empire. By Paul J. Alexander. Oxford: at the Clarendon Press, 1958. Pp. xiii, 287. Frontispiece. $8.00.

This formidable book is not an easy one to read and a difficult one to criticize because of the complexities of the subject involved. Basically it is concerned with the controversy over the position of icons in the Byzantine Empire in the ninth century. The author uses the biography of the Patriarch Nicephorus of Constantinople as the core for his very learned and oftentimes ponderous discussion.

Professor Alexander has selected Nicephorus as the basis for his study because this prominent hierarch was in an admirable position to be a first hand eye-witness of and participant in the historical events that interest the author, events which were of prime importance in Nicephorus' own time.

Nicephorus particularly appeals to Alexander because this Patriarch was highly respected by his contemporaries as well as by those who followed him. Alexander's principal contribution in this book is to bring to light the very important theological work of Nicephorus, particularly the as yet unpublished *Refutatio et Eversio,* which affords us an admirable summation of Byzantine iconophile theory.

With an elaborate analysis of this Byzantine document as well as his other published works, Alexander reconstructs a picture of Nicephorus in his own time in terms of Byzantine arguments for and against icons in the eighth and ninth centuries.

The result of all these elaborate researches of Professor Alexander lead to a rather simple conclusion: namely, that the Patriarch Nicephorus was indeed a noble hierarch of the Orthodox Church who had a burning interest and part in theological discussions and disputes; that in spite of this he was a good citizen of Byzantium, obedient to the imperial authority, but that he did not put up with attacks on the Christian faith and doctrine, no matter where the attacks came from.

One can hope that with the publication of this book now a reality, Professor Alexander can bring to light an edition of the *Refutatio et Eversio* with an English translation and commentary to serve as a necessary companion volume to the book under review.

Professor Alexander's book is a real contribution to Byzantine scholarship. Perhaps it will not have the appeal to the general public that it should have, but certainly the more learned will want this book and be happy that it is now available.

PARENTS AND PRIESTS AS SERVANTS OF REDEMPTION: An Interpretation of the Doctrines of the Eastern Orthodox Church on the Sacraments of Matrimony and Priesthood. By the Rt. Rev. Athenagoras Kokkinakis, Bishop of Elaia. Foreword by the late Archbishop Michael. New York: Morehouse-Gorham Co., 1958. Pp. 205. $4.00.

There can be no doubt that there is an immense amount of interest of late in Orthodoxy in particular and religion in general. Materials about the Eastern Orthodox Church in English have up until recently been hard to come by and where they have been available, they have not always been of the highest quality nor have they necessarily entailed any degree of completeness.

Parents and Priests as Servants of Redemption by His Grace, Bishop Athenagoras, formerly President of the Holy Cross Greek Orthodox Theologicall School in Brookline, Mass., represents a major breakthrough in Orthodox publications. This first-rate book is the third and last in a Redemption series which included *Food for Redemption* and *In the Realm of Redemption.* These previous publications involved a discussion of the other five sacraments. This present volume on the sacraments of Matrimony and Priesthood has been published by a first-rate American religious book publisher, Morehouse-Gorham Company.

Some of the material in this book has already been published elsewhere (Chapter XXIII "Priesthood as a Sacrament" and Chapter XXV "The Hierarchy of the Christian Church" have appeared in the *Greek Orthodox Theological Review* III, 2 (Winter, 1958), pp. 168-181 and IV 1 (Summer, 1958), pp. 35-43 respectively.) Much of the material has been the direct result of actual preaching and lecturing experience under the aegis of the Greek Archdiocese of North and South America.

The total result is a highly commendable volume which presents the Eastern Orthodox interpretation of the sacraments of Holy Matrimony and the Priesthood with abundant historical and philological detail and cogent documentation, but a book which is lucidly written and eminently usable. The topics discussed range from the origins of marriage, the nature of divorce, mixed marriages and birth control, to the institution of the priesthood and include translations of both the marriage and ordination ceremonies.

For His Grace, "parents give physical birth to their children. Through Baptism priests give spiritual birth to human beings by virtue of the regenerating grace of the Holy Spirit. For the growth of their children, parents feed them and work patiently and tirelessly. For their development in the knowledge of Christ, priests guide them and nurture them spiritually" (pp. 18-19). Both parents and priests are thus Servants of Redemption.

Because of the way in which this book has been set up, it should experience the highest kind of circulation. In fact, the late Archbishop Michael seems to have recommended the approach used here and it is a fine one.

The book can be read with great profit by an adult of the Greek Orthodox faith, and it can easily be perused by a non-Orthodox who wishes to become fully informed through an authoritative but fully documented exposition of the position of the Orthodox Church on the sacraments discussed. All this can be done with a minimum of technical, scholarly paraphernalia. In fact, the notes are conveniently at the end so that the reader can read the text rapidly and if he wishes to look up the source cited, he can do this at his own convenience.

Further than this, the brevity of the chapters make this commendable volume easily convertible into a textbook for Sunday School classes, religious education classes, or even seminary or university classes. The reader can always be sure that he has an authoritative book in his hands that is fully documented, eminently readable and highly usable. The book's principal characteristic is its remarkable flexibility of use.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΟΙΚΟΥΜ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἡ Α.Θ.Π. ὁ Πατριάρχης

▸ Προήδρευσε συνεδριάσεων τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, καθ' ἃς ἐμελετήθησαν ἐκθέσεις: Τῶν Μακαρ. Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας κ. Χριστοφόρου καὶ Ρουμανίας κ. Ἰουστινιανοῦ, περὶ τῆς μελετωμένης συγκλήσεως ἐν Ρόδῳ Πανορθοδόξου Διασκέψεως. Τοῦ Μακαρ. Πατριάρχου Σερβίας κ. Γερμανοῦ καὶ τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου κ. Μακαρίου περὶ τοῦ ἄρθρου «Βάσις» τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν. Τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Θεοκλήτου περὶ διενεργείας ἐράνου ἐν Ἑλλάδι ὑπὲρ τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων.

Διορισμὸς

Ὁ κ. Νικόλαος Νησιώτης διωρίσθη ὡς Ἀντιπρόσωπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἰς τὰ ἐν Λωζάννῃ καὶ Νύμπουργκ Συνέδρια Εὐρωπαϊκῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῆς Χριστιανικῆς Συνελεύσεως Εὐρώπης.

Καθαίρεσις

Καθηρέθησαν ἐσχάτως οἱ Ἁγιορεῖται: Ἱερομόναχος Εὐγένιος Παπανικολουδάκης καὶ Μοναχὸς Δανιὴλ Μαρκάκης.

Ρωμαιοκαθολικοὶ Κληρικοὶ εἰς Ἅγιον Ὄρος

Τυχὼν τῆς Πατριαρχικῆς ἀδείας, μετέβη εἰς Ἅγιον Ὄρος ὁ Γερμανὸς Ρωμαιοκαθολικὸς Ἱερεὺς Αἰδ. Ἰωσὴφ Ἀντελμαν. Πρὸ αὐτοῦ μετέβη, μεταξὺ πολλῶν ἄλλων καὶ ὁ ἐπίσης Γερμανὸς Ρωμαιοκαθολικὸς Ἱερομόναχος καὶ λόγιος Ὁσιολ. κ. Χρυσόστομος Ντάχμ, συγγράψας καὶ ἐκδοὺς ἐν λίαν ἀξιόλογον βιβλίον περὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἀγγλιστί, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἄθως τὸ Φωτεινὸν Ὄρος».

Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ Θυατείρων

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Θυατείρων κ. Ἀθηναγόρας ἐπεσκέφθη τὰ Πατριαρχεῖα (28-31 Ἰουλίου), γενόμενος δεκτὸς μετὰ πολλῆς χαρᾶς καὶ ἐγκαρδιότητος παρὰ τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Πατριάρχου, εἰς Ὃν ἀνέπτυξε διάφορα προβλήματα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς αὐτοῦ, Δυτικῆς καὶ Κεντρώας Εὐρώπης. Ἐκεῖθεν μετέβη εἰς Ἐδιμβοῦργον διὰ τὰς ἐργασίας τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Π.Σ.Ε.

Ἱ. Ἀρχιεπισκοπὴ Αὐστραλίας καὶ Νέας Ζηλανδίας

▸ Πνεῦμα κατανοήσεως ἐπικρατεῖ ὁσημέραι καὶ περισσότερον εἰς τὰς Κοινότητας, διὰ τὴν προαγωγὴν τῶν ὁποίων καταβάλλει ἀόκνους προσπαθείας ὁ Σεβασμ. Ἀρχιεπίσκοπος Αὐστραλίας καὶ Νέας Ζηλανδίας κ. Ἰεζεκιήλ.

▸ Ὁ Θεοφ. Βοηθὸς Αὐτοῦ Ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ κ. Διονύσιος ὑπέβαλε τῇ Α.Θ. Παναγιότητι ἔκθεσιν περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Κοινότητος ἐν Καλκούτᾳ.

Σωτήριος Ζώης

Ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ἐν Κωνσταντινουπόλει, πλήρης ἡμερῶν, ὁ Ἄρχων Μ. Ἱερομνήμων τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας Σωτήριος Ζώης, ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν εὐόρκως ὑπηρετήσας ὡς Γραμματεὺς ἐν τῷ Α΄. Πατριαρχικῷ Γραφείῳ. Ἡ μνήμη τοῦ ἀφωσιωμένου τούτου ἐργάτου τῆς Ἐκκλησίας εἴη αἰωνία.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ ἐγκληματικότης ἐν Ἑλλάδι

Ἐξ ἀφορμῆς τερατωδῶν ἐγκλημάτων, ἅτινα τελευταίως συνέβησαν καὶ ἐκλόνισαν τὸν Ἑλληνικὸν λαόν, ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἑλλάδος ἐξαπέλυσεν ἐγκύκλιον πρὸς τὸ Χριστεπώνυμον αὐτῆς πλήρωμα, δι' ἧς θερμὴν ἀπευθύνει ἔκκλησιν καλοῦσα εἰς συναγερμὸν καὶ ἱερὰν συνεργασίαν ὅλα τὰ πιστὰ καὶ ἀφωσιωμένα αὐτῆς τέκνα πρὸς κατάπαυσιν τῆς ἐγκληματικότητος.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ὅλως ἰδιαιτέρως στρέφει τὰ βλέμματα αὐτῆς πρὸς τὸν Τύπον τῆς χώρας, τόν τε ἡμερήσιον καὶ τὸν περιοδικόν, καθὼς καὶ τοὺς Ραδιοφωνικοὺς Σταθμοὺς αὐτῆς, καὶ ἐξορκίζει αὐτοὺς εἰς τὰς ἱερὰς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους παραδόσεις, νὰ βοηθήσουν διὰ τῆς μεγάλης δυνάμεώς των, ὥστε νὰ ὀργανωθῇ τὸ ταχύτερον ἱερὰ σταυροφορία πρὸς ἐκμηδένισιν αὐτῆς καὶ ἀνύψωσιν τῶν θρησκευτικῶν καὶ ἠθικῶν ἀξιῶν τοῦ λαοῦ.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπέστειλεν ἔγγραφον εἰς τὴν Ἕνωσιν Συντακτῶν Ἡμερησίων Ἐφημερίδων, δι' οὗ ἐπικαλεῖται τὴν βοήθειαν καὶ ἐνίσχυσιν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ κατὰ τῆς παρατηρουμένης ἐν Ἑλλάδι ἐγκληματικότητος. Εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὡς ἄνω ἐγγράφου, ἡ «Ἕνωσις Τύπου» ἀνεκοίνωσε τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ ὅτι, κατέστησε γνωστὸν τὸ περιεχόμενον τοῦ Συνοδικοῦ ἐγγράφου εἰς τὰ μέλη αὐτῆς καὶ ὅτι ἔδωκε τὰς καταλλήλους συστάσεις ἵνα ταῦτα συμμορφωθοῦν πρὸς τὰς ἀπόψεις τῆς Ἐκκλησίας.

Πνευματικὸν Φροντιστήριον Κληρικῶν Ἑλλάδος καὶ Σχολὴ Διακονισσῶν

Ἐν εἰδικῇ ἐκκλησιαστικῇ τελετῇ, ἐγένετο μετὰ πάσης λαμπρότητος ὁ ἑορτασμὸς τῆς ἀπονομῆς τῶν πτυχίων ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Θεοκλήτου εἰς τοὺς 32 ἀποφοίτους τῆς Ι΄. σειρᾶς τοῦ παρὰ τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Πεντέλης λειτουργοῦντος «Πνευματικοῦ Φροντιστηρίου» Κληρικῶν Ἑλλάδος» καὶ εἰς τὰς 12 νέας ἀποφοίτους τῆς «Ἀνωτέρας Σχολῆς Διακονισσῶν — Ἐκκλησιαστικῶν Κοινωνικῶν Λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ὁ ἑορτασμὸς οὗτος ἐγένετο ἐν τῷ παρὰ τὸ προσκύνημα τῆς Ἁγίας Βαρβάρας Δαφνίου μεγαλοπρεπεῖ τετραωφόρῳ κτιρίῳ, ἐν τῷ ὁποίῳ στεγάζεται ἡ «Σχολὴ Διακονισσῶν» καὶ ὁ «Οἶκος Φοιτητρίας» τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Εἰς τὴν τελετὴν ταύτην, ἐκτὸς τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου παρέστησαν πολλοὶ Ἀρχιερεῖς, ὁ Γεν. Διευθυντὴς Θρησκευμάτων κ. Βασίλειος Ἰωαννίδης, Καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης κ. Βεργόπουλος, οἱ Διευθυνταὶ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας καὶ πλῆθος κληρικῶν.

Ἀποστολικὴ Διακονία

Τὴν 5ην Ἰουνίου, Κυριακὴν τῆς Πεντηκοστῆς, ἐγένετο εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ἡ τελευταία πανηγυρικὴ ὁμι-

λία τῆς «Φωνῆς Κυρίου» τῆς ἐφετεινῆς περιόδου. Κατὰ τὴν τελευταίαν ἑόρτιον συγκέντρωσιν, ἀφ' οὗ ὁμὰς ἐκ φοιτητῶν τοῦ θεολογικοῦ οἰκοτροφείου τῆς 'Αποστολικῆς Διακονίας ἔψαλε καταλλήλους τῇ ἑορτῇ ἐκκλησιαστικοὺς ὕμνους, ὡμίλησεν ὁ Θεοφιλ. 'Επίσκοπος Κερνίτσης κ. Χρυσόστομος, ὅστις ἀνέπτυξε τὸ θέμα τῆς κατὰ Χριστὸν χαρᾶς. 'Ακολούθως ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Γεν. Διευθυντὴς τῆς 'Αποστολικῆς Διακονίας Καθηγητὴς κ. 'Ανδρέας Φυτράκης, ἐκφράσας τὴν χαράν του διὰ τὸ καθ' ὅλον τὸ ἔτος ἐπιτελεσθὲν ἀξιόλογον πνευματικὸν τοῦτο ἔργον καὶ εὐχαριστήσας τὸν τόσον ἐπιτυχῶς κατακλείσαντα τὴν ἐφετεινὴν σειρὰν ὁμιλιῶν Θεοφιλ. "Αγιον Κερνίτσης.

Τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος

'Αποφάσει τῆς 'Ιερᾶς Συνόδου τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος καὶ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς 'Αποστολικῆς Διακονίας, κατηρτίσθη εἰδικὴ ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων, ἥτις συνέταξε τὰ ἀναλυτικὰ προγράμματα καὶ τῶν τριῶν σειρῶν τοῦ Κατωτέρου καὶ Μέσου Κατηχητικοῦ Σχολείου, ὡς καὶ τῆς πρώτης σειρᾶς τοῦ 'Ανωτέρου. Εἰς τὴν ἔκθεσιν αὐτῆς διατυποῦται τὸ ἰδεῶδες τοῦ 'Ορθοδόξου Κατηχητικοῦ Σχολείου καὶ παρέχονται λεπτομερεῖς ὁδηγίαι πρὸς τοὺς μέλλοντας συντάκτας τῶν ἐνιαίων Κατηχητικῶν βοηθημάτων.

Ἡ 'Ιερὰ Σύνοδος ἐγκρίνασα τά τε προγράμματα καὶ τὰ λοιπὰ πορίσματα, ἐξέφρασε «τὸν δίκαιον ἔπαινον καὶ τὰς θερμὰς εὐχαριστίας πρὸς πάντας τοὺς καθ' οἱονδήποτε τρόπον συντελέσαντας εἰς τὴν μελέτην, ἐπεξεργασίαν καὶ καταρτισμὸν τῶν προγραμμάτων τούτων».

Προτεστάντης ἐβαπτίσθη 'Ορθόδοξος

Εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ναοῦ 'Αγίας Βαρβάρας τῶν Πατησίων, ἐβαπτίσθη ὁ Γερμανὸς Προτεστάντης κ. Χ. Ράϊσλαντ. 'Ο νεοφώτιστος ἀπήγγειλε τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως ἐν πολλῇ συγκινήσει καὶ τὸ «Πάτερ ἡμῶν» γερμανιστὶ καὶ ἐν τέλει ἐκοινώνησε τῶν 'Αχράντων Μυστηρίων, τοῦ πολυπληθοῦς ἐκκλησιάσματος κραυγάζοντος: «"Αξιος τῆς 'Ορθοδόξου Πίστεως».

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

▸ Ἡ Οἰκουμενικὴ 'Επιτροπὴ τῶν Κλιμακίων 'Εκκλησιαστικῆς Βοηθείας περιοδεύει ἐπὶ ἀποστολῇ.

▸ Οἱ Καθηγηταὶ κ. κ. 'Ιωάννης Μέγενδορφ καὶ Βασίλειος Σταυρίδης (Θ. Σ. Χάλκης) ὠνομάσθησαν Μέλη 'Επιτροπῶν τοῦ Π.Σ.Ε.

▸ Συνῆλθεν ἐν Βερολίνῳ (22-26 'Ιουλίου) ἡ Συμβουλευτικὴ 'Επιτροπὴ Διεκκλησιαστ. Βοηθείας τοῦ Π.Σ.Ε.

▸ Συνῆλθεν ἐν 'Εδιμβούργῳ (18-22 Αὐγούστου) ἡ Κεντρικὴ 'Επιτροπὴ τοῦ Π.Σ.Ε.

Τιμὴ πρὸς Πρόεδρον τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου 'Εκκλησιῶν

'Ο λόγῳ γήρατος ἀποσυρθεὶς τῆς ἐνεργοῦ ὑπηρεσίας G. Bromley Oxman 'Επίσκοπος Μεθοδιστής, εἷς τῶν ἀρχαιοτέρων Προέδρων τοῦ Π.Σ.Ε., ἐδέχθη εἰς εἰδικὴν τελετὴν τιμητικὴν πλάκα. 'Εν αὐτῇ ὁ Δρ. Visser't Hooft ἐξαίρει τὸν τιμώμενον «διὰ τὴν ἀφοσίωσίν του ὅπως ὑπηρετήσῃ τὴν ἀνὰ τὴν ἡφήλιον 'Εκκλησίαν».

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΦΙΛΛΑΝΔΙΑΣ

Γερμανὸς 'Αρχιεπίσκοπος Καρελίας καὶ πάσης Φιλλανδίας

'Ο Χριστιανισμὸς εἰσήχθη εἰς τὴν Φιλλανδίαν ἐκ τῆς 'Ανατολῆς, διὰ τοῦ "Ελληνος Μοναχοῦ Σεργίου τοῦ 'Αθωνίτου, ὅστις ἵδρυσε περὶ τὸ 990 τὴν 'Ιερὰν Μονὴν Valamo ἐπὶ μαγευτικῆς νησίδος τῆς λίμνης Ladoga. Μεγάλην ἱεραποστολικὴν δρᾶσιν ἀνέπτυξε πρὸς διάδοσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Καρελίας καὶ ὁ μαθητής του ἀσκητὴς Γερμανός, Φιλλανδὸς τὸ γένος, καθὼς καὶ Ρῶσσοι καὶ "Ελληνες καὶ 'Ιεραπόστολοι ἀργότερον, ἱδρύσαντες ἰσχυρὰν 'Ορθόδοξον 'Εκκλησίαν, ὑπαγομένην κατ' ἀρχὰς εἰς τὸν Μητροπολίτην Πετρουπόλεως.

Ἡ Ρωσσικὴ ἐπανάστασις τοῦ 1917 ἐπέφερε τὴν διακοπὴν τῶν σχέσεων τῆς Φιλλανδικῆς 'Εκκλησίας μετὰ τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, ἀνακηρυχθείσης κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1918 εἰς αὐτόνομον 'Εκκλησίαν.

Κατὰ τὸ 1923 ἡ Φιλλανδικὴ 'Εκκλησία ἐζήτησεν ὅπως υἱοθετηθῇ ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὁ δὲ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Μελέτιος ὁ Δ'., δεχθεὶς τὴν υἱοθεσίαν, ἐπεκύρωσε διὰ Συνοδικοῦ τόμου τὴν ἀνακηρυχθεῖσαν τοῦ 1918 αὐτονομίαν της καὶ προσκαλέσας ἐχειροτόνησε τὸν ἐξ 'Εσθονίας Οἰκονόμον Γερμανὸν 'Επίσκοπον, τὸ ὁποῖον τὸ 1925 ἐτιτλοφόρησεν 'Αρχιεπίσκοπον Καρελίας καὶ πάσης Φιλλανδίας.

Ἡ 'Ορθόδοξος Φιλλανδικὴ 'Εκκλησία λόγῳ τοῦ σφοδροῦ διωγμοῦ δν ὑπέστη ὑπὸ τῶν Λουθηρανῶν καὶ τῆς ὑπὸ τῶν Ρώσσων καταλήψεως τῆς Καρελίας, ἐπαρχίας κατ' ἐξοχὴν κατοικουμένης ὑπὸ 'Ορθοδόξων, ἀριθμεῖ σήμερον περὶ τὰς 83,000 πιστῶν. Βάσει τοῦ ἰσχύοντος πολιτειοκρατικοῦ καθεστῶτος, ὁ 'Αρχιεπίσκοπος διορίζεται ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας, τὸ Κράτος μισθοδοτεῖ τοὺς κληρικούς, συντηρεῖ 'Ιερατικὴν Σχολὴν καὶ ἐπιχορηγεῖ τὴν ὅλην ἐργασίαν τῆς 'Εκκλησίας.

'Υπαγομένη κανονικῶς εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, διοικεῖται δημοκρατικῶς ὑπὸ 'Ιερᾶς Συνόδου συνερχομένης ἀνὰ πενταετίαν καὶ ἀπαρτιζομένης ἐκ 16 κληρικῶν καὶ 16 λαϊκῶν αἱρετῶν. Παραλλήλως ὑπάρχει καὶ ἡ «Διαρκὴς 'Ιερὰ Σύνοδος», ἀποτελουμένη ὑπὸ τοῦ ἑκάστοτε 'Αρχιεπισκόπου, ἑνὸς 'Επισκόπου, ἑνὸς ἱερέως καὶ ἑνὸς λαϊκοῦ. Ἡ 'Ορθόδοξος Φιλλανδικὴ 'Εκκλησία περιλαμβάνει δύο 'Επισκοπάς, 25 'Ενορίας καὶ δύο Μονάς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΜΗΣ

Οἱ «αὐτοκαθαιρούμενοι» Ρωμαιο-Καθολικοὶ

Εἰς τὸ Sete τῆς Γαλλίας προσῆλθον εἰς σύσκεψιν 20 αὐτοκαθηρηθέντες Κληρικοί, ἀνήκοντες σήμερον εἰς τὴν 'Εκκλησίαν τῶν Διαμαρτυρομένων. 'Επὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ ἀνεκοινώθησαν οἱ ἐξῆς ἀριθμοὶ διαρροῆς ἐκ τῶν τάξεων τοῦ Ρωμαιο-Καθολικοῦ Κλήρου:

Εἰς Γαλλίαν ἀπὸ τῆς λήξεως τοῦ πολέμου 1,800.

Εἰς 'Ιταλίαν ἐντὸς δεκαπενταετίας παρητήθησαν 5,000.

Εἰς 'Ισπανίαν καὶ τὴν Λατινικὴν Νότιον 'Αμερικὴν ὁ ἀριθμὸς ἐπίσης δὲν εἶναι εὐκαταφρόνητος.

Ρωμαιο-Καθολικοὶ Αἰθίοπες

Τὸ Ρωμαιο-Καθολικὸν Τάγμα τῶν Καπουσίνων ἵδρυσε τὸ Oeuvre des Etudiants Ethiopiens, μὲ ἕδραν τὸ Locarno τῆς 'Ελβετίας. Σκοπὸν τοῦτο ἔχει τὴν ἐπιμόρφωσιν μαθητῶν προερχομένων ἐξ Αἰθιοπίας καὶ τὴν αὔξησιν διανοουμένων μὲ Ρωμαιοκαθολικὴν κατάρτισιν.

Ξενοδοχεῖα εἰς τὸ "Ορος τῶν 'Ελαιῶν

'Ο Ρωμαιο-Καθολικὸς Κλῆρος τῆς 'Ιερουσαλὴμ διεμαρτυρήθη πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς 'Ιορδανίας κατὰ τοῦ με-

λετωμένου ξενοδοχείου πολυτελείας εἰς τὸ Ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, ὡς ἀποτελοῦντος ἱεροσυλίαν πρὸς τὴν ἁγιότητα τοῦ τόπου.

Ἀναθεώρησις τοῦ Index

Μεταξὺ τῶν θεμάτων τῆς προσεχοῦς Ρωμαιοκαθολικῆς Συνόδου θὰ εἶναι καὶ ἡ ἀναθεώρησις τοῦ Index — καταλόγου ἀπαγορεύοντος τὴν ἀνάγνωσιν ὡρισμένων βιβλίων.

▪

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΣΙΑΣ

Ἡ Ἁγία Γραφὴ καὶ πάλιν εἰς τὰ Σοβιὲτ

Ἡ πρώτη ἐπιτραπεῖσα ἐπανέκδοσις τῶν Ἁγίων Γραφῶν ὑπὸ τῶν Κομμουνιστικῶν Ἀρχῶν ἐγένετο εἰς τὴν Λεττονίαν. Πρόκειται περὶ τῆς κυκλοφορίας τῆς Καινῆς Διαθήκης καὶ τῶν Ψαλμῶν εἰς τὴν Λεττονικὴν γλῶσσαν.

Βιβλία ἐκ Ρωσσίας

Αἱ Ρωσσικαὶ Ἀρχαὶ ἐπέτρεψαν τὴν ἀνταλλαγὴν πολλαπλῶν βιβλίων τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας μὲ τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Π.Σ.Ε. Ὡς πρώτην δόσιν προσφέρουν 400 βιβλία, μερικὰ ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι δυσεύρετα ἐν Εὐρώπῃ.

Ρῶσσοι Μοναχοὶ εἰς Ἀγγλίαν

Ἀνταποδίδοντες ἐπίσκεψιν Ἀγγλικανῶν Μοναχῶν, γενομένην τῷ 1959, τρεῖς Ρῶσσοι Μοναχοί, ἡγουμένου τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Νικοδήμου, τοῦ Σχολάρχου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Κιέβου Φιλαρέτου καὶ τοῦ Ἱερ. Βαρθολομαίου, εὑρίσκονται εἰς Ἀγγλίαν ὅπου θὰ περιέλθουν τὰ σπουδαιότερα Μοναστικὰ Κέντρα. Ἀφ' ἑτέρου 30 Ἄγγλοι ἐκπαιδευτικοὶ ἀνήκοντες εἰς διαφόρους Χριστιανικὰς κινήσεις μὲ τὸν ἱερέα Harold Wilson ἐπὶ κεφαλῆς, ἔφθασαν εἰς Μόσχαν πρὸς μελέτην θεμάτων κοινωνικῆς φύσεως.

▪

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἕνωσις Λουθηρανῶν ἐν Ἡνωμέναις Πολιτείαις

Ἡ μείζων Σύνοδος τῆς Augustana Lutheran Church εἰς τὴν τελευταίαν της συνεδρίασιν εἰς Rock Island, Ill., ἐψήφισε τὴν συνένωσιν τῶν τριῶν Λουθηρανικῶν Ἐκκλησιῶν. Τὸ γεγονὸς εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ «οἰκουμενικοῦ πνεύματος». Ἐὰν ἡ ἕνωσις γίνῃ ἀποδεκτὴ ἀπὸ ὅλους, τότε ὁ συνολικὸς ἀριθμὸς τῶν Λουθηρανῶν θὰ ὑπερβῇ τὰ 3 ἑκατομμύρια.

ΔΙΑΦ. ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἕτοιμοι Ναοὶ ἐν Σουηδίᾳ

Ἡ Σουηδικὴ βιομηχανία κατασκευάζει ναοὺς ἑτοιμοπαράδοτους μετὰ μιᾶς καμπάνας, διὰ 100 πρόσωπα ἀντὶ 120,000 κορωνῶν. Εἶναι δὲ οὗτοι καταλλήλου κατασκευῆς ὥστε νὰ διατηρῆται τὸ ἐσωτερικὸν δροσερὸν κατὰ τὸ θέρος.

Οἱ Χριστιανοὶ ἐν Ἰορδανίᾳ

Ἡ Ἐθνοσυνέλευσις τῆς Ἰορδανίας μετὰ τὸ πέρας τῶν ἐκλογῶν θὰ αὐξήσῃ τὰς βουλευτικὰς ἕδρας τῶν Χριστιανῶν ἀπὸ 7 εἰς 9 ἐκ συνόλου 58. Οἱ Χριστιανοὶ ἀντιπροσωπεύουν τὰ 10% τοῦ πληθυσμοῦ. Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν Musa Nasser εἶναι Χριστιανός.

Δηλώσεις Παλαιοκαθολικῶν

Ὁ Παλαιοκαθολικὸς Ἐπίσκοπος J. Josef Demmel ἐν Bonn τῆς Γερμανίας, ἀνεκοίνωσεν ἐνώπιον πολυπληθοῦς συγκεντρώσεως θεολόγων τὴν προσεχῆ ἐπανάληψιν τῶν δογματικῶν συζητήσεων μεταξὺ Παλαιοκαθολικῶν, Ὀρθοδόξων καὶ Ἀγγλικανῶν. Προσέθεσεν ὅτι τὸ ἔδαφος ἔχει ἀρκούντως προετοιμασθῇ. Συνεζήτησε τοῦτο μὲ τὸν Πατριάρχην Ἀλέξιον τῆς Μόσχας προσωπικῶς. Κατὰ τὴν περυσινὴν ἐπίσκεψίν του εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, λέγει ὅτι θερμῶς εἰσηγήθη τὴν ἐκ νέου σύσκεψιν θεολόγων ἀμφοτέρωθεν.

Ἡ Ἕλλεν Κέλλερ

Ἡ γνωστὴ Ἕλλεν Κέλλερ ποὺ εἶναι τώρα 80 ἐτῶν εἶναι τυφλὴ καὶ κωφὴ ἀπὸ νήπιο. Μὲ τὴν πίστι της στὸν Χριστὸ καὶ τὴν ἐπίμονη ἄσκησί της, κατώρθωσε νὰ ὑπερνικήσῃ τὶς δυσκολίες της καὶ ν' ἀναπτύξῃ μιὰ παγκόσμια δρᾶσι ὑπὲρ τῶν τυφλῶν καὶ κωφαλάλων. Τελευταίως ἡ Ἀμερικανικὴ Βιβλικὴ Ἑταιρία τὴν ἐξέλεξε ἐπίτιμο μέλος της, μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς συμπληρώσεως 125 ἐτῶν ἀπὸ τότε ποὺ ἔγινε ἡ πρώτη ἔκδοσις τῆς Ἁγίας Γραφῆς διὰ τυφλούς.

▪

ΒΟΡΙΣ ΠΑΣΤΕΡΝΑΚ

Εἶναι γνωστὴ ἡ ἱστορία τοῦ μεγάλου Ρώσσου διανοουμένου Βόριδος Παστερνάκ, τὸν ὁποῖον ὁ ἄθεος Κομμουνισμὸς ἐπολέμησε μὲ τὴν μεγαλυτέραν λύσσαν, διότι ἐτόλμησε νὰ ὁμολογήσῃ ὡρισμένας ἠθικὰς ἀληθείας, ἀντιθέτους πρὸς τὸ ἄθεον πνεῦμα τοῦ Σοβιέτ.

Ὁ Βόρις Παστερνὰκ ὑπῆρξεν εἷς ἀληθῶς πνευματικὸς ἄνθρωπος, ὁ ἰδανικὸς τύπος τοῦ διανοουμένου Χριστιανοῦ καὶ ὁ ἀτρόμητος ἀγωνιστὴς μέσα εἰς μίαν χώραν ὅπου ὁ Χριστιανισμὸς διώκεται καὶ ἡ ἐλευθερία καταπατεῖται.

Περὶ τὰς ἀρχὰς Ἰουνίου ἐξεδήμησε πρὸς τὴν αἰωνιότητα καὶ ἐτάφη σύμφωνα πρὸς ρητήν του ἐπιθυμίαν ὡς τέκνον τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὁ θάνατός του συνεκίνησε τὴν διεθνῆ κοινὴν γνώμην καὶ δὴ τοὺς ἀνθρώπους τῶν Γραμμάτων.

Τὸ ἀριστούργημά του ὁ «Δόκτωρ Ζιβάγκο», διὰ τὸ ὁποῖον καὶ κατεδιώχθη, μετεφράσθη εἰς 17 γλώσσας καὶ ἐκυκλοφόρησεν εἰς ἑκατομμύρια ἀντίτυπα. Εἰς ἓν ἀπὸ τὰ τελευταῖα του ποιήματα μεταξὺ ἄλλων ἔγραφε: «Τώρα πιὰ εἶμαι κοντὰ στὸν τάφο. Ὅμως καιρὸς θὲ νάρθῃ ποὺ τὸ πνεῦμα τοῦ καλοῦ θὰ βασιλεύσῃ . . .».

Αἰωνία του ἡ μνήμη!

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ὁ Σεβασμ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰάκωβος

▸ Τῇ 13ῃ Αὐγούστου μεταβὰς εἰς Μόντρεαλ τοῦ Καναδᾶ, ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν ἑσπερινὸν τοῦ Σαββάτου εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Τριάδος, εἰς τὸ τέλος τοῦ ὁποίου ὡμίλησε καταλλήλως πρὸς τὸ εὐσεβὲς πλήρωμα. Ἀκολούθως ἐδέχθη τὰ μέλη τῆς Ἑλληνοχριστιανικῆς Ὀργανώσεως Ἀχέπα.

▸ Τῇ 14ῃ ἰ. μ., Κυριακῇ, προέστη τῆς Θ. Λειτουργίας ἐν τῷ νέῳ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος, Μόντρεαλ, ἐν μέσῳ πολυπληθεστάτου ἐκκλησιάσματος καὶ μελῶν τῆς Ὀργανώσεως Ἀχέπα, εἰς τοὺς ὁποίους καὶ ὡμίλησε καταλλήλως ἐξάρας τὰ ἐπιτεύγματα καὶ τὴν ἀποστολὴν τῆς ὀργανώσεως ταύτης. Τὴν μεσημβρίαν παρεκάθησεν εἰς ἐπίσημον γεῦμα παρατεθὲν ὑπὸ τῆς ὀργανώσεως εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Queen Elizabeth. Ἐν συνεχείᾳ ἐδέχθη δημοσιογράφους καὶ διαφόρους ἐπιτροπάς, καὶ ἐκήρυξε τὴν ἔναρξιν τοῦ Συνεδρίου τῆς Ἀχέπα διὰ προσευχῆς καὶ ὁμιλίας.

▸ Τῇ αὐτῇ 14ῃ ἑσπέρας, ἀνεχώρησε διὰ Detroit, Mich., ὅπου ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, εἰς δὲ τὸ τέλος τοῦ ἑσπερινοῦ ὡμίλησε καταλλήλως εἰς τὸ πολυπληθέστατον ἐκκλησίασμα

▸ Τῇ 15ῃ ἰ. μ. προέστη τῆς Θ. Λειτουργίας ἐν τῷ αὐτῷ Ἱ. Ναῷ, ἐκήρυξε τὸν Θεῖον Λόγον καὶ ἐκοινώνησεν ἅπαντας τοὺς προσελθόντας εἰς τὸ

Μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας.

▸ Τῇ 16ῃ ἰ. μ. προέστη τῆς νεκρωσίμου ἀκολουθίας τῆς ἀειμνήστου Αἰκατερίνης Βασιλείου, συζύγου τοῦ ἐκ τῶν ὑπαλλήλων τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς κ. Θεμιστοκλέους Βασιλείου, ἐν τῷ Ἱ. Καθεδρικῷ Ναῷ Νέας Ὑόρκης.

▸ Τῇ 20ῇ ἰ. μ. ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν ἑσπερινὸν τοῦ Σαββάτου εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐν Dallas, Texas, εἰς τὸ τέλος τοῦ ὁποίου ὡμίλησεν εἰς τὸ πολυπληθὲς ἐκκλησίασμα.

▸ Τῇ 21ῃ ἰ. μ. Προέστη τῆς Θείας Λειτουργίας, ἥτις ἐτελέσθη εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ Hilton Hotel, μεταβληθείσης εἰς Παρεκκλήσιον. Πρὸ τῆς ἀπολύσεως τῆς Θ. Λειτουργίας ἐχειροθέτησεν εἰς Πρωτοπρεσβύτερον τὸν Ἱερατικῶς Προϊστάμενον τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Κοινότητος Dallas Αἰδ. Παναγιώτην Μπιθίστικαν, καὶ ἐν συνεχείᾳ εἰς ἀναγνώστας τοὺς ἱερόπαιδας: Διονύσιον Διονυσόπουλον, Παντελῆν Λούκαν Ἀντώνιον Μαντζουράνην καὶ Χρῆστον Μαντζουράνην.

▸ Τῇ 22ᾳ ἰ. μ. τὴν πρωΐαν ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν Ὄρθρον ἐν τῷ αὐτῷ ξενοδοχείῳ. Τῇ 10ῃ π. μ. ἐγένετο ἡ ἔναρξις τοῦ Ἐθνικοῦ Συνεδρίου τῆς GOYA. Προηγήθη ἐναρκτήριος Δοξολογία, εἰς ἣν προέστη ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος, κηρύξας τὴν ἔναρξιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου καὶ παρακολουθήσας αὐτάς. Ἀκολούθως ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν Ἑσπερινὸν εἰς τὸ Παρεκκλήσιον τοῦ ξενοδοχείου.

▸ Τῇ 23ῃ ἰ. μ. ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐν Dallas, Texas.

▸ Τῇ 24ῃ ἰ. μ. ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν Ὄρθρον εἰς τὸ Παρεκκλήσιον τοῦ ξενοδοχείου καὶ ἀκολούθως παρηκολούθησε τὰς συνεδριάσεις. Εἰς τὸ τέλος τῶν συνεδριάσεων ἀπήντησε καταλλήλως εἰς ἐρωτήσεις τῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν μελῶν τῆς Γκόγια.

▸ Τῇ 27ῃ ἰ. μ. μεταβὰς εἰς St. Louis, Mo., ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγίου Νικολάου κατὰ τὸν Ἑσπερινὸν τοῦ Σαββάτου.

▸ Τῇ 28ῃ ἰ. μ., Κυριακῇ, προέστη τῆς Θείας Λειτουργίας ἐν τῷ αὐτῷ Ἱ. Ναῷ, καὶ τῆς ἐκσκαφῆς θεμελίων νέου Ἱεροῦ Ναοῦ. Τὸ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς Κυριακῆς, προέστη τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ἑσπερινοῦ ἐν τῷ Ναῷ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης ἐν East St. Louis, Ill.

▸ Τῇ 29ῃ ἰ. μ. μεταβὰς εἰς Saint Louis, Mo., προέστη τοῦ Ἑσπερινοῦ ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἐν University City, St. Louis, Missouri. Ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τοῦ Δημάρχου τῆς πόλεως κ. Raymond Tucker.

▸ Τῇ 30ῇ ἰ. μ. προέστη τῆς Θείας Λειτουργίας ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου ἐν San Francisco, Calif. Αὐθημερὸν ἐκήρυξε τὴν ἔναρξιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ Κληρικολαϊκοῦ Συνεδρίου τῆς 4ης Ἐπισκοπικῆς Περιφερείας.

▸ Τῇ 31ῃ ἰ. μ. ἐσυνεχίσθησαν καὶ ἔληξαν αἱ ἐργασίαι τοῦ Συνεδρίου.

▸ Τῇ 1ῃ Σεπτεμβρίου προέστη τῆς Θείας Λειτουργίας ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐν Ἁγίῳ Φραγκίσκῳ. Τὸ ἑσπέρας ἀνεχώρησεν ἀεροπορικῶς διὰ Λὸς Ἄντζελες.

▪

Ἀνακοινωθὲν

Ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου ἀνακοινοῖ, ὅτι ὁ ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Καταλόγου τοῦ Κλήρου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Χρυσόστομος Παπαλάμπρου, Ἱερατικῶς Προϊστάμενος τῆς ἐν Charlotte, N. C., Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Κοινότητος τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἐξελέγη τῇ 6ῃ Σεπτεμβρίου ὑπὸ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Ἐπίσκοπος τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμψάσης Ἐπισκοπῆς Μυρίνης, ὡς Βοηθὸς Ἐπίσκοπος τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας καὶ Νέας Ζηλανδίας κ. Ἰεζεκιήλ. Ὁ ἐψηφισμένος Μυρίνης, μετὰ τὴν ἐν Charlotte χειροτονίαν αὐτοῦ εἰς Ἐπίσκοπον, θὰ μεταβῇ εἰς Αὐστραλίαν, πρὸς ἀνάληψιν τῶν νέων αὐτοῦ ἐπισκοπικῶν καθηκόντων, τὰ ὁποῖα ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ πιστεύει, ὅτι θὰ ἐκτελέσῃ εὐόρκως καὶ μετὰ τοῦ διακρίνοντος αὐτὸν ζήλου, τὰς παρ' αὐτοῦ προσδοκίας τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας.

Ὁ «Ὀρθόδοξος Παρατηρητὴς» ἀπευθύνει ἐγκάρδια συγχαρητήρια πρὸς τὸν ἄξιον καὶ ζηλωτὴν Κληρικὸν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἐψηφισμένον Ἐπίσκοπον Μυρίνης κ. Χρυσόστομον Παπαλάμπρου, ἐπὶ τῇ ἐπαξίᾳ προαγωγῇ αὐτοῦ καὶ εὔχεται αὐτῷ πλουσίαν καὶ καρποφόρον δρᾶσιν ἐν τῷ ἐν Αὐστραλίᾳ ἀμπελῶνι τοῦ Κυρίου.

▪

(†) Αἰδ Νικ. Γ. Παπανδρέου

Τὴν 16ην Αὐγούστου ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον αἰφνιδίως κατόπιν καρδιακῆς προσβολῆς ὁ Αἰδ. Νικόλαος Παπανδρέου εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας του. Ὁ ἀείμνηστος μεταστὰς ἐγεννήθη ἐν Ριζοκάστρῳ Κύπρου τὸ 1906. Ἦλθεν εἰς Ἡν. Πολιτείας καὶ ἀπεφοίτησε τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Brookline, Mass., χειροτονηθεὶς εἰς Διάκονον καὶ Πρεσβύτερον τὸ 1947. Ὑπηρέτησε θεοφιλῶς εἰς Shreveport, La., Aliquippa and Easton, Pa., Jamaica, L. I., N. Y. καὶ τέλος εἰς Port Jefferson, N. Y. Ἡ κηδεία του ἐγένετο εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ἐν Jamaica, προεξάρχοντος τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Κωνσταντίας κ. Γερμανοῦ, τῇ συμμετοχῇ πολλῶν ἱερέων.

Τοῦ ἀειμνήστου Ἱερέως Νικολάου Παπανδρέου ἀναπαύσαι Κύριος τὴν ψυχὴν ἐν χώρᾳ δικαίων.

▪

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

—Αἰδ. Κωνσταντῖνον Κουκλάκην, Αἰδ. Βασίλειον Γρηγοριάδην, Αἰδ. Νικόλαον Γεωργακόπουλον: Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ τὴν ἐγγραφὴν καὶ νέων συνδρομητῶν.

—Πανοσιολ. Ἀρχιμ. Ἰωάννην Παπαδόπουλον, Διευθυντὴν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Brookline, Mass., Ἀρχιμ. Αἰμιλιανὸν Τιμιάδην, Γενεύη, Πανοσιολ. Γεράσιμον Παπαδόπουλον, Πανοσιολ. Ἰάκωβον Πηλίλην, Πανοσιολ. Ποῦλον Μπάλλεστερ, Ὁσιολ. Αἰμιλιανὸν Τσιρπανλῆν, Αἰδ. Δημήτριον Κωνσταντέλλον, Αἰδ. Κων. Μωραϊτάκην: Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ τὴν ἀξιόλογον συνεργασίαν ἡμῶν.

—Κον καὶ Καν Νικολάου Σαββίδου, Palos Verdes Estates, Calif.: Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ τὴν ἀποστολὴν $10 πρὸς ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς σας εἰς τὸν «Ὀρθόδοξον Παρατηρητὴν» διὰ τ ρ ί α ἔτη.

▪

ΓΚΡΗΚ ΛΑΪΝ — «ΟΛΥΜΠΙΑ»

ΜΕΣΟΓΕΙΑΚΗ ΚΡΟΥΑΖΙΕΡΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΝΗΣΩΝ ΚΑΙ ΜΑΥΡΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

52 ἡμέραι - 15 κράτη 19 λιμένες ἀπὸ 995 δολλάρια καὶ ἄνω.

Τὸ δρομολόγιον περιλαμβάνει προσεγγίσεις εἰς Κύπρον, Πειραιᾶ, Ρόδον, Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ Ἁγίους Τόπους.

Ἡ Ἑλληνικὴ Ἑταιρία GREEK LINE μᾶς ἀνήγγειλεν ἤδη καὶ διὰ τὸ 1961 τὴν ἐπανάληψιν τῆς τόσον ἐπιτυχοῦς καὶ ἀξέχαστης δι' ὅσους εἶχον τὴν τύχην νὰ συμμετάσχουν κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη Μεσογειακῆς κρουαζιέρας τῶν Ἑλληνικῶν νήσων καὶ Μαύρης θαλάσσης. Ἡ κρουαζιέρα αὐτὴ ἀποτελεῖ μιὰ ἀπὸ τὶς θαυμάσιες ἐκδηλώσεις τῆς Γκρὴκ Λάϊν, ἡ ὁποία ἀπὸ τὴν στιγμὴν τῆς ἱδρύσεώς της ἐργάζεται φιλότιμα

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΚΑΤΑΔΥΣΕΩΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΚΑΙ ΑΓΙΑΣΜΟΣ ΤΩΝ ΥΔΑΤΩΝ

εἰς τὸ ASBURY PARK, N. J.

τὴν Κυριακήν, 25ην Σεπτεμβρίου 1960

Προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ. κ. ΙΑΚΩΒΟΥ, συμπαραστατουμένου ὑπὸ πολυμελοῦς Ἱερατείου καὶ τῆς Χορῳδίας τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς Brookline, μὲ τὴν παρουσίαν ἐπισήμων καὶ ἀντιπροσώπων τῆς Ὁμογενείας καὶ τὴν συμμετοχὴν χιλιάδων Ἑλληνορθοδόξων καὶ λοιπῶν Ἀμερικανῶν, ἡ λαμπρὰ αὐτὴ τελετὴ θὰ ἐμφανίσῃ ὅλην τὴν ἐπιβλητικότητα τῆς Θείας ἡμῶν Λατρείας. Ἐπιβάλλεται ἡ ἀντιπροσώπευσις ὅσον τὸ δυνατὸν περισσοτέρων Κοινοτήτων ἡμῶν. Ἡ τελετὴ θὰ λάβῃ χώραν τὴν ἐπαύριον τῆς λάξεως τῶν ἐργασιῶν τῆς ἐν Buffalo, N. Y., ΙΕ΄. Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως.

Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας ἀπευθυνθῆτε ἢ εἰς τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπιπσκοπὴν (TR 9-2060) ἢ εἰς τὸν Αἰδεσ. Σπυρίδωνα Κοῦτρον, Ἱερατικῶς Προϊστάμενον τῆς Κοινότητος Ἁγίου Γεωργίου ἐν Asbury Park, N. J. (PRospect 5-2777).

CLERGY-LAITY CONFERENCE

All the Communities of the Greek Archdiocese will be represented at the 15th Clergy-Laity Conference in Buffalo, New York, September 18 to 24, 1960.

EXCURSION TO GREECE

One hundred boys and girls of our Greek-American Schools have been awarded scholarships and went to Greece this summer. Please support the Scholarship Fund.

γιὰ τὴν τουριστικὴν ἀξιοποίησιν τῶν φυσικῶν καλλονῶν καὶ ἀρχαιολογικῶν χώρων τῆς ἀγαπημένης πατρίδος μας, καθὼς καὶ γιὰ τὴν γνωριμία τῆς συγχρόνου Ἑλλάδος μὲ τὸ διεθνὲς τουριστικὸν κοινόν. Ἡ πραγματοποιηθεῖσα κρουαζιέρα τοῦ τρέχοντος ἔτους ἦταν ἕνα μεγάλο βῆμα προόδου στὴν προσπάθειά της αὐτή, καὶ ἔμεινε ἱστορικὴ γιὰ τὸν ἐνθουσιασμὸ καὶ τὶς ἀπολαύσεις ποὺ ἐχάρισε εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς ἐπιβάτας του τὸ πολυτελὲς ὑπερωκεάνειον «ΟΛΥΜΠΙΑ» μὲ ἕνα ὀνειρῶδες ταξίδι.

Γιὰ τὸ 1961 ἡ κρουαζιέρα προγραμματίζεται ἀκόμη τελειοτέρα καὶ πλέον ἐνδιαφέρουσα γιὰ τοὺς ὁμογενεῖς διότι προβλέπει ἐκτὸς τῆς παραμονῆς τοῦ «Ὀλυμπία» ἐπὶ τετραήμερον εἰς Πειραιᾶ, ἐπισκέψεις εἰς Κύπρον, Ρόδον, Ἁγίους τόπους καὶ εἰς τὸ Οἰκουμενικόν μας Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως. Ἡ διάρκεια τοῦ ταξιδίου καθωρίσθη εἰς 52 ἡμέρας, καλύπτουσα ἀπόστασιν 13,128 μιλίων καὶ συμπεριλαμβάνει 15 χώρας μὲ προσεγγίσεις εἰς 19 λιμένας. Τὰς περιηγήσεις εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῶν διαφόρων χωρῶν ἀνέλαβεν ἡ Ἀμέρικαν Ἐξπρές.

Τὸ κομψὸ καὶ ὑπερπολυτελὲς Ἑλληνικὸν ὑπερωκεάνειον «Ὀλυμπία» φιλοξενώντας εἰς τὸ μοντέρνο κῆτος του ἕνα πολύτιμο φορτίο 600 περίπου ἐπιβατῶν καὶ προσφέροντας κάθε εἶδος ἀνέσεων καὶ ψυχαγωγίας, θὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸν λιμένα τῆς Νέας Ὑόρκης τὴν 24ην Ἰανουαρίου 1961 καὶ θὰ ἐπισκεφθῇ κατὰ σειρὰν τὰ ἑξῆς μέρη: Πορτογαλλίαν, Γιβραλτάρ, Σικελίαν, Μάλταν, Αἴγυπτον, Λίβανον, Ἰσραήλ, Κύπρον, Ρόδον, Τουρκίαν, Ρουμανίαν, Ρωσσίαν, Πειραιᾶ, Ἰταλίαν, Γαλλίαν, Ἱσπανίαν, Μαρόκον καὶ Μαδέραν. Κατὰ τὴν παραμονήν του εἰς τὰ Ἑλληνικὰ ὕδατα προβλέπονται εἰδικαὶ μικραὶ κρουαζιέραι εἰς τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου (Λέσβον καὶ Τένεδον). Ἐπίσης θὰ πραγματοποιηθοῦν καὶ ἄλλαι εἰς Δαρδανέλλια καὶ εἰς Βόσπορον. Παντοῦ εἰς κάθε Ἑλληνικὸ μέρος καὶ νησάκι ποὺ θὰ ἐπισκεφθοῦν οἱ ἐκδρομεῖς, ὁ Ἑλληνικὸς Τουρισμὸς ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰς ἁρμοδίους ἀρχὰς ἐπιφυλάσσουν τὴν θερμοτέραν ὑποδοχὴν μὲ ἑορτασμοὺς καὶ ἐκδηλώσεις ποὺ θὰ προβάλουν ἐντονώτερα τὶς ὁμορφιὲς τῆς χώρας μας, τὰ ἀρχαιολογικά της μνημεῖα, τὰ προϊόντα της καὶ τὴν πολιτιστικὴν ἐξέλιξίν της ἐν γένει. Ἔτσι οἱ ξένοι θὰ ἀποκτήσουν ἐκτὸς ἀπὸ τὴν τέρψιν καὶ μίαν ἐποπτικὴν εἰκόνα τοῦ συγχρόνου καὶ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ἐπισκεπτόμενοι τὰ περιφημότερα κέντρα ὅπου γεννήθηκε ἡ πανανθρώπινη σοφία καὶ αἰσθητική, ἡμεῖς δὲ οἱ Ἕλληνες θὰ νοιώσουμε τὸ αἴσθημα τῆς ὑπερηφανείας νὰ γιγαντώνεται μέσα μας γιὰ τὴν ἔνδοξη Πατρίδα μας, ποὺ εἶναι συγχρόνως καὶ ἡ Πατρὶς πολλῶν Πατρίδων.

▪

ΕΘΝΙΚΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Πλωτὸν Φροντιστήριον Κλασσικῶν Σπουδῶν ἐπὶ τοῦ Ὑπερωκεανείου «Βασίλισσα Φρειδερίκη»

Ὁ Ἀθηναϊκὸς Τύπος ἐκφράζεται ἐνθουσιωδῶς διὰ τὴν πρωτοβουλίαν τῆς Ἐθνικῆς Ἑλληνικῆς Γραμμῆς Ἀμερικῆς, ὅπως λειτουργῇ κατ' ἔτος ἐπὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Ὑπερωκεανείου «ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ» πλωτὸν φροντιστήριον κλασσικῶν σπουδῶν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ δίδεται σειρὰ

'Ο Σεβ. 'Αρχιεπίσκοπος 'Αμερικῆς κ. κ. 'Ιάκωβος, ἐπὶ τοῦ ὑπερωκεανείου «Βασίλισσα Φρειδερίκη», ἐν μέσῳ τῶν εἰς 'Ελλάδα ἀποστελλομένων πρὸς παραθερισμόν, μερίμνῃ τῆς 'Ιερᾶς 'Αρχιεπισκοπῆς, μαθητῶν. 'Εκ δεξιῶν τῆς Α.Σ. ὁ Πλοίαρχος τοῦ ὑπερωκεανείου Ναύαρχος κ. Κ. Κοντογιάννης, καὶ ἐξ ἀριστερῶν ὁ Πρόξενος κ. Κ. Μηλιαρέσης καὶ ὁ Αἰδ. 'Ιωάννης Ψίλλας, ὁ καὶ 'Αρχηγὸς τῆς 'Ομάδος.

Our school children departing on the S.S. Queen Frederica for a summer in Greece.

διαλέξεων ἀπὸ εἰδικοὺς 'Αμερικανοὺς καὶ 'Ελληνοαμερικανοὺς ἐπιστήμονας, ἐπὶ θεμάτων ἀφορώντων τὸν ἀρχαῖον 'Ελληνικὸν πολιτισμόν, ἱστορίαν καὶ τέχνην, καθὼς καὶ τὴν σύγχρονον 'Ελληνικὴν πραγματικότητα.

'Η ἀρχὴ τῶν ἐν λόγῳ φροντιστηρίων ἔγινε τὴν 6ην Αὐγούστου, ὅτε ἀνεχώρησεν ἡ πρώτη ὁμὰς 'Αμερικανῶν καὶ 'Ελληνοαμερικανῶν περιηγητῶν, μελῶν τοῦ φροντιστηρίου, τελοῦντος ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Μουσείου 'Επιστημῶν καὶ Βιομηχανίας τοῦ Σικάγου κ. Δανιὴλ Μὰκ Μάστερ, μεταξὺ δὲ τῶν ὁμιλητῶν συμπεριλαμβάνετο καὶ ἡ γνωστὴ 'Ελληνίστρια 'Αδελαΐς Χάχν, Διευθύντρια τοῦ Τμήματος Κλασσικῶν Σπουδῶν τοῦ Hunter College τῆς Νέας 'Υόρκης.

'Εκτὸς τῶν 'Αθηνῶν ἐπεσκέφθησαν ὅλους τοὺς ἀρχαιολογικοὺς τόπους τῆς 'Ελλάδος καὶ ἐξέδραμον ἰδιαιτέρως εἰς τὴν Πῦλον (Ναυαρῖνον) πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἐκεῖ ἀνασκαφέντων ἀνακτόρων τοῦ 'Ομηρικοῦ βασιλέως Νέστορος.

Διὰ τὸν νεκρὸν ναυτικὸν

'Επὶ τοῦ ὑπερωκεανείου «Βασίλισσα Φρειδερίκη», κατὰ τὸ πρὸς Νέαν 'Υόρκην ταξίδιόν του τοῦ παρελθόντος 'Ιουνίου, ἀπεβίωσεν ἐκ καρδιακῆς προσβολῆς ὁ θαλαμηπόλος Παν. Σκιαδᾶς. 'Ο νεκρὸς ταριχευθεὶς εἰς τὴν Νέαν 'Υόρκην, μετεφέρθη εἰς τὸν Πειραιᾶ, ὅπου καὶ παρεδόθη εἰς τοὺς οἰκείους του διὰ νὰ ταφῇ, δαπάναις τῆς 'Εταιρίας. Αὕτη, ἐκτὸς τούτου, προσέφερεν εἰς τὴν οἰκογένειάν του μίαν ἔκτακτον ἐνίσχυσιν ἐκ 15,000 δραχμῶν, καὶ προσέλαβε καὶ τὸν ἕτερον υἱὸν τοῦ μακαρίτου ναυτικοῦ (ὁ εἷς εἶναι ἤδη ναυτολογημένος) ἐπὶ τοῦ ὑπερωκεανείου. 'Αλλὰ δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν ἡ 'Εθνικὴ 'Ελληνικὴ Γραμμὴ 'Αμερικῆς ἐπιδεικνύει τοιαύτην συγκινητικὴν συμπεριφορὰν πρὸς "Ελληνα ναυτικόν, διαπνεομένη ἀπὸ τὰς ὡραίας φιλανθρώπους ἀρχὰς τοῦ ἀειμνήστου ἱδρυτοῦ της Εὐγενίου Εὐγενίδου.

Printed by
"COSMOS" PRINTING CO., Inc.
203-205 West 25th Street
New York 1, N. Y.